

# Апокалипсис

*на божествения характер*

Деян Делчев

Деян Делчев

# Апокалипсис

*на божествения характер*



БАЩА НА ЛЮБОВТА

[fatheroflove-bulgaria.com](http://fatheroflove-bulgaria.com)

10<sup>ти</sup> Юли, 2025

# Съдържание

Предговор.....	5
I. Седем главни пророчества .....	9
I. 1. Божият Син и Металният образ.....	12
I. 2. Човешкият Син и Зверовете .....	24
I. 3. Небесният Принц и Мерзостта.....	32
I. 4. Михаил и земните Царе .....	47
I. 5. Запечатването .....	78
I. 6. Тръбите .....	87
I. 7. Язви или дъжд.....	132
II. Пътят в Светилището (4+2+1).....	189
II. 1. Стенанието на земята.....	190
II. 2. Викът от небето .....	192
II. 3. Небето слиза на земята.....	193
III. Към примирението (1-4; 2-5; 3-6) .....	194
III. 1. Превъзнасянето на царете .....	196
III. 2. Зверовете стават хора.....	198
III. 3. Финализиране на примирението.....	201
IV. Осмият е от седемте (1-4-7) .....	202
IV. 1. Целият дъб в желяда .....	204

IV. 2. С всички негови детайли.....	206
IV. 3. Осмислен .....	208
V. Историята се повтаря.....	213
V. 1. Двамата свидетели .....	216
V. 2. Седем обиколки .....	223
V. 3. Даниил 11 .....	262
VI. Личната история е обща .....	275
VI. 1. Очистени, избелени и опитани .....	277
VI. 2. Отново човек .....	289
VI. 3. Претегленият.....	294
VI. 4. Определен за смърт или запечатан .....	299
VI. 5. Терзанията на пророка (Даниил 8-10, 12).....	304
VI. 6. Терзанията на пророка Б (Откр. 1, 5, 10).....	324
VI. 7. Видях царството .....	334

# Предговор

Тази разработка е резултат от изследването на книгите Даниил и Откровение като едно цяло заради тяхната органическа свързаност и уникални характеристики. Структурата на тези книги е изградена върху модела на Сътворението, такъв какъвто е представен в първите две глави на книгата Битие. Основание за приложението на сътворението към грешната история е фактът, че Бог пресътворява човечеството след неговото грехопадение в хода на неговата история. В този смисъл изкуплението е сътворение и същата личност, и същата сила, която е действала при сътворението – Исус Христос – е същата, чрез която Бог действа и при изкуплението.

Христос е Изкупител по силата на Своята Власт като Създател. Ние четем, че „чрез Него имаме изкупление чрез кръвта Му, прощението на греховете,“ защото „чрез Него бе сътворено всичко“ (Колосяни 1:14, 16). Ако Той не беше Създател, Той не би могъл да бъде Изкупител. Това просто означава, че изкупителната сила и сътворителната сила са една и съща. Да изкупиш означава да сътвориш. Това е показано в твърдението на апостола, че Евангелието е Божията сила за спасение и тази сила е Божията сила, както се вижда чрез нещата, които Той е направил (Римляни 1:16, 20). Когато разглеждаме делата на сътворението и мислим за силата, проявена в тях, ние съзерцаваме силата на изкуплението. (Creation and Redemption – the Same, 1888 Най-скъпоценна Вест)

В този цитат Уагонър подчертава неразривната връзка между Сътворението и Изкуплението, като заявява, че силата, чрез която Христос е сътворил света, е същата сила, чрез която Той изкупва човечеството. Той обяснява, че Христос може да бъде Изкупител, защото първо е

Създател, и че актът на изкупление е по същество нов акт на сътворение.

Темата за сътворението е сложно вплетена в тъканта на книгата Откровение, служейки като основополагащ елемент, който подчертава Божия суверенитет, сила и върховен план за изкупление. В цялото Откровение сътворението не е само фон, но и динамичен участник в разгръщането на есхатологичните събития. (Topical Encyclopedia, biblehub.com)

Както пророчеството, така и историята проследяват процеса на **Божие пресътворяване на човечеството чрез изкупление**. И тъй като Даниил и Откровение са най-наситени с пророчество и история, те най-много се очаква да съдържат характеристиките на този процес.

Това, че Библията започва и завършва с разказ за сътворението, показва, че първото сътворение със сигурност не е било предназначено да бъде единственото или окончателно Божие съзидателно действие. Йоан потвърждава, че истинската Божия цел се намира в окончателното сътворение, което изглежда като шифър за осъществено изкупление. Следователно трябва да има някаква цел в първоначалния разказ за сътворението и изглежда, че неговата цел трябва да е свързана с изкуплението.<sup>1</sup>

Също така трябва да се вземе предвид, че Даниил и Откровение са свързани чрез божествен модел, при който отношението между Бог и Неговия Син като Източник и Канал се отразява и върху самите книги.

... за нас има само един Бог – Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ – Иисус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него. (1 Кор. 8:6)

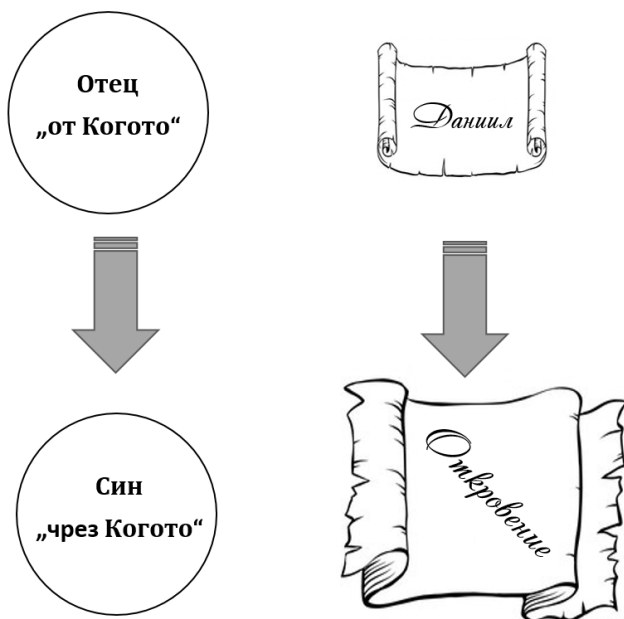
1 <https://redemptivebiblestudies.com/creation-as-a-picture-of-redemption/>

В този смисъл, Даниил е източникът, а Откровение – каналът, чрез който този модел на Сътворението се проявява функционално в апокалиптичните пророчества.

А ти, Данииле, затвори гумите и запечатай книгата до последното време. Мнозина ще я изследват и знанието ще се умножава. (Даниил 12:4)

Но един от старейшините ми каза: Не плачи; ето, Лъвът, който е от юговото племе, Давидовият корен, Той победи, за да отвори книгата и да разпечата нейните седем печата. (Откр. 5:5)

И в ръката си гържеше отворена книжка. И той сложи десния си крак на морето, а левия – на земята (Откр. 10:2)



С цел избягване на прекомерно натоварване с трудна информация, моделът на Сътворението е разгърнат постепенно в самото изследване на тези пророчески книги.

Молитвата ми е да бъдете благословени, докато четете, с онази светлина, която идва от Христовия живот на земята – живот, който напълно разкрива истинския характера на Бога.

Именно чрез този Си живот Христос е Верният Свидетел, който напълно изчиства погрешните представи за Неговия Отец, за да можем да отразим истинския характер на Бога и така да бъдем запечатани с Неговото име (Откр. 14:1).



# I. Седем главни пророчества

Прилагането на модела на Сътворението върху книгите Даниил и Откровение предполага разграничаване на седем основни пророчески части, които съответстват на смисъла на седемте дни от Сътворението. Както ще видим, такава седморна структура действително разкрива дълбок смисъл, който оформя тези две книги като единно цяло.

**Първото** главно пророчество се намира във втора глава на Даниил, където световните царства са представени чрез металните части на един образ, а Божието царство – чрез камък, откъснат от голяма планина.

**Второто** главно пророчество е в седма глава на Даниил, където същите земни царства са изобразени като хищни зверове.

**Третото** основно пророчество се намира в осма глава на Даниил, но тук обстановката е различна – появяват се само две животни, които не са хищни, а съответстват на службите в светилището.

Въпреки че в девета глава също има пророчество, то не е представлява самостоятелна пророческа част, тъй като допълва значението на видението в осма глава.

**Четвъртото** основно пророчество се намира в единадесета глава на Даниил и описва битката между Северния и Южния цар.

**Петото** основно пророчество е в Откровение, но

## I. Седем главни пророчества

вестите до седемте църкви не са включени, тъй като, макар и вторично да имат пророчески характер, първоначално са отправени към буквалните седем църкви в римската провинция Асия. Има и друга причина, която потвърждава това разбиране и тя е свързана със структурата на книгите Даниил и Откровение. Четирите пророчески части в Даниил съответстват на първите четири дни от сътворението, когато е създадена средата за живот, но все още няма живи същества. Подобно и четирите основни пророчества в Даниил са подготвящи за това, което ще се разкрие в Откровението. Така книгата Даниил говори повече за случващото се на земята, докато Откровението разкрива събитията от гледна точка на случващото се в небето. Но небесните сцени започват едва в Откровение 4 гл. с думите:

След това погледнах, и ето, врата, отворена в небето; и първият глас, който бях чул да говори с мен като тръба, каза: Ела тук, горе, и ще ти покажа това, което трябва да стане след това. (Откр. 4:1)

Вестите до седемте църкви са преди Йоан да влезе през отворената врата в небето и затова осигуряват прехода от земното в книгата Даниил към небесното в книгата Откровение. Вторичният пророчески смисъл на тези седем вести съответства смислово и хронологически на събитията от седемте печата. Това пето основно пророчество започва от четвърта глава на Откровение и продължава до първи стих на осма глава, където се разкриват седемте печата.

**Шестото** основно пророчество е свързано със седемте тръби. То включва Деня на умилостивението (Откр. 11:19) и развитието на великата борба, представена от дванадесета до четиринадесета глава.

**Последното, седмо** главно пророчество разглежда седемте язви. То започва в петнадесета глава на Откро-

вение и обхваща новото небе и новата земя в Откровение 21 и 22 глава. Това последно пророчество се отличава от предходните шест, така както седмият почивен ден се отличава от шестте дни на Сътворението.

Сега ще разгледаме най-основно седемте главни пророчества в книгите Данииел и Откровение.

## I. 1. Божият Син и Металният образ

В началото Бог сътвори небето и земята. А земята беше неустроена и пуста; и тъмнина покриваше бездната; и Божият Дух се носеше над водата. И Бог каза: Да бъде светлина. И стана светлина. И Бог видя, че светлината беше добро; и Бог раздели светлината от тъмнината. Бог нарече светлината Ден, а тъмнината нарече Нощ. И настана вечер, и настана утро, ден първи. (Бит 1:1-5)

Светлината в книгите Даниил и Откровение се явява в първото главно пророчество- това, което се съдържа в съня на вавилонския владетел Навуходоносор (605-562). Когато Даниил получава отговор от Бог за значението на съня, който разкрива хилядолетия от бъдещето, той възкликва с езика на сътворението:

Той открива дълбоките и скрити неща, Той знае онова, което е в тъмнината, и светлината обитава с Него. (Даниил 2:22)

Това разкрива Създателят като активен в човешката история въпреки греха. Когато изкупва народа Си от света, Бог всъщност отново е Създател:

... Всеки, който се нарича с Името Ми, когото създадох за славата Си, когото сътворих, да, и го направих. (Исая 43:7)

А Иисус им отговори: Моят Отец работи досега, и аз работя. (Йоан 5:17)

Като Суверен и Създател Бог възприема на Себе Си отговорността за създаването не само на доброто, но и

на ЗЛОТО:

Аз образувам светлината и създавам тъмнината; правя мир, творя и зло! Аз, ГОСПОД, съм, който правя всичко това. (Исая 45:7)

Бог не е автор на злото, но представя Себе Си по този начин, защото Той поема отговорността за всичко, което се случва, включително и за това, което Той не е причинил, но го е допуснал. Така и когато Израил остава Бога, Той допуска други народи да дойдат на власт, предлагайки им същото изкупление. Затова на вавилонския владетел се говори като на Адам:

Ти, царю, си цар на царете – на теб небесният Бог е дал царството, властта, силата и славата. И навсякъде, където живеят хора, полски зверове и небесни птици, Той ги е дал в твоята ръка и те е поставил владетел над всички тях. Ти си златната глава. (Даниил 2:37-38)

Въпреки че индивидуалната история на Навуходоносор има добър край, защото в крайна сметка вавилонският владетел се съгласява да бъде пресътворен / изкупен, като цяло Бог видял, че, не само Вавилон, но и множествата други царства след него ще изберат пътя на независимостта от Създателя, което естествено води до деградация и разруха Бог видял всички тези неща още в техния зародиш още от началото на греховната история и ги предсказал, за да знаем, че Той е истинският, жив Бог и Създател:

Ще сложа в пустинята кедър, акация, мирта и маслиново дърво; в степта ще поставя заедно елха, явор и кипарис; за да видят и да знаят, да разсъдят и да разберат всички заедно, че ръката на ГОСПОДА е направила това и Светият Израилев го е създал. Представете делото си, казва ГОСПОД, приведете силните си доказателства, казва Царят на Яков. Нека ги приведат и нека ни кажат какво ще стане! Кажете пре-

## I. Седем главни пророчества

дишното, какво е било, за да го вземем присърце и да узнаем следствието му! Или известете ни бъдещето, кажете какво идва после, за да познаем, че сте богове. Да, направете някакво добро или направете някакво зло, за да се ужасим и да го видим всички заедно... (Исая 41:19-24)

Аз съм ГОСПОД, това е Името Ми; и славата Си няма да дам на друг, нито хвалата Си – на изваяните идоли. Предишното, ето дойде; и Аз оповестявам ново – преди да изникне, ви го казвам. (Исая 42:8-9)

Откакто съм поставил гревния народ, кой може да прогласи като Мен и да извести това, и да Ми го изложи? И бъдещето, и което идва, нека известят! Не се страхувайте и не треперете! Не ти ли известих отдавна и не изях ли? И вие сте Ми свидетели. Има ли Бог освен Мен? И няма канара – не зная. (Исая 44:7-8)

Помнете предишните неща от гревността – че Аз съм Бог и няма друг; Аз съм Бог и няма подобен на Мен; който от началото изявявам края и от гревността – нестаналите още неща; който казвам: Намерението Ми ще се извърши и ще направя всичко, което Ми е угодно. (Исая 46:9-10)

Бог познава закономерностите на греховната история и ги изявява в Словото Си като удостоверение за Неговата божественост. Той дава доказателствата както чрез сътворението на света, така и чрез господството Си над историята:

Понеже това, което е възможно да се знае за Бога, им е известно, защото Бог им го изяви. Понеже от създанието на света това, което е невидимо у Него – вечната Му сила и божественост – се вижда ясно, разбираемо от творенията, така че те са без извинение. Защото познаха Бога, но нито Го прославиха като Бог, нито

Му благодариха, а се извратиха в своите мъгрювания и безумното им сърце се помрачи. Като се представяха за мъдри, те глупееха, и размениха славата на нетленния Бог с образ, подобен на смъртен човек, на птици, на четирикраки и на пълзящи гадина. Затова според страстите на сърцата им Бог ги прегаде на нечистота, за да се опозоряват телата им между самите тях... (Римляни 1:19-24)

Точно такава деградация ни се разкрива в първата пророческа част. Нека разгледаме внимателно нейната история.

През втората година от своето управление Навуходносор сънува сън, от който духът му се смуги и той не можеше да спи. Тогава царят заповяда да повикат вълшебници и гадатели, магьосници и халдейци, за да му разтълкуват съня. Те дойдоха и застанаха пред царя. Царят им каза: „Сънувах сън и духът ми се смуги; искам да разбере този сън.“ Тогава халдейците казаха на царя на арамейски: „О, царю! Да живееш вечно! Разкажи на служителите си този сън и ние ще го разтълкуваме.“ Но царят в отговор каза на халдейците: „Моето решение е окончателно: ако не ми известите съня и значението му, ще бъдете насечени на късове и къщите ви ще се превърнат в развалини. Но ако ми разкриете съня и неговото значение, ще получите от мене дарове, награди и големи почести. Затова разкрийте ми съня и неговото значение.“ Те отново отвърнаха с думите: „Нека царят разкаже на служителите си съня и ние ще го разтълкуваме.“ Царят отговори: „Сега аз съм сигурен, че вие искате да спечелите време, защото виждате, че моето решение е окончателно. Ако не ми разкриете съня, вие имате някакъв замисъл: възнамерявате да ми предложите лъжливи и измамен отговор с надеждата, че положението ще се промени. И така, разкрийте ми съня. Тогава

аз ще разбера, че вие можете да ми разтълкувате неговото значение.“ Халдейците възразиха на царя с гумите: „Няма човек на света, който може да разкрие на царя това, което иска да знае. Затова нито един цар, владетел и княз не е поисквал таква неща от никои вълшебник, гагател и халдеец. Това, което царят изисква, е необикновено. Никои груг не може го разкрие на царя освен боговете, които не живеят между тези, които носят плът.“ Царят така силно се разгневи и разяри, че заповяда да погубят всички мъдреци във Вавилон. Когато излезе указът да погубят мъдреците, потърсиха Даниил и другарите му, за да ги умъртвят. Тогава Даниил се обърна с благоразумие и мъдрост към Ариох, началник на царските телохранители, на когото беше възложено да умъртвява мъдреците във Вавилон. Той попита царския распоредник Ариох: „Защо е издаден такъв страшен указ от царя?“ Ариох обясни на Даниил всичко. Тогава Даниил влезе при царя и го помоли да му даде време, за да изложи тълкуването пред царя. Даниил отиде у дома си и разказа всичко на сънародниците си Анания, Мисаил и Азария, за да отправят молитва към милостивия небесен Бог за откриването на тази тайна, така че Даниил и другарите му да не загинат заедно с другите мъдреци във Вавилон. Тогава тайната беше открита на Даниил в нощно видение и Даниил благодари на небесния Бог. Даниил започна да говори: „Да бъде прославлено името на Бога отвъка и до века, защото у Него има мъдрост и сила. Той променя времената и годините, сваля и поставя царете, дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните. Той открива онова, което е дълбоко скрито, знае онова, което е в тъмното, и светлината живее с Него. Аз прославям и величая Тебе, Бога на нашите предци, защото Ти ми дари мъдрост и сила, Ти ми откри онова, за което Те молихме, и Ти ни разкри онова, което царят иска да раз-



бере.“ След това Даниил се отправи към Ариох, на когото царят беше заповядал да умъртви мъдреците във Вавилон, влезе и му каза: „Не убивай вавилонските мъдречи. Въведи ме при царя и аз ще му разкрия значението на съня.“ Тогава Ариох веднага въведе Даниил при царя и му каза: „Намерих между пленените юдеи човек, който може да разкрие пред царя значението на съня.“ Царят попита Даниил, който бе наречен Валтасар: „Можеш ли да ми разкажеш съня, който видях, и какво е значението му?“ Даниил отговори на царя с думите: „Нито гадатели, нито вълшебници, нито прорицатели, нито звездобройци могат да разкрият пред царя тайната, която той иска да узнае. Но на небето има Бог, който открива тайни, и Той разкри пред цар Навуходоносор какво предстои да стане в последните дни. Сънят и видението на твоя дух, докато ти лежеше, бяха следните: ти, царю, размишляваше на леглото си какво предстои да стане и Този, който открива тайни, ти посочи какво предстои да стане. А на мене тази тайна беше разкрита не за да бъда по-мъдър от всички живи, а за да се разкрие пред царя значението на съня и за да разбереш размишленията на разума си. Твоето видение, царю, беше такова: ето ти видя голяма статуя. Тази статуя беше огромна. Тя блестеше ослепително пред тебе и видът ѝ беше страшен. Главата на тази статуя беше от чисто злато, гърдите и ръцете ѝ — от сребро, коремът и бедрата ѝ — от мед, краката ѝ — от желязо, ходилата ѝ — отчасти от желязо, отчасти от глина. Ти видя как без човешка намеса от една планина се откърти камък. Той удари железните и глинени крака на статуята и ги разтроши. Тогава се разтрошиха всички заедно — желязото, глината, медта, среброто и златото и станаха като прах на хармана през лятото; вятърът ги отнесе и никаква следа не остана от тях. А камъкът, който разтроши статуята, стана

голяма планина и изпълни цялата земя. Такъв е бил сънят! Сега ще разкрием пред царя неговото значение. Ти, царю, си цар на царете, на когото небесният Бог даде царството и властта, силата и славата, и на тебе подчини всички хора в целия обитаем свят, полските животни и небесните птици, като те постави за владетел над всички тях. Ти си златната глава! След тебе ще се издигне друго царство, по-малко от твоето, и още едно трето царство от мед, което ще владее над цялата земя. Накрая ще се издигне четвърто царство, укрепено като желязо. Желязото разтрошава всичко — така то ще разбива и съкрушава всички други, като желязо, което разтрошава всичко. Ходилата и пръстите, които си видял, направени отчасти от грънчарска глина и отчасти от желязо — това означава, че то ще е разделено царство, но в него ще остане нещо от здравината на желязото, понеже си видял желязо, смесено с грънчарска глина. И както пръстите на краката бяха отчасти от желязо, а отчасти от глина, така и това царство ще бъде отчасти здраво, отчасти крехко. А че си видял желязо, смесено с грънчарска глина, това означава, че хората ще се свържат един с друг чрез женитби. Но тези връзки няма да бъдат трайни, както желязото не споява глината. В дните на онези царе небесният Бог ще издигне царство, което никога няма да бъде разрушено и царската му власт няма да бъде предадена на друг народ. Това царство ще разори и разруши всички тези царства, а самото то ще устоява вечно. Ти видя, че камъкът беше откъртен от една планина без човешка намеса и разтроши желязото, медта, глината, среброто и златото. Великият Бог разкри на царя какви ще бъдат бъдещите събития. Този сън е истински и неговото тълкуване е вярно!“ Тогава цар Навуходоносор падна на лицето си. Той се поклони на Даниил и заповяда да му принесат жертвени приноси и благовонни

кадива. След това царят заговори на Даниил и каза: „Наистина вашият Бог е Бог на боговете и Господар на царете, Който открива тайни, тъй като ти можа да разкриеш тази тайна!“ Тогава царят постави Даниил на по-висока служба, даде му много и богати подаръци и го постави за управител над цялата област Вавилония и главен началник над всички вавилонски мъдреци. Освен това Даниил се застъпи пред царя и той повери на Сеграх, Мисах и Авденаго управлението на областта Вавилония, а Даниил остана при царския двор. (Дан. 2:1-49)

Светлината в това пророчество осветлява бъдещето на империите:

Златна глава: Вавилон (605 г. пр. Хр. – 539 г. пр. Хр.)

Сребърни гърди и ръце: Мидо-Персия (539 г. пр. Хр. – 331 г. пр. Хр.)

Меден корем и бедра: Гърция (331 г. пр. Хр. – 168 г. пр. Хр.)

Железни крака: Западна (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.) и Източна римска империя (168 г. пр. Хр. – 1453 г. сл. Хр.)

Царство от глина и желязо с 10 пръста: Църковна (глина) и държавна (желязо) власт в Европа, резултат от разбиването на Западната Римска империя (476) от 10-те варварски племена.

Но това пророчество разкрива и царствата в миналото преди Даниил:

## I. Седем главни пророчества

Първи цикъл	Втори цикъл
Вавилон на Нимрод (2500–2000 г. пр. Хр.)	Вавилон (605–539)
Елам и Гутим (ок. 2000–1800)	Мидо-Персия (539–331)
Египет (1800–1200)	Гърция (331–168)
Нео-Асирия 1200–609 пр. Хр.	Рим (168 пр. Хр. – 476 сл. Хр.)

Грехът прави историята циклична и предсказуема (Екл. 3:15). Това може да обясни защо произведението на Хезиод, *Дела и дни*, което се смята, че е писано по-рано от книгата Даниил (ок. 700 г. пр. Хр.) също отразява историческите епохи с металите злато, сребро, бронз и желязо.

*Златния век* най-напред сътвориха за смъртните хора...“ „... Втория век след това сътвориха далеч по-негоден, *сребърен*,...“ „третия век пък Кронидът направи за смъртните хора *бронзов*,...“ „Ах, да не бях се родил във това поколение пето, вече да бях аз умрял или пък нероден да съм още — та нали точно сега е *железният* век и избава няма ни генем от мъки и скърби, ни нощем от гибел. (Из Дела и дни на Хезиод)

Царството на Навуходоносор имало същите характеристики като това на Нимрод с неговата мегаломания. Затова Нимрод построил кула, а Навуходоносор построил златен идол (Битие 11 срв. Даниил 3). Подобно и царството на Елам и Гутим, и това на Мидо-Персия превзели Вавилон и така осигурили кратък период на свобода за Божия народ (Битие 14 срв. Ездра 1). Дори произходът на Персия е свързан с Елам (Исаия 21:2). И не е непопулярен фактът, че Гърция е взела мъдростта си от Египет и Божият народ е бил роб на тези две нации по един или друг начин. Насилническото царство на Рим

прилича на това на Асирия и именно по време на управлението на тези империи Божият народ е бил разпръснат по света.

Виждаме, че Бог дава власт на звяра в Откровение 13, за да може грехът да изобилства. Така също Бог дава власт на царствата, разкрити в Даниил 2, за да може вселената да види плода на греха и бунта. Но всичко това е в контекста на „Да бъде светлина“ – което означава да видят хората и ангелите резултатите от греха и злото, за да могат да възкликнат с Навуходоносор, че Богът на Даниил е истинският Бог.

Отсеченият от планината камък е Божият Син, роден през вечността от Бога. Божието царство е семейство и ценността на личността в него се определя от връзките ѝ с родителската фигура:

И, ето чу се глас от небесата: „Този е Моят възлюбен Син, в Когото е Моето благоволение.“  
(Матей 3:17)

Точно чрез Своя единороден Син Бог е дал началото на Своего царство.

В началото беше Словото; и Словото беше у Бога; и Словото беше Бог. То беше в началото у Бога. Всичко беше сътворено чрез Него; и без Него не е станало нищо от онова, което е станало. ... Никой никога не е видял Бога. Единородният Син, Който е у Отец, Той ясно Го разкри.  
(Йоан 1:1-3,18)

Божият Син е крайъгълният Камък, Когото „отхвърлиха зидарите“ (Матей 21:42).

И който падне върху този камък, ще се разбие, а върху когото падне, ще го смаже. (Мт. 21:44)

В Даниил 6 ни е казано, че у Даниил е имало превъзходен Дух. Това е бил Духът на Христос. Христос е говорил чрез Даниил на вавилонския цар, който е предста-

## I. Седем главни пророчества

влявал Сатана. По кротък и покорен начин Исус е показал на Сатана бъдещето на неговата кариера, ако продължи по пътя си. Това, което Христос е говорил в мрака, ни е дадено да го говорим на светло (Матей 10:27), за да разобличаваме делата на мрака (Ефесяни 5:11).

Тъй като Даниил 2:22 ни казва че Бог „открива дълбоките и скрити неща... и познава онова, което е в тъмнината“, а в Исая Бог казва че изявява нещата от миналото, то ние очакваме, че от тъмнината на миналата история, Той ще извади светлина. И случаят е точно такъв. Основателят на първия Вавилон е Нимрод.

Хуш стана баща на Нимрод, който беше първият юначен мъж на земята. Той беше силен ловец пред Господ, затова се казваше: „като Нимрод, силен пред Господ“. Царството му първоначално обхващаше Вавилон, Ерех, Акад и Калне — в страната Сенаар. (Битие 10:8-10)

С установяването на царството на Нимрод целият древен свят навлезе в нов исторически етап. Източната традиция, която представя този воин като първия човек, носил царска корона, сочи към факт, по-значим от приемането на ново украшение или дори от завладяването на провинция. Неговото управление въведе в света нова система на отношения между управник и управлявани. Властта на предишните владетели се основаваше на чувството за родство, а превъзходството на вожда бе образ на родителски контрол. Нимрод, напротив, бе суверен на територия и на хора готолкова, доколкото те бяха нейни жители, независимо от лични връзки. Дотогава съществуваха племена — разширени семейства. Сега имаше нация, политическа общност — гържава. (А. Т. Джоунс Империи на Библията, глава 2, Произход на Държавата и Империята, абзац 11)

Нимрод следвал принципа на змията (Сатана), която

научила човечеството, че не трябва приписват живота и силата на Бога:

Тогава змията каза на жената: „Вие няма да умрете! (Бит. 3:4)

Йосиф Флавий описва Нимрод като водач, който отклонява хората от вярата в Бога и ги насърчава да приписват успехите си на собствената си сила. В \*Юдейски древности\*, книга I, глава 4, параграф 2 (1.113), той пише:

А Нимрод беше този, който ги подтикна към такова оскърбление и презрение към Бога. Той беше внук на Хам, син на Ною, смел човек с голяма сила. Той ги убеди да не приписват щастие то си на Бога, сякаш чрез Него са щастливи, а да вярват, че тяхната собствена смелост им е донесла това щастие.

Този пасаж подчертава как Нимрод насърчава хората да се отдалечат от признанието на Божията роля в техния успех и да се доверят на собствените си способности.

Писанието напротив ни учи, че Божието семейно царство е единственото вечно царство и всички, които градят на основата на Божия Син, ще участват в Неговото вечно блаженство като деца на вечния Баща:

... защото Вкусихте колко благ е Господ. Пристъпете към Него, живия камък, отхвърлен от хората, но избран като скъпоценен от Бога, и сами, като живи камъни, съграждайте от себе си духовен дом, за да принесете като свято свещенство духовни жертви, угодни на Бога чрез Иисус Христос. Затова в Писанието е казано: „Ето полагам в Сион крайъгълен камък, избран и скъпоценен. И който вярва в него, няма да се посрами.“ И така, за вас, вярващите, Той е скъпоценен, а за невярващите — „камък, който отхвърлиха зидарите, той стана глава на ъгъла“ и е „камък за препъване и камък за съблазън“. (1 Пет. 2:3-7)

## I. 2. Човешкият Син и Зверовете

И Бог каза: „Нека има предел посред водите, които да отделя вода от вода.“ И Бог създаде предела, и отдели водата, която беше под предела, от водата над предела. Бог нарече предела небе. Така настана вечер, настана утро — втори ден. (Бит. 1:6-8)

Това разделяне на води, за да се яви небето или атмосферата е отразено в събитията на второто главно пророчество. Вторият творчески ден е свързан с разделяне на водите под атмосферата от тези над нея. В греховната история тези води представят множествата както това е показано в Откровение 17:15. Разделени на земни и небесни те отразяват респективно онези, които следват „хищническото“ царство на Сатана в контраст с това на Бог и Неговия Син. Затова описанието на зверовете, които излизат от голямото море на народите след духането на „четирите небесни ветрища“ (Дан. 7:2) представлява стремежът на небесните сили да повлияят положително на масите. Но когато голямата част от хората избират във времето на тези небесни влияния пътя на греха, резултатът е раждането на чудовища. Точно това виждаме във втората пророческа част.

През първата година от управлението на вавилонския цар Валтацар Даниил видя сън и имаше пророчески видения, докато лежеше в леглото си. Тогава той записа този сън и го разказа. Даниил започна да говори с гумите: „Ето видях в нощното си видение — ветрове от четирите небесни посоки породиха буря в голямото море и от морето излязоха четири големи звяра, раз-



лични един от друг. Първият беше като лъв, но имаше орлови крила: гледах как накрая му изскубаха крилата; той беше вдигнат от земята, изправи се на крака като човек и му беше дадено човешко сърце. След това се появи още един, втори звяр, приличащ на мечка. Той стоеше откъм едната страна и в устата между зъбите му имаше три ребра. Беше му заповядано: „Стани, погълни много месо!“ После видях: появи се още един звяр, приличащ на леопарг. Той имаше на гърба си четири птичи крила; този звяр имаше и четири глави и му беше дадена власт. След това видях в нощните видения: ето появи се четвърти звяр, страшен и ужасен, и много силен; имаше големи железни зъби; той поглъщаше и трошеше, а остатъците тълчеше с крака; той се различаваше от всички предишни зверове и имаше десет рога. Докато се вглеждах в тези рогове, измежду тях израсна още един малък рог, пред който три от предишните рогове бяха изкоренени; и, ето на този рог имаше очи, като човешки очи, и уста, които говореха надменно. Видях още, че бяха поставени престоли и Древният по години седна; облеклото Му беше бяло като сняг и косите Му — като чиста вълна; престолът Му — огнен пламък, колелата Му — пламтящ огън. Огнена река изтичаше и минаваше пред Него. Милион бяха тези, които Му служеха, и десетки хиляди по десет хиляди — тези, които стояха пред Него. Съдът започна и книгите бяха разтворени. По-нататък видях, че заради надменните думи, които рогът изговаряше, звярът беше убит пред очите ми, а тялото му беше разкъсано и предадено за изгаряне на огън. Властта беше отнета също и от другите зверове, а животът им беше продължен само до определено време. След това видях в нощните видения: ето сред небесните облаци идваше Един, подобен на Човешки Син, стигна до Вечния и така Той беше говеден пред Него. На Него бяха

гадени сила, слава и царска власт, за да Му служат всички народи и племена от всички езици. Неговата сила е вечна и непреходна и царската Му власт никога няма да изчезне. Духът ми се разтрепери у мене, Даниил, в тялото ми, и видяното от мене ме смути. Приближих се до един от присъстващите и го попитах какво означава всичко това. Той започна да говори и ми обясни неговото значение: „Тези четири големи зверове означават, че четирима царе ще се издигнат на земята. След това святите хора на Всевишния ще получат царската власт и ще я получат завинаги и за вечни времена.“ Тогава поисках да разбера какво означава четвъртият звяр, който съвсем се отличаваше от всички други — той беше твърде страховит с железните си зъби и медни нокти, поглъщаше и разкъсваше, а остатъците тълчеше с нозе. поисках да узная също и значението на десетте рога, които бяха на главата му, както и на другия, новоизраслия рог, пред който паднаха три — за онзи, същия рог, на който имаше очи и уста, която изговаряше надменни думи, и който изглеждаше по-силен от другите. Бях видял как този рог водеше борба със святите хора и надделяваше над тях, докато дойде Древният по години. Тогава на святите хора на Всевишния беше отгадена справедлива присъда и настъпи времето, когато святите хора завладяха царската власт. Той отговори така: „Четвъртият звяр означава настъпването на четвърто царство на земята, което ще се различава от всички царства и ще погълне цялата земя, ще я разори и опустоши. А десетте рога означават идването на десет царе в това царство, след които ще се възцари друг, който ще бъде различен от предишните и ще покори трима царе. Той ще произнесе хулни думи против Всевишния и ще подложи на гонение святите хора на Всевишния; дори ще замисли да промени празничните дни и закона и святите хора ще бъ-

гат под властта му в продължение на година и две години, и половин година. После ще се проведе съд и властта ще се отнеме от този цар, за да бъде накрая погубен и унищожен, а царската власт, силата и царственото величие по цялото поднебесие ще се дадат на святия народ на Всевишния. Неговата царска власт е вечна власт и всички властници ще служат на Него и ще Му се покоряват.“ Тук завършва откровението. Що се отнася до мене, Даниил, размишленията ми така силно ме смутиха, че лицето ми побледня, но аз запазах откровението в сърцето си.“ (Дан. 7:1-28)

Разделението на водите идва чрез Духа. Законът навлиза чрез Духа и той причинява разделение. Водите отдолу се отвърщат от светлината и се завъртат обратно към себе си. Божието Слово бива или прието, или отхвърлено.

Докато Божият Дух се движи/трепти над душите на всички хора, всеки решава дали ще бъде като ангел или звяр, интелигентни живи същества или хищници, които поглъщат и унищожават. В Даниил 7 виждаме, че заради гласа на малкия рог звярът е хванат и унищожен. Бог не унищожава малкия рог, а това правят собствените му разрушителни принципи в отхвърлянето на Божието Слово.

Както казва Исус: „Словата, които ви говоря, те ще ви съдят“, което означава, че всеки човек ще съди себе си в светлината на това, което Бог е казал, и това е разделението на водите, и това е разделението между Сина човешки и малкия рог. Коя страна ще изберем?

Тук империите от Даниил 2 глава са представени като все по-жестоки хищници:

**Лъв: Вавилон**

**Мечка: Муго-Персия**

## I. Седем главни пророчества

Леопарг с 4 глави: Гърция разделена на 4 сlegt смъртта на Александър Македонски

Ужасен звяр: Рим

10<sup>ме</sup> рога: племената, които разделят Рим

3<sup>ме</sup> изкоренени рога: 3те ариански племена херули, Вангали и остготи, унищожени окончателно през 538 г.

Малкият рог: папството, властващо 1260 години (ст.25). След този период на небото се провежда съд срещу папството за защита на преследвания Божи народ от всички векове. Христос е представен като Човешки Син, защото е взел на Себе Си падналата природа на човека и е победил греха, смъртта и дявола в нея, за да ни осигури Своя свят Дух. Също така е показал какъв е истинският характер на Неговия Баща, наречен тук „Древният по години“, за да отразяване Неговия истински образ:

„Всички ние, съзерцавайки с открито лице като в огледало сиянието на Господа, напредваме от слава в слава със силата на Духа на Господа.“  
(2Кор. 3:18)

Описаният в Даниил 7 глава съд оправдава Божиите хора от обвиненията на малкия рог, показвайки, че те са приели победата на Христос в човешката Му природа и по този начин са станали Негови сънаследници в Завещанието на Неговия Баща:

И както Моят Отец Ми завеща царство, така и аз завещавам на вас — да ядете и пиете на трапезата Ми в Моето царство. И ще седнете на престоли, за да съдите дванадесетте колена на Израил.“ (Лк. 22:29-30)

Защото вие приехте не духа на робството, за да живеете отново в страх, а приехте Духа, Който ви направи Божи синове и чрез Когото се обръщаме към Бога: „АВВА, Отче мой!“ Самият

Дух свидетелства на нашия гух, че сме Божи деца. А щом сме деца, ние сме и наследници — наследници на Бога и сънаследници с Христос, но само ако страдаме с Него, така че с Него и да се прославим. (Римл. 8:15-17)

Но когато се изпълни времето, Бог изпрати Своя Син, Който се роди от жена и се подчини на закона, за да изкупи онези, които бяха под закона, и да бъдем осиновени. А понеже вие сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, Който вика: „Авва! Отче!“ Затова не си вече роб, а син. Ако пък си син, ти си и Божий наследник чрез Христос. (Гал. 4:4-7)

Човек е създаден малко по-долу от ангелите и господар над животните:

Понижил си го малко спрямо ангелите, със слава и чест си го увенчал. Поставил си го да владее над делата на Твоите ръце. Покорил си всичко под краката му: волове и овце, така също и дивите животни; птиците в небето и рибите в морето, всичко, което прекосява морските води. (Пс. 8:6-9)

Това негово положение показва възможността чрез своя избор или да се принизи до нивото на животните или да се издигне над ангелите вземайки участие в божественото естество:

В „Реч за достойнството на човека“ (лат. *Oratio de hominis dignitate*) Джовани Пико дела Мирандола представя възвишена визия за човека като същество със свободна воля и способност да избира своето място в мирозданието. Един от най-известните пасажи гласи:

Ние не ти дадохме, о, Адаме, нито определено място, нито собствен облик, нито някакъв особен дар, за да можеш сам, според своята воля и преценка, да притежаваш и да притежаваш онова място, онзи облик и онези дарове, които

## I. Седем главни пророчества

сам си избереш. Прирогата на всички групи същества е ограничена и подчинена на закони, които ние сме установили. Но ти, без ограничения и без определени граници, ще определиш своята природа според собствената си воля, в чиято ръка сме те поставили.

Този пасаж подчертава уникалната позиция на човека в творението — поставен в центъра на света, без предварително определена същност, с възможността да се издигне до ангелско състояние чрез разума и добродетелта или да се принизи до животинско чрез низки страсти.

В „Die Stellung des Menschen im Kosmos“ (1928), Макс Шелер разглежда уникалното място на човека във вселената, подчертавайки неговата способност за саморефлексия и духовна трансценденция. Той пише:

Човекът е единственото същество, което не само има свят, но и може да се отнася към него, да го обективира и да се отнася към себе си като към обект. Това го прави способен да действа според ценности и да се стреми към истина, красота и добро.

Този цитат подчертава идеята на Шелер, че човекът не е просто част от природата, а същество, което може да се издигне над нея чрез духа („Geist“), осъзнавайки своето място в космоса и стремейки се към по-висши цели. Шелер пише за разликата между човека и животното:

Животното има съзнание, но не и самосъзнание; то не може да се отнася към себе си като към обект. Човекът, от друга страна, притежава способността за саморефлексия и може да се отнася към себе си като към обект, благодарение на гуха (Geist). (Пак там)

Писанието представя тези две възможности на човека- да се принизи до нивото на животните или да при-

еме образа на възстановения Адам по следния начин:

А невидимото у Него — вечната Му сила и божествената същност, се виждат още от създаването на света, като се съзерцават творенията Му. Така че за тях няма извинение, понеже познаха Бога, но не Го прославиха като Бог, нито Му благодариха, а се заблудиха в своите помисли и неразумното им сърце се помрачи. Те казват, че са мъдри, но загубиха разум и вместо нетленния Бог те почитат кумири, подобни на тленен човек, на птици, на четириноги и на влечуги. (Римл. 1:20-23)

Неговата божествена сила ни е дарила всичко, необходимо за живот и благочестие, чрез познанието за Онзи, Който ни е призовал със Своята слава и съвършенство. По този начин са ни дарени скъпоценни и възвишени обещания, за да избегнете пагубните желания на този свят и да станете чрез тях съпричастни на божествената природа. Тъкмо затова положете всички усилия да прибавите към вярата си добродетел, към добродетелта — познание, към познанието — въздържание, към въздържанието — търпение, към търпението — благочестие, към благочестието — братски чувства, към братските чувства — любов. Защото, ако притежавате тези добродетели и се усъвършенствате в тях, те няма да ви оставят бездейни и безплодни в познанието ви за нашия Господ Исус Христос. (2Пет. 1:3-8)

И така, какво същество ще излезе при разделянето на водите? Изборът е изцяло в твоите ръце!

### 1. 3. Небесният Принц и Мерзостта

И Бог каза: „Нека водата под небето се събере на едно място и да се появи сушата.“ И стана така. Бог нарече сушата земя, а събраните води — морета. И Бог видя, че това е нещо добро. И каза Бог: „Нека земята произведе свежа зеленина, растения, които дават семе, и дървета, които раждат плод, чието семе е в него, според вида си по земята.“ И така стана. Земята произведе свежа зеленина, растения, които дават семе, и дървета, които раждат плод, чието семе е в него, според вида си. И Бог видя, че това е добро нещо. Така настана вечер, настана утро — трети ден. (Бит. 1:9-13)

В третия творчески ден отново се разделят води, но този път на земята, за да се явят „свежа зеленина, растения, които дават семе, и дървета, които раждат плод“. В третото хилядолетие от сътворението на света Бог разделил водите на Червено море със следната цел:

Ти извади лозата от Египет, изгони народите и я посади; направи ѝ място, вкорени я и тя изпълни земята. Планините се покриха със сянката ѝ, а кедрите Божи — с нейните клони. Тя простря клоните си до морето и филизите си — до реката. Защо събори нейната ограда и сега бегат от нея всички, които вървят по пътя? (Пс. 80:9-13)

Историята на избрания народ е представена като тази лоза:

Ще запя за своя възлюбен, песен за лозето на своя възлюбен. Моят възлюбен имаше лозе на



плодородната височина. Той го ограда, очисти го от камъни и засади в него отбрани лози. Тогава съгради кула посред него. И очакваше то да роди сладко грозде, но то роди кисело. „А сега, жители йерусалимски и мъже от племето на Юда, отсъдете между Мене и Моето лозе! Какво трябваше да сторя за Своего лозе и не го направих? Защо, когато очаквах да роди сладко грозде, то роди кисело? А сега ще ви известя какво ще направя Аз със Своего лозе: ще премахна оградата му и то ще бъде повреждано; ще съборя стената му и то ще бъде тъпкано. И ще го оставя да запустее: няма да бъде рязано, няма да бъде копано и ще обрасне с тръни и бодили. И ще заповядам на облаците да не изливат гръжд върху него.“ Защото лозе на Господ Всегържител са потомците на Израил, а мъжете на Юдея са насаждение за радост. И Той очакваше правосъдие, но ето — насилие в него, очакваше справедливост, но ето — в него има писъци. (Ис. 5:1-7)

Третото основно пророчество предсказва цялата история на потъпкването на Божия народ в следствие нарушаването на завета му с Бог и Неговия Син и времето на възстановяването му:

В третата година от управлението на цар Валтацар на мене, Даниил, ми се яви друго видение след онова, което ми беше показано по-преди. Когато имах това видение, аз бях в крепостта Суза, столица на областта Елам. Когато гледах видението, намирах се при река Улай. Вдигнах очи и видях: ето един овен стои при реката; той имаше два рога. Двата рога бяха високи, но единият беше по-висок от другия, при което по-високият израсна по-късно. Видях, че този овен бодеше на запад, на север и на юг и никакво животно не можеше да му противостои. Никои не можеше никого да спаси от него; той вършеше, каквото си искаше, и се държеше горделиво. Бях още в размисъл, когато от запад се втур-

на космат козел, който премина по цялата земя, без да се докосва до нея; и този козел имаше величествен рог между очите си. Той се втурна срещу онзи овен, който имаше два рога и който видях да стои при реката, и го нападна със силна ярост. Видях още, че той, като се приближи до овена, развилня се срещу него, удари овена и счупи двата му рога. Овенът нямаше сили да му противостои. Козелът го повали на земята и го стъпка, и нямаше кой да спаси овена от силата му. Тогава козелът се възгордя твърде много. Но когато той се изяви с пълна сила, големият рог се счупи и на мястото му излязоха други четири рога по посока на четирите небесни направления. От единия от роговете израсна малък рог, който нарасна твърде много на юг, на изток и към обетованата земя. Той се възвеличи до небесното войнство, свали на земята част от това войнство и от звездите и ги разби. Извиси се дори и над Вожда на това войнство, отне Му всекидневната жертва и опустоши мястото на Неговото светилище. Беше поставена войска за отмяна на всекидневната жертва, а той, като потъпка истината на земята, действаше с успех. Тогава чух един светия да говори и този светия отвърна на някого, който питаше: „Колко време обхваща това видение за всекидневната жертва и за опустошителното нечестие, когато светилището и войнството ще бъдат потъпкани?“ Отговорът гласеше: „В продължение на две хиляди и триста денонощия — тогава ще се възстановят правата на светилището.“ Когато аз, Даниил, гледах това видение и се стараех да го разбера, пред мене застана сякаш образ на мъж. И чух откъм бреговете на Улай човешки глас, който извика: „Гаврииле, обясни ми това видение!“ Той се приближи до мястото, където стоях. Когато дойде, аз така се ужасих, че паднах по лице. Той ми каза: „Знай, човешки сине, че видението се отнася за последните

Времена!“ Когато той говореше с мене, аз лежах безпомощен по лице на земята. Но той се допря до мене, изправи ме и каза: „Ето откривам ти какво ще бъде в последните времена на гнева; защото това видение се отнася за последните времена. Овентът с двата рога, който ти видя, това са царете на Мидия и Персия. Косматият козел е царят на Гърция, а големият рог, който е между очите му, това е първият ѝ цар. Това, че този рог се строши и вместо него израснаха други четири, означава, че от този народ ще се появят четири царства, без да са равни на него по сила. А в края на тяхното господство, когато греховете им достигнат своя връх, ще се появи жесток и коварен в интригите цар. Неговата мощ дотолкова ще се усили, макар и не поради силата му, че той ще извършва ужасни опустошения, ще успява в действията си и ще изстребва силни владетели и святия народ. Благодарение на своята хитрост ще преуспява в коварството си; ще се възгордее в сърцето си и неочаквано ще изстреби мнозина; той ще въстане против Владетеля на владетелите, но ще бъде поразен, обаче не от човешка ръка. А посоченото видение за денонощието е истинско; но ти запечатай това видение, защото то се отнася за далечни времена.“ Тогава аз, Даниил, примрях от немощ и лежах болен няколко гена. След това станах и взех да се занимавам със своята служба при царя. Но бях поразен от това видение и не го разбирах. (Дан. 8:1-27)

Тук Мидо-Персия и Гърция са представени като овен и козел, ритуално чисти животни за жертва в системата на еврейското светилище. Проблемът е, че тези животни са надменни и арогантни и Божието светилище има нужда от очистване или възстановяване, а Божият народ е потъпкван през цялото това време (ст. 13-14).

Малкият рог е Рим в неговите две фази – езическа и

папска.

В еврейския оригинал на Даниил 8 глава се наблюдава интересна граматическа особеност: промяна в рода на използваните местоимения и глаголи, свързани с „малкия рог“. Тази промяна е интерпретирана от някои изследователи като указание за две различни фази на властта, представена от малкия рог: езическа (представена с мъжки род) и папска (представена с женски род).

Грамматически наблюдения

**Стих 9:** Използваните глаголи и местоимения са в мъжки род, което може да се свърже с езическата фаза на Рим.

**Стихове 10–12:** В тези стихове се наблюдава преминаване към женски род в глаголите и местоименията, което някои тълкуватели свързват с папската фаза на Рим.

Тази граматическа смяна на родовете в текста е разглеждана от някои изследователи като умишлена литературна техника, използвана от пророка Даниил, за да подчертае различните аспекти на властта, представена от малкия рог. (За по-задълбочен анализ на този въпрос може да се проучи следния източник: André Reis, PhD. „The Identity of the 'Little Horn' of Daniel 8 – An Updated Adventist View.“)

Това, което омърсява Божието светилище е езическата концепция за жертвата като средство за умилостивяване на Божиите гняв или справедливост представена тук чрез еврейският термин „ха тамид“ или „всекидневната“, която е навлязла в разбирането на Божия народ:

Жертви и приношения Ти не пожела; отвори Ми ушите; Всеизгаряне и жертва за грях не са Ти приятни. (Пс. 40:7)

Ако знаехте какво означава: „Милост искам, а

не жертва“, не бихте осъдили невинните. (Мт. 12:7)

Така казва Господ Всегържител, Израилевият Бог: „Към жертвите си прибавяйте вашите всеизгаряния и яжте месото, тъй като не съм говорил на вашите предци и не съм им заповядал за такива всеизгаряния и кръвна жертва, когато ги изведох от египетската земя. (Иер. 7:21-22)

Но в папската фаза на Рим мерзостта била продължена в коварна форма, защото самата жертва на Голгота била тълкувана като средство задоволяващо гнева и справедливостта на Отец:

Той правилно прави удовлетворение за обига, който предлага нещо, което обигеното лице обича толкова, или дори повече, отколкото мрази обигата. Но като страда от любов и послушание, Христос даде на Бога повече, отколкото беше необходимо, за да компенсира обигата на цялото човечество. Първо, заради изключителната любов, от която Той страдеше; второ, поради достойнството на живота, който Той положи в удовлетворение, тъй като това беше животът на Този, който беше Бог и човек; трето, поради обхвата на Страстта и величината на понесената скръб. (Тома Аквински, *Summa Theologiae*, III, въпрос 48, член 2)

Човекът трябваше да бъде освободен чрез Христовата Страст, което беше в съответствие както с Неговата милост, така и с Неговата справедливост. С Неговата справедливост, защото чрез Своята Страст Христос направи удовлетворение за греха на човешкия род; и така човекът беше освободен чрез Христовата справедливост; и с Неговата милост, защото, тъй като човек сам по себе си не можеше да удовлетвори за греха на цялата човешка природа, както беше казано по-горе, Бог му даде Своя

## I. Седем главни пророчества

Син да удовлетвори за него. (Пак там, III, въпрос 46, член 1, отговор на възражение 3)

Да удовлетвори кого? Не случайно цяла плеяда от светии начело с Дева Мария и парични индулгенции са необходими според тази институция, за да подсигурят спасението на една душа.

И колко дълго щяло да продължи това оскверняване на небесното светилище? Отговорът идва от Чудния Бройник Христос- Небесният Принц и Първосвещеник:

И чух един светец да говори, и един светец каза на Чудния Бройник, който говореше: Докога видението за непрестанната [жертва] и за престъплението ще бъде за смайване, за да се потъпче и светилището, и войската? И той ми каза: До вечер и утро две хиляди и триста, тогава светилището ще бъде обявено за праведно. (Даниил 8:13-14)

В края на 2300 пророчески денонощия светилището щяло да бъде възстановено, а войнството на Божия народ да престане да бъде тъпкано. Един пророчески ден е равен на една буквална година (Ез. 4:6), но от кога трябва да се отброяват този период? Това разбираме от следващата глава, където Даниил се моли за народа си, виждайки, че времето на запустяването на Ерусалим е към края си. От книгата на пророк Еремия той разбира, че Ерусалим ще бъде пуст 70 години и че този период вече изтича (Дан. 9:2 срв. Ер. 25:11-12; 29:10). През цялото време докато земята оставала пуста при пленяването на Божия народ, тя пазела събота (2 Лет. 36:21), което означава, че в продължение на 420 години (6 x 70) тя не била оставяна да си почива според заповедта (Лев. 25 гл.).

Затова сега Даниил се молил горещо за прошение-то и възстановяването на народа си. Но в следващата глава на същия закон даден чрез Мойсей било писано,

че последиците от нарушаването на завета ще бъдат седмкратно (седем пророчески времена –  $7 \times 360 = 2520$  години) наказание (Левит 26:18, 21, 24). А Даниил разбирал, че ги е постигнало точно това проклятие, защото в молитвата си казал:

Цял Израил наруши Твоя закон и се отклони, за да не се вслушва в Твоя глас. Затова върху нас се струпаха проклятие и клетва, които са написани в Закона на Твоя служител Мойсей, защото съгрешихме прег Тебе. (Дан. 9:11)

Отговорът на молитвата дошъл в същия ден:

И докато още говорех и се молах, и изповядвах своя грях и греха на народа си Израил, и принасях молбата си пред ГОСПОДА, моя Бог, за святия хълм на моя Бог, дори още като говорех в молитва, мъжът Гавриил, когото бях видял в предишното видение, като летеше бързо, се приближи до мен около часа на вечерната жертва. Той ме вразуми, като говори с мен и каза: Данииле, сега излязох да те направя способен да разбереш. Когато ти започна да се молиш, заповедта излезе; и аз дойдох да ти кажа това, защото си възлюбен; затова размисли за работата и разбери видението. Седмдесет седмици са определени за народа ти и за святия ти град за въздържането на престъплението, за довършване греховете и за правене умилостивение за беззаконието, и да се въведе вечна правда, да се запечата видението и пророчеството и да се помаже Пресвящото. И така, знай и разбери, че от излизането на заповедта да се съгради отново Йерусалим до княза Месия ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще се съгради наново, с улици и окоп, макар в размирни времена. И след шестдесет и две седмици Месия ще бъде посечен и няма да има кои да Му принадлежат; народът на княза, който ще дойде, ще погубят града и светилището; краят му ще го постигне чрез

## I. Седем главни пророчества

потоп; и до края на войната има определени опустошения. Той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът; и един, който запустява, ще гоиде яздец на крилото на мерзостите; и гняв ще се излее върху запустителя до определеното време. (Дан 9:20-27)

Бог в милостта Си дал още 70 x 7 пророчески дни (490 буквални години), на евреите. Когато Петър питал Исус дали да прощава на брат си до 7 пъти, Господ му отговорил, че трябва да прощава до 70 x 7 пъти- символ точно на тази Негова милост, която трае вечно (Мт. 18:21, 22; Пс. 118:1). Тези 490 години били „определени“ или (на евр.) „отрязани“ от големия пророчески период от 2300 години и водели до времето, когато Бог щял да изпрати Своя Син, представен тук като Месията. Каква по-добра възможност от тази за възстановяването на еврейския народ. Но за съжаление, вместо да се възползват от това, те предали Христос на римляните за разпятие, което било предсказано с думите „Той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще направи да престанат жертвата и приносът“ (Дан. 9:27). Исус бил разпнат или „посечен“ точно в средата на последната пророческа седмица 31 г. сл. Хр.). А още 3 ½ години след това чрез Неговите ученици Бог отправял нежни апели за покаяние към еврейския народ, но той отхвърлил това и в края на периода (34 г. сл. Хр.)

... като слушаха това, сърцата им се късаха от яд и те скърцаха със зъби към него. А Стефан, изпълнен със Святия Дух, погледна към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отгясно на Бога; и каза: Ето, виждам небесата отворени и Човешкия Син, Които стои отгясно на Бога. Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха си ушите и като един се нахвърлиха върху него. И като го изтласкаха вън от града, хвърляха камъни по него. И свидетелите сложиха грехите си



при краката на един млад мъж на име Савел. И хвърляха камъни върху Стефан, който призоваваше Христа с гумите: Господи Исусе, приеми гуха ми. И като коленичи, извика със силен глас: Господи, не им зачитай този грях. И като каза това, заспа. (Деян 7:54-60)

Така евреите сами отхвърлили възможността да бъдат възстановени като избран от Бога народ и Бог поканил хора от цял свят да заемат тяхното място. Чрез пророчеството за 490 години Бог дал и началото на 2300 години – 457 г. пр. Хр. – „излизането на заповедта да се съгради отново Йерусалим“ (Дан. 9:25 срв. Ездра 7 гл.). Така в Неговия велик спасителен план жертвата за човечеството била дадена в края на 490 години, а в края на 2300 години (1844 г. сл. Хр.) щяло да се очисти и небесното светилище. Но какво означавало всичко това? Та нали видяхме, че Бог не изисква жертва. Истината е, че ние сме тези, които изискваме жертвата, за да може да повярваме че Бог ще ни прости:

Обърнете особено внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той предоставя жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде умилюствен, за да получим прошка, няма основание в Библията. Това е върховна нелепост да се каже, че Бог е толкова ягосан на хората, че няма да им прости, освен ако нещо не бъде предоставено, за да умилюстави гнева Му, и че следователно Той Самият предлага гара на Себе Си, чрез който е умилюствен. (Е. Дж. Уагонър, Настоящата истина, Великобритания, 30 август, 1894 г., стр. 549, пар. 8)

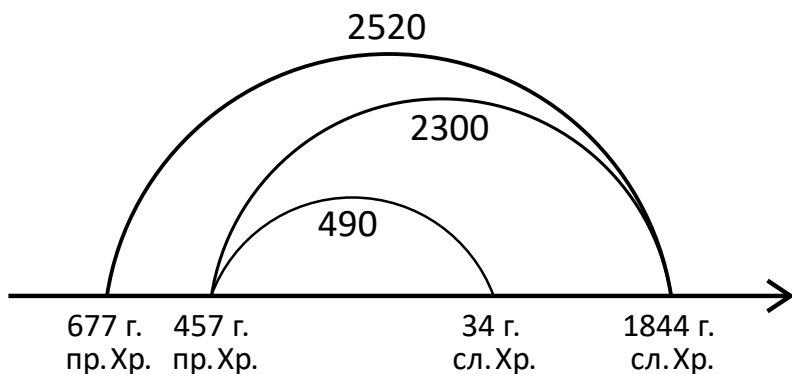
Нашият небесен Баща и Господ Исус дълго са чакали човечеството да узрее за идеята, че тяхната жертва цели да умилюстави нас, а не Тях.

... макар то [Писанието] да има много да каже за необходимостта човек да се примири с Бога, то

## I. Седем главни пророчества

нито веднъж не намеква за такова нещо като необходимостта Бог да се примири с човека. Да се посочи нуждата от подобно нещо означава да се повдигне сериозно обвинение срещу характера на Бог. Идеята е дошла в християнската църква от папството, което от своя страна я е донесло от езичеството, в което единствената представа за Бог е като за същество, чиито гняв трябва да бъде успокоен с жертва. (Е. Дж. Уагонър, Настоящата истина, Великобритания, 21-ви септември, 1893 г., стр. 386, Параграф 7)

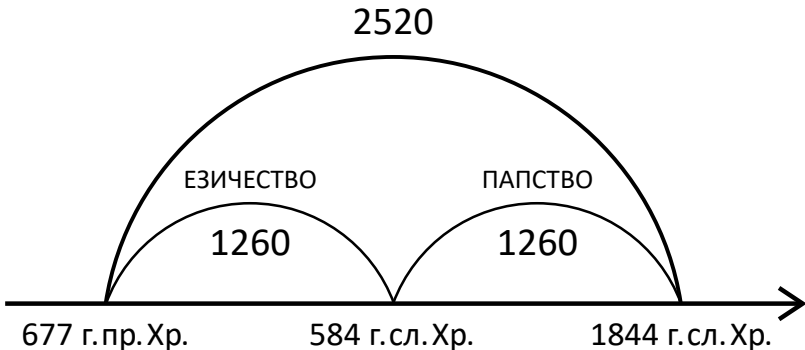
Трябвало да минат хилядолетия преди да се яви народ, който да започна да осмисля Божията жертва по такъв начин, че светилището в небето и това в душите на този народ да може да се очисти от неправилните представи за Бога. Дори християните останали в погрешното разбиране за много години след отстъплението на църквата. Затова тъпкането на Божия народ продължило чак до „последния край на негодуванието“ (Дан. 8:19).



„Седем времена“ в съня на Навуходоносор се изпълнили за седем години... Това е също и въпрос на история и алегория или образец за Божия народ заради тяхната гордост и арогантност, когато отказват да бъдат реформирани от Бог и претендират за силата и волята сами да правят

тези неща, те, също като Навуходносор, трябва да бъдат прогонени сред полските зверове (което означава царствата на света), докато не познаят величието на Бог... Като лична история и пример, това било изпълнено за седем години; но понеже то е и пророчество, ще се изпълни в седем пророчески времена, които ще бъдат 7 пъти по 360 години, което е 2520 години... (Творби на Милър, том 2, стр. 261, 262)

Този период на потъпкването започва в 677 г. пр. Хр., когато царят на Юда, Манасия бил пленен от вавилонския цар (2 Лет. 33:11). Така 2520 години ни отвеждат отново до 1844 г., когато народа на Божия завет отново бил събран в лицето на адвентистите очакващи скорошното завръщане на Христос и разбрали с цената на голямо разочарование, че Той е влязъл в Най-святото място на небесното светилище, за да го очисти:



И в онзи ден към Есеевия корен — който ще стои като знаме на племената, — към него ще прибягват племената; и неговото място на покой ще бъде славно. В онзи ден Господ пак втори път ще възвърне с ръката Си останалите от народа Си, които ще останат от Асирия, от Египет, от Патрос, от Хуш, от Елам, от Сенаар, от Емат и от морските острови. И ще издигне знаме за народите и ще събере изгонените на Израил, и

ще събере в едно разпръснатите на Юдея от четирите краища на земята. (Ис 11:10-12)

В средата на големия период от 2520 години, както е приложен за южното царство Юда, се намира датата 584 г. сл. Хр. В тази година се установява Екзархата на Равена, което има решаващо значение за развитието на Италия, Византийската империя и Папството. Създаването на Екзархата е пряк отговор на лангобардските нашествия, започнали през 568 г. сл. Хр. Той е представител на византийския император и съчетава в ръцете си гражданска и военна власт. Екзархатът става център на византийската култура и православно християнство в Италия. Той представлява опора за папството срещу лангобардската експанзия и в крайна сметка териториите му стават основа за бъдещите Папски държави.

Симетрията на двата периода от 1260 години говори за равномерното разпределяне на езическата и папската власт над Божия народ заради отстъплението му. Но в края на 2520 години идва времето на събирането му. И това дело действително се е осъществило в ранната история на адвентистите. Но защо то не е завършено днес така че да има народ, който да посрещне Христос при Второто Му идване? Това ще изследваме в частта свързана с повтарящата се история.

Подобно на Даниил 2, това пророчество разкрива какво се е случило в миналото, по времето когато Луцифер се е разбунтувал срещу Бог и Неговия Син. Така историята в Даниил 8 ни води до произхода на възмущението в небето. Тя ще ни помогне да разберем по-добре какво точно се е случило там, докато Луцифер не е паднал на земята. **Овенът** символизира царството на Христос и Неговия Отец, като първият е представен чрез **по-големия рог**, който е израснал по-късно, а вторият е представен чрез **по-малкия рог**, чиято слава (характер) е била възвеличена от Неговия Син (Фил. 2:9-11).

**Козелът** представлява царството на Сатана, а неговият цар е обозначен с **големия му рог**. Тъй като Сатана е бил обладан от гордост заради красотата си и така е поставил началото на системата на ценности, основана на постиженията, в противовес на системата на ценности, основана на наследството, той повече не би се поклонял на Христос, Който е получил всичко от Своя Отец. Той по-скоро е **пожелал Неговата позиция „като Всевишния“** и е планирал да скрие факта, че Христос е бил единородният Син на Бог (Езекиил 28:17 срв. Исая 14:14; 2 Коринтяни 4:4). Така Козелът успява да „счупи“ „двата рога“ на Овена и да **повреди Божествения модел на Източник и Канал** в тяхната връзка.

Но Луцифер е бил „отсечен“, когато Отец е събрал цялото небесно множество и по най-ясен начин е разкрил връзката, която е поддържал със Своя Син – нещо, което се наподобява от историята на цар Асуир, Аман и Мардохей (Естир 6:4-12).

Но след това поражение Луцифер се е възстановил и е разпространил **още 4 лъжи/рога**, които са му дали власт „към четирите небесни ветрове“ (Даниил 8:8б). Тези 4 лъжи той по-късно успешно би използвал срещу човешкото семейство.<sup>2</sup>

Но лъжата, чрез която Сатана е успял да **отвлече една трета от ангелите (звездите)** в небето, е била тази за характера на Отца (Даниил 8:10 срв. Откровение 12:4а срв. Исая 9:15). Знаем това, защото **малкият рог** представлява езическия и папския Рим, чиято основна характеристика е измамата срещу Божия характер. Ангелите, които първоначално са последвали Сатана, трябва да са били повече от 1/3. Някои от тях са откликнали на молбите на приятелите си и са се върнали при Бог и Неговия Син. Но когато Сатана видял, че тези, които го следват, са на път да го изоставят, той сигурно им е казал, че техният Отец

<sup>2</sup> Можете да прочетете повече по този въпрос в книгата „Бягство от Пентагона на лъжите“, достъпна на [fatheroflove-bulgaria.com](http://fatheroflove-bulgaria.com)

няма да им прости. Покриващият херувим е твърдял, че познава Божия закон по-добре от всички останали и е казал на ангелите, които са били склонни да се върнат в благоволенieto на своя любящ Отец, че са **преминали границата на Неговата милост** и че е твърде късно за тях да се върнат. Дали и ние ще повярваме на тази лъжа, когато се провалим?

## I. 4. Михаил и земните Царе

И Бог каза: Да бъдат светила на небесната твърд, за да разделят деня от нощта; нека служат за знаци и за времена, и дни, и години; и да бъдат за светила на небесната твърд, за да светят на земята! И стана така. И Бог създаде двете големи светила: по-голямото светило, за да владее деня, и по-малкото светило, за да владее нощта, и звездите. И Бог ги постави на небесната твърд, за да светят на земята, да владеят деня и нощта и да разделят светлината от тъмнината. И Бог видя, че беше добро. И стана вечер, и стана утро: ден четвърти. (Битие 1:14-19)

В четвъртия творчески ден Бог и Неговият Син **въплъщават** Своята светлина в небесните тела Слънце, Луна и звезди, за да я направят максимално достъпна за човека и да спомогнат за ясното разграничаване на тъмнината от светлината. В четвъртото хилядолетие Божият Син се въплъщава като човек и разкрива с живота Си на земята напълно характера на Своя Отец. Така светлината на източника Бог Отец е направена достъпна чрез отражението на по-малкото светило, Неговият единороден Син, за да може мрака на човешкото невежество относно идентичността и характера на Бога да бъде разпръснат.

И Словото стана плът и пребиваваше между нас; и видяхме славата Му, слава като на Единородния от Отца, пълно с благодат и истина. (Йоан 1:14)

Точно такива са характеристиките на четвъртото основно пророчество в първия том на апокалиптичната

## I. Седем главни пророчества

литература (книгата Даниил).

Сега навлизаме в пророчество за бъдещи събития, облечено не в образи и символи, както във виденията от глави 2, 7 и 8, а дадено предимно в ясен език. Тук са представени много от забележителните събития в световната история от дните на Даниил до края на света. (Урия Смит, „Даниил и Откровението“, глава „Даниил XI“, параграф 1)

Това пророчество разглежда историята в Даниил 8 глава, но много по-подробно. Открояват се седем последователни части, чието историческо изпълнение ще коментираме накратко.

А в първата година на мигянина Дарий аз стоях да му бъда насърчение и защита. И сега ще ти съобщя истината. Ето, още трима царе ще се издигнат в Персия; и четвъртият ще придобие по-голямо богатство от всички; и когато стане силен чрез богатството си, ще надигне всичко против гръцкото царство. (Даниил 11:1-2)

Коментаторите лесно идентифицират тези царе в историята:

Ангелът тук заявява, че в първата година на Дарий Мигянина той стоеше, за да го подкрепи и укрепи. Този Дарий беше този, който прие царството след падането на Вавилон. След него, пророчеството очертава възхода на още трима царе в Персия, а след това четвърти, който ще бъде много по-богат от всички останали и чрез силата си, посредством богатството си, ще подбуди всички против царството на Гърция. Тези царе обикновено се разбират като Камбиз, Смердис (или период на безредици), Дарий Хистасп и Ксеркс. (Стивън Н. Хаскел, Историята на пророк Даниил, Глава за Даниил 11)

Богатият Ксеркс I (486 – 465) действително повдига



огромна армия срещу гръцкото царство. След това пророчеството ни насочва към Александър Македонски и това, което се случва след смъртта му:

**И ще се издигне смел цар и ще царува с голяма власт, и ще действа според волята си. А щом той се издигне, царството му ще се съсипе и ще се раздели към четирите небесни ветрища, но не на наследниците му и не според властта, с която той е владел; защото царството му ще се изкорени и ще бъде за груги, а не за тези.**  
(Даниил 11:3-4)

След Александър царството е поделено между неговите четири генерали (Касандър, Лизимах, Птолемея, Селевкий), а не е наследено от преките му наследници.

**И южният цар ще стане силен; и един от първенците му ще стане по-силен от него и ще владее; владичеството му ще бъде голямо владичество.**  
(Даниил 11:5)

„Южният цар“ символизира Птолемеевата династия, която управлявала Египет. Първоначално тя била силна. Един от нейните военачалници, Селевк I Никатор, също станал силен, основавайки Селевкидската империя, която обхващала голяма част от Азия. В крайна сметка, Селевкидската империя станала по-силна и по-голяма от Птолемеевото царство, завземайки териториите на останалите двама генерали.

**И след няколко години ще се сдружат; и гъщерята на южния цар ще дойде при северния цар, за да направи спогодба. Но тя няма да задържи силата на мишцата си; и той няма да устои, нито мишцата му; и тя ще бъде предадена, и онези, които я доведоха, и родителят ѝ, и онзи, който я подкрепяше в онези времена.** (Даниил 11:6)

Това е опит за политически съюз между Птолемеевото царство (южния цар) и Селевкидската империя (се-

## I. Седем главни пророчества

верния цар) чрез династичен брак. Исторически, това се отнася до брака между Береника, дъщерята на Птолемей II Филадельф (Южния цар), и Антиох II Теос (северния цар). Целта на този брак била да се установи мир между двете царства. Но Антиох II се развежда с първата си съпруга Лаодика, за да се ожени за Береника. Въпреки това, след смъртта на Птолемей II, Антиох II се връща при Лаодика, която отравя както него, така и Береника и сина им.

Но вместо него ще се издигне една издънка от корените ѝ; и той ще гоуде против войската и ще влезе в крепостите на северния цар, и ще действа против тях, и ще бъде силен. (Даниил 11:7)

Появява се отмъстител от рода на Береника - Птолемей III Евергет, братът на Береника. Той заема мястото на баща си (Птолемей II) и предприема военна кампания срещу Селевкидската империя (северния цар) в отговор на убийството на сестра си и нейния син. Военната експедиция на Птолемей III на територията на Селевкидската империя е успешна. Той превзема важни градове и крепости и постига значителни победи.

Също и боговете им заедно с излените им идоли и скъпоценните им вещи от злато и сребро ще отведе в плен в Египет; и няколко години ще се въздържа от нападения над северния цар. (Даниил 11:8)

След като нахлува в територията на Селевкидите и постига победи, Птолемей III не само завладява земи, но и „ще отнесе в Египет и боговете им, с летите им идоли и със скъпоценните им съдове от сребро и злато“. Това е било обичайна практика в древните войни- победителите да вземат трофеи, включително религиозни предмети и съкровища, от победените. В случая, това е било и символичен акт на отмъщение и утвърждаване на властта на Птолемей III. След тази успешна кампания, Птолемей III

не продължава незабавно военните действия срещу Селевкидската империя. Вероятно е имало период на консолидация на властта и възстановяване след военните усилия.

А той ще дойде в царството на южния цар, но ще се върне в земята си. (Дан. 11:9)

След като Птолемей III се връща в Египет с богата плячка, Селевк II Калиник, който е северният цар по това време, предприема контранастъпление. Това е логична стъпка за възстановяване на загубените територии и престиж. Но въпреки първоначалното нахлуване, Селевк II не успява да постигне траен успех или да задържи завладени територии в Египет. Той е принуден да се върне обратно в своите владения. Причините за това отстъпление могат да бъдат различни- съпротива от страна на Птолемеевата армия, вътрешни проблеми в Селевкидската империя или други външни заплахи.

И синовете му ще се надигнат на война и ще съберат множество от големи войски; то ще дойде с устрем, ще наводни и ще премине, и ще се върне, и ще се надигне чак до крепостта му. (Дан. 11:10)

Синовете на Селевк II Калиник. Тези са Селевк III Сотер и Антиох III Велики. Тези наследници планират и организират голяма военна кампания, за да отмъстят за пораженията на баща си и да възстановят влиянието на Селевкидската империя. Антиох III Велики е този, който предприема по-значителни и продължителни военни действия срещу Птолемеевото царство. Осъществява се мащабно нахлуване и завладяване на територии. Той напредва чак до границите на самия Египет и ключови крепости в близост до него.

И южният цар ще освирепее и ще излезе, и ще се бие с него, със северния цар; а той ще опълчи голямо множество, но множеството ще бъде

**| прегадено в ръката му. (Дан. 11:11)**

„Южният цар“ по това време е Птолемей IV Филопатор. Той се разгневява на селевкидската агресия и лично повежда войските си срещу Антиох III. Битката се провежда при Рафия през 217 г. пр.н.е. Птолемей IV събира голяма армия (включително египетски войници, което е новост) и в тази решителна битка неговите сили побеждават армията на Антиох III. Армията на Антиох III е победена и попада под контрола на Птолемей IV.

**| И когато бъде откарано множеството, сърцето му ще се нагизне и той ще повали десетки хиляди, но няма да се укрепи. (Дан. 11:12)**

Този стих продължава описанието на последиците от победата на Птолемей IV Филопатор над Антиох III Велики в битката при Рафия. Исторически, „когато той плени множеството“ се отнася до големия брой пленници, които Птолемей IV взема след победата си над селевкидската армия. „Сърцето му ще се възгордее“ описва самодоволството и надменността, които обхващат Птолемей IV след тази значителна победа. Вместо да се възползва напълно от успеха си и да преследва отстъпващия Антиох III, той се задоволява с постигнатото. Въпреки че печели битката, Птолемей IV не успява да постигне решителен разгром на Селевкидската империя и да се възползва стратегически от победата си. Той не успява да унищожи напълно силата на Антиох III. След победата, Птолемей IV се връща в Египет и се отдава на разкош и удоволствия, пренебрегвайки управлението на царството. Вътрешните проблеми и нестабилността в Египет в крайна сметка подкопават неговия успех. В този смисъл, той „няма да надделе“ в дългосрочен план.

**| И северният цар ще се върне и ще опълчи множество, по-голямо от първото, и след време, след години ще гоиде с устрем с голяма войска и с много въоръжение. (Дан. 11:13)**

Въпреки поражението си в битката при Рафия, Антиох III Велики (северният цар) не се отказва от амбициите си и подготвя нов конфликт с Птолемеевото царство. След като се възстановява от загубата, Антиох III събира по-голяма и по-добре екипирана армия от предишната. „След няколко години“ указва на период на подготовка и консолидация на силите му. „Ще дойде с голяма войска и с много богатство“ подчертава мащаба на новата му военна кампания. Той не само събира голям брой войници, но и осигурява необходимите финансови средства за продължителна война. Този стих показва упоритостта и решителността на Антиох III да възстанови влиянието на Селевкидската империя и да си отмъсти за поражението при Рафия. Той предвещава нова фаза на конфликт между двете сили, която ще има значителни последици за региона.

**И в онези времена мнозина ще станат против южния цар; и насилници на твоя народ ще се надигнат, за да изпълнят вигението, но ще паднат. (Дан. 11:14)**

След отслабването на Птолемеевото царство, то става обект на външни амбиции и вътрешни борби. Множество сили и фракции се опитват да се възползват от нестабилността му. Римляните (насилниците на твоя народ) се намесват в региона, включително в делата на Юдея като част от по-големия пророчески план. Римската експанзия по това време започва да оказва влияние върху елинистическите царства, включително Птолемеевия Египет и Юдея.

**И северният цар ще дойде и ще издигне насип и ще превземе укрепен град; и силите на южния цар няма да устоят и отбраненият му народ няма да има сила да устои. (Даниил 11:15)**

Ключово събитие в този период е Петата сирийска война (202-195 г. пр.н.е.), в която Антиох III Велики се

## I. Седем главни пророчества

стреми да отнеме контрола над Коеле-Сирия, включително Юдея, от Птолемеите. Важна битка в тази война се състояла през 200 г. пр.н.е. близо до местността Паниум (днес Баниас/Цезаряя Филипи), разположена в подножието на планината Хермон, близо до изворите на река Йордан. В тази битка Антиох III Велики побеждава решително птолемейските си врагове. Тя бележи повратна точка, след която Коеле-Сирия, включително Юдея, преминава под властта на Селевкидите за значителен период от време.

И дошлият против него ще действа по волята си и никой няма да устои пред него; и ще застане в славната земя и в ръцете му ще има изтребление. (Дан. 11:16)

Рим се издига като велика сила и в крайна сметка се сблъсква със Селевкидската империя. След като отслабва Птолемеевото царство, Селевкидите стават следващата голяма пречка пред римската експанзия на изток. Римските легиони се оказват непобедими за повечето си противници в този период и тяхната намеса и в крайна сметка власт над „славната земя“ (Юдея/Израел) е исторически факт. Рим завладява Юдея през 63 г. пр.н.е. под ръководството на Помпей Велики.

И ще насочи лицето си да гоиде със силата на цялото си царство, и ще склучи с него спогодба; и ще му даде най-отбраната гъщеря между жените, за да го съсипе; но това няма да устои и няма да го ползва. (Дан. 11:17)

**Рим наследява ролята на „северния цар“ след Селевкидите**, и неговите отношения с Египет. Амбицията му е да установи пълен контрол над Египет. Споменатата „дъщеря“ е Клеопатра VII. Съюзите на Рим с Египет по времето на Клеопатра, особено връзките ѝ с Юлий Цезар и Марк Антоний са средство за римско влияние и в крайна сметка за завладяване на Египет. Рим използва

връзките си с Клеопатра, за да отслаби Египет отвътре и да създаде условия за неговото поглъщане. Първоначалните римски планове да завладеят Египет по-рано или по по-лесен начин чрез тези съюзи не успяват. Въпреки влиянието на Цезар и Антоний, Клеопатра успява да запази известна степен на независимост за известно време. „Нито ще бъде за него“ може да се отнася до факта, че личните амбиции на Цезар и Антоний в крайна сметка водят до конфликт с Рим (в лицето на Октавиан), преди Египет да бъде окончателно завладян.

**И ще обърне лицето си към островите и ще завладее много, но един военачалник ще сложи край на неговия присмех и при това ще върне присмеха му върху него. (Дан. 11:18)**

Рим след установяването си като доминираща сила в Средиземноморието, наистина насочва вниманието си към островите в региона. Те включват важни острови като Сицилия, Сардиния, Корсика, Крит, Кипър и много други в Егейско море. Рим води поредица от войни и дипломатически маневри, в резултат на които много от тези острови попадат под негов контрол и стават римски провинции. Войната с Фарнак, цар на Кимерийския Боспор, най-накрая отдалечава Юлий Цезар от Египет. „При пристигането си там, където беше врагът“, казва Придо, „той, без да даде никаква почивка нито на себе си, нито на тях, веднага се нахвърли върху тях и постигна абсолютна победа; разказ за това той написа на свой приятел с тези три думи: Veni, vidi, vici; Дойдох, видях, победих.“ Но действията на Гней Помпей Велики на изток прекратяват унижението на Рим от определени източни сили и дори връщат „унижението“ върху тях. По-конкретно, това се отнася до Войната срещу пиратите (67 г. пр.н.е.) и кампаниите му на Изток в Мала Азия и Сирия, покорявайки царства като Понтийското царство на Митридат VI и установявайки римско господство в региона, включително завладяването на Сирия (част от бившата Селев-

## I. Седем главни пророчества

кидска империя) и навлизането в Юдея през 63 г. пр.н.е.

**И ще обърне лицето си към крепостите на своята земя; и ще се препъне и ще падне, и няма да се намери. (Дан. 11:19)**

След това завоевание Цезар победил последните останали фрагменти от партията на Помпей, Катон и Циципион в Африка, и Лабиен и Вар в Испания. Връщайки се в Рим, „крепостта на собствената си земя“, той бил назначен за вечен диктатор; и му били дадени други правомощия и почести, които го направили всъщност абсолютен суверен на цялата империя. Но пророкът бил казал, че той ще се спъне и ще падне. Езикът предполага, че неговото сваляне ще бъде внезапно и неочаквано, като човек, който случайно се спъва в походката си. И така, този човек, който се е сражавал и е спечелил петстотин битки, е превзел хиляда града и е избил един милион сто деветдесет и две хиляди мъже, паднал не в шума на битката и часа на разправата, а когато си помислил, че пътят му е гладък и осеян с цветя, и когато опасността е трябвало да е далеч; защото, заемайки мястото си в сенатската зала, на златния си трон, за да получи от ръцете на това тяло титлата цар, камата на предателството внезапно го ударила в сърцето. Касий, Брут и други заговорници се навърлили върху него и той паднал, пронизан с двадесет и три рани. Така в 44 г. пр. н.е. той внезапно се спънал и паднал, и не бил намерени.

**И вместо него ще се издигне египетски цар, който ще изпрати бирник по най-славната част на царството; но в малко дни ще бъде разбит, и то не чрез гняв и не чрез война. (Дан. 11:20)**

Цезар Август наследява чичо си Юлий, от когото е осиновен за свой наследник. Той публично обявява осиновяването си от чичо си и приема неговото име, към което добавя това на Октавиан. Заедно с Марк Антоний и Лепид, за да отмъстят за смъртта на Цезар, те форми-



рат това, което се нарича триумвиратска форма на управление. След като впоследствие се установява здраво в империята, сенатът му дава титлата Август, а тъй като другите членове на Триумвирата вече са мъртви, той става върховен владетел. Той е категорично събирач на данъци. Лука, говорейки за събитията, случили се по времето, когато се е родил Христос, казва: „И в онези дни излезе указ от Цезар Август да се обложи целият свят с данъци.“ Лука 2:1. По време на неговото царуване храмът на Янус е бил затворен за трети път от основаването на Рим, което означава, че целият свят е в мир; и в този благоприятен час нашият Господ е роден във Витлеем Юдейски. Малко по-малко от осемнадесет години след представеното преброяване, което изглеждало само като „няколко дни“ за далечния поглед на пророка, Август починал, не от гняв, нито в битка, а мирно в леглото си, в Нола, където отишъл да търси покой и здраве, в 14 г. сл. Хр., на седемдесет и шестата си година.

**И вместо него ще се издигне един презрян, на когото няма да се даде царско достойнство; но той ще дойде във време на спокойствие и ще завладее царството чрез ласкателство. (Дан. 11:21)**

Тиберий Цезар се явява на римския трон след Август Цезар. Записано е, че когато Август е щял да номинира своя наследник, съпругата му Ливия го умолява да номинира Тиберий (синът ѝ от бивш съпруг); но императорът казал: „Синът ви е твърде подъл, за да носи пурпура на Рим и номинацията била дадена на Агрипа, много добродетелен и уважаван римски гражданин. Но пророчеството предвиждало, че подъл човек ще наследи Август. Агрипа починал; и Август отново бил изправен пред необходимостта да избере наследник. Ливия подновила ходатайствата си за Тиберий; и Август, отслабен от възрастта и болестта, бил по-лесно поласкан и накрая се съгласил да номинира за свой колега и наследник този

## I. Седем главни пророчества

„подъл“ млад мъж. Но гражданите никога не му отдали любовта, уважението и „честта на царството“, полагащи се на един прavedен и верен суверен.

**И помитащите сили ще бъдат пометени и разбити пред него, а също и князът на завета.**  
(Дан. 11:22)

„Князът на завета“ несъмнено е Исус Христос, „Князът Месия“, който трябваше да „потвърди завета“ за една седмица (Даниил 9:25-27). Едно събитие, което се случва по време на неговото царуване, толкова важно, че не бива да се пренебрегва; а именно, посичането на Княза на завета, или, с други думи, смъртта на нашия Господ Исус Христос. Според пророчеството това се е случило по време на царуването на Тиберий. Лука ни информира (3:1-3), че в петнадесетата година от царуването на Цезар Тиберий Йоан Кръстител започва своето служение. Три години и половина от есента на 27 г. сл. Хр. ни отвеждат до пролетта на 31 г. сл. Хр., когато Божият Син е разпнат. Смъртта на Тиберий е поставена само шест години по-късно, през 37 г. сл. Хр. Какъв контраст между характера на Княза на завета и подлият император.



Месия щеше да „потвърди завета с мнозина за една седмица“ (Даниил 9:27). Това означава, че от времето, когато Христос започна Своята мисия през есента на 27 г. сл. Хр. до пролетта на 31 г. сл. Хр., когато Той умря на кръста, Той беше в половината от процеса по потвърждаване на

завета. Той направи това чрез физическо присъствие. Другата половина от пророческата седмица Той потвърди духовно чрез Своите ученици. Сатана щеше да използва този метод, за да потвърди своя нечестив завет, първите 1260 години чрез езичеството и вторите 1260 години чрез папството, което беше прикрито езичество.

**И след като се съюзи с него, ще постъпва измамно и ще се изкачи и ще се укрепи с малко народ. (Даниил 11:23)**

„Него“, за когото се говори тук, трябва да е същата сила, която е била предмет на пророчеството от 14-ия стих; и това е римската сила След като ни е превел през светските събития на империята до края на седемдесетте седмици, пророкът в стих 23 ни връща към времето, когато римляните са се свързали директно с Божия народ чрез еврейската лига, 161 г. пр.н.е.; от която точката след това сме сведени в пряка линия от събития до окончателния триумф на църквата и установяването на вечното Божие царство. Юдеите, жестоко потискани от сирийските царе, изпратили пратеници до Рим, за да помолят за помощ от римляните и да се присъединят към „лига на приятелство и съюз с тях“. 1 Мак. 8; Придо, II, 166; „Древности“ на Йосиф Флавий, книга 12, гл. 10, раздел... б. Римляните изслушали молбата на евреите и им издали декрет, формулиран в следните думи: „Декретът на Сената относно съюз за помощ и приятелство с юдейския народ. Не е позволено на никого, който е подчинен на римляните, да води война с юдейския народ, нито да помага на тези, които го правят, било то чрез изпращане на зърно, кораби или пари; и ако бъде извършено някакво нападение срещу евреите, римляните ще им помогнат, доколкото могат; и отново, ако бъде извършено някакво нападение срещу римляните, евреите ще им помогнат.

**Във време на спокойствие ще гоиде в най-плодородните места на областта и ще извърши,**

## I. Седем главни пророчества

каквото нито бащите му, нито бащите на бащите му са вършили; ще им раздели грабеж и плячка, и имот и ще замисля плановете си против крепостите, но го време. (Дан. 11:24)

Обичайният начин, по който народите преди Рим са завладявали ценни провинции и богати територии, е бил чрез война и завоевания. Сега Рим е трябвало да прави това, което не е било правено от бащите или бащите на бащите; а именно, да получава тези придобивки по мирен път. Обичаят, нечуван преди това, сега е въведен, царете да оставят в наследство кралствата си на римляните. Рим е завладял големи провинции по този начин. И онези, които по този начин са попаднали под властта на Рим, са извели не малка полза от това. С тях са се отнасяли с доброта и снизхождение. „Но до време“; несъмнено пророческо време, 360 години. От кой момент трябва да се датират тези години? От събитието, описано в следващия стих.

И ще надигне силата си и сърцето си против южния цар с голяма войска. И южният цар ще се опълчи за война с голяма и много силна войска, но няма да устои, защото ще замислят плановете против него. (Дан. 11:25)

Чрез стихове 23 и 24 сме пренесени назад във времето на съюза между евреите и римляните, 161 г. пр.н.е., до времето, когато Рим е придобил всемирно господство. Този 25 ст. ни разказва за енергична кампания срещу южния цар, Египет, и за забележителна битка между големи и могъщи армии. Това е войната между Египет и Рим; а битката е тази при Акциум. Марк Антоний, Август Цезар и Лепид съставлявали Триумвирата, който се закълел да отмъсти за смъртта на Юлий Цезар. Антоний станал зет на Август, като се оженил за сестра му Октавия. Антоний бил изпратен в Египет по правителствени дела, но станал жертва на хитростите и очарованието на Клеопатра, разпуснатата египетска царица.

Толкова силна била страстта му към нея, че накрая се застъпил за египетските интереси, отхвърлил жена си Октавия, за да угоди на Клеопатра, дарил провинция след провинция на последната, за да задоволи нейната алчност, отпразнувал триумф в Александрия вместо в Рим и така обидил римския народ, че Август не се затруднил да ги накара да се включат сърдечно във война срещу този враг на страната им. Битката се провела на 2 септември 31 г. пр.н.е. в устието на залива Амбракия, близо до град Акциум и завършила с поражение за Египет.

Това несъмнено бележи началото на „времето“, споменато в стих 24. И тъй като през това „време“ Рим „ще замисля плановете си против крепостите“, би трябвало да заключим, че в края на този период западното господство ще престане или в империята ще настъпи такава промяна, че този град вече няма да се счита за седалище на управлението. От 31 г. пр.н.е., пророческо време, или 360 години, ни довеждат до 330 г. сл.н.е. В тази година седалището на империята е преместено от Рим в Константинопол от Константин Велики.

**И онези, които ягат от ястията му, ще го съсипят; и войската му ще се разпръсне, и мнозина ще паднат убити. (Дан. 11:26)**

Причината за свалянето на Антоний е дезертърството на неговите съюзници и приятели, тези, които са се хранили с частта от ястията му. Първо, Клеопатра внезапно се оттегля от битката, вземайки със себе си шестдесет линейни кораба. Второ, сухопътната армия, отвратена от увлечението на Антоний, преминава към Цезар, който ги приема с отворени обятия. Трето, когато Антоний пристига в Либия, той открива, че силите, които е оставил там под командването на Скарп, за да пазят границата, са се обявили за Цезар. Четвърто, бидейки последван от Цезар в Египет, той е предаден от Клеопатра и затова в ярост и отчаяние, той отнема живота си.

## I. Седем главни пророчества

А на тези гвама царе сърцата ще бъдат предадени на зло и на същата трапеза ще говорят измама; но това няма да успее, защото краят още има да гоюге в определеното време. (Дан. 11:27)

Сърцето на Рим като представител на новия северен цар (Вавилон – 1 Петрово 5:13) и това на Египет са предадени на зло. Но поради кръста на нашия Господ Исус Христос – Князът на завета, плановете на тези две използвани от Сатана сили няма да успеят, защото Божиет народ в лицето на апостолите на Исус успяват с вяра да Го последват в Святото място на небесното светилище. Това става благодарение на факта, че в последната пророческа седмица (27-34 г. сл. Хр.) Исус „потвърждава завет с мнозина“ (Даниил 9:27) като изявява принципите на Своето духовно царство на себепожертвувателна любов. В продължение на 3 ½ години Той лично показва с живота и смъртта Си какъв е истинският характер на Онзи, Който е любов. Останалите 3 ½ години след кръста Той продължил да прави това като Утешителя, чрез Своите последователи християните. Даниил 9:27 ни казва че в „половината на седмицата (31 г. сл. Хр.) ще направи да престанат жертвата и приноса. В тази последна пророческа седмица Исус разобличава езическото мислене за характера на Бога поддържано в двете фази на периода на седемте времена (2520 години) поради нарушаването на завета. Апостолите успяват да осъзнаят, че жертвената система намира своето изпълнение в жертвата на Божия Син и че това гарантира равен достъп на всички народи до небесното царство (Еф. 2:11-22 срв. Кол. 3:1-3).

Оставало да последват Исус и в Най-святото място, където могат да осъзнаят, че в Отец няма никаква тъмнина, защото Той никога не е изисквал жертвата на Сина Си, а нашата фалшива система за справедливост, която сме Му приписвали е изисквала смъртта на Божия Син, за да можем да приемем Божието прощение (Осия 6:6). След установяването на едно такова духовно царство,

физическите атаки на Сатана срещу последователите на Исус станали почти напълно неефективни.

Тогава ще се върне в земята си с голямо богатство; и сърцето му ще бъде против светия завет; и той ще действа и ще се върне в земята си. (Дан. 11:28)

Рим воюва както срещу евреите, така и срещу християните – двата народа, с които Бог е сключвал святия завет. За съжаление, с отхвърлянето на Божия Син евреите сами затворили за себе си достъпа до Святото място на небесното светилище и останали на нивото на старо-заветното преживяване, което Бог толерирал като колективна опитност толкова дълго поради тяхното неверие и греховност. Сега Божият Син оставил евреите на техния избор, изричайки онези изпълнени с голяма болка и мъка слова „вашият дом се оставя пуст“ (Мат. 23:37, 38).

Затова, когато видите мерзостта на запустението [Рим], за която е говорено чрез пророк Даниил, стояща на святото място [Ерусалим] – който чете, нека разбира, тогава онези, които са в Юдея, нека бягат по планините; (Матей 24:15-16)

В 70 г. сл. н.е., според предсказаното от Исус, римляните унищожавали и разпръсвали този народ, който сам се бил лишил от божествената си защита. Само последователите на Исус успели да се измъкнат от капана, който евреите в своята фанатичност били заложили за себе си. Но Рим продължил да преследва и християните. Това продължили чак до началото на IV-ти век. И колко хубаво би било ако можехме да кажем, че християнската църква е запазила своята първоначална любов и чистота, за да продължи да следва Исус с вяра до Най-святото място на небесното светилище. Но уви:

Това казва Онзи, който гържи сегемте звезди в дясната Си ръка, който ходи сред сегемте злат-

## I. Седем главни пророчества

ни светилника: Зная твоите дела, твоя труг и твоеото търпение, и че не можеш да търпиш злите хора; и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжливи;... Но имам това против теб, че си оставил първата си любов. И така, спомни си откъде си паднал и се покай, и върши първите си дела; ако ли не, ще дойда при теб (скоро) и ще отместя светилника ти от мястото му, ако не се покаеш. (Откр. 2:1-5)

Сега можем да разберем продължението на Даниил 11 глава:

В определеното време ще се върне и ще дойде на юг; но последният път няма да бъде като първия, (Даниил 11:29)

„Последният път няма да бъде като първия“ т. е. „Не като римляните, влизащи в Египет, вторите; нито сирийците, влизащи в Египет, както първите;“ (Творби на Уилям Милър, Том 2, стр 91, Параграф 1). След най-яроостното преследване и избиване на християни по времето на император Диоклециан (303-313 г. сл. н. е.), Сатана разбира, че трябва да промени стратегията си срещу триумфиращите и в смъртта си християни. Медиоланският едикт или Миланският едикт на двамата августини Лициний и Константин, издаден в 313 година, провъзгласява християнството за равноправна на другите религии. Но това щяло бъде с цената на постепенно смесване на неговата идентичност с езичество. Тъй като Египет е превзет от Рим още през 30 г. пр. н.е., това прекъсва на този етап историята на южния цар в този му вид, с това изключение, че за вярващите християни бягството от Ерусалим и разпръсването из света за мисия се явява своеобразен Изход от духовния Египет чрез който Исус ги извежда бивайки самият Той пасхалното Агне (1 Кор. 5:7). В този смисъл, отиването „на юг“ от страна на новия северен цар означава подготовка за надмощие на държавното



християнство пред отричащият Христос секуларизъм.

... защото китимски кораби ще гоудат против него и той ще се обезсърчи и ще се върне; и ще се разяри срещу светия завет и ще действа; и ще се върне и ще се разбере с онези, които са оставили светия завет. (Даниил 11:30)

Хуните, които са живели на север от Адриатическо море, мястото, където в древността е било наричано Китим, под ръководството на техния водач Атила (наречен Бичът Божий), ще опустошат Римската империя. Това става в 447 г. сл. н. е. Приблизително по времето, когато Атила опустошава Римската империя, християните го възприемали като Божи съд над римляните за тяхното идолопоклонство и нечестие, отказвали да носят оръжие в полза на римските императори, което довело до кърваво преследване на християните и подновяване на езическите обреди и жертвоприношения, които били частично преустановени по време на управлението на Константин и следващите императори, с изключение на случая с Юлиан Отстъпник.

И от него ще се надигнат сили, които ще осквернят светилището, крепостта, и ще премахнат постоянната жертва<sup>3</sup>, и ще издигнат мерзостта, която докарва запустение. (Даниил 11:31)

„Оскверняването на светилището“ съответства на преместването на римската столица в Константинопол през 330 г.<sup>4</sup> Западната римска империя е окончателно унищожена през 476 г. от варварските племена. „Премахването на постоянната“ съответства на отстраняването на езичеството през 508 г., когато народът на франките приема католическата вяра, 12 години след като техният владетел Кловис бил кръстен в същата вяра. Затова ангелът по-късно казва на Даниил, че от премахването

<sup>3</sup> Думата „жертва“ е добавена от преводачите с цел изяснение, но в случая обръква смисъла.

<sup>4</sup> Вж. също Даниил 8:11

## I. Седем главни пророчества

на „постоянната“ до края на времето са 1290 години (Даниил 12:11).

**И ще погведе към отстъпление чрез ласкателства онези, които безбожно постъпват против завета; но народът, който познава своя Бог, ще се укрепи и ще действа. (Даниил 11:32)**

Официалната църква се превръща в антихрист, който мами онези, които оскверняват вечния завет с беззаконията си. Верните на Бога са представяни за врагове на човечеството.

**И разумните от народа ще поучат мнозина; но ще падат от меч и от пламък, от плен и от грабеж известно време. (Даниил 11:33)**

Тук е представен дългият период (1260 години) на папско преследване на онези, които се борят да запазят истината и да наставляват своите ближни в пътищата на праведността (Даниил 7:25; 12:7; Откр. 12:6, 14; 13:5).

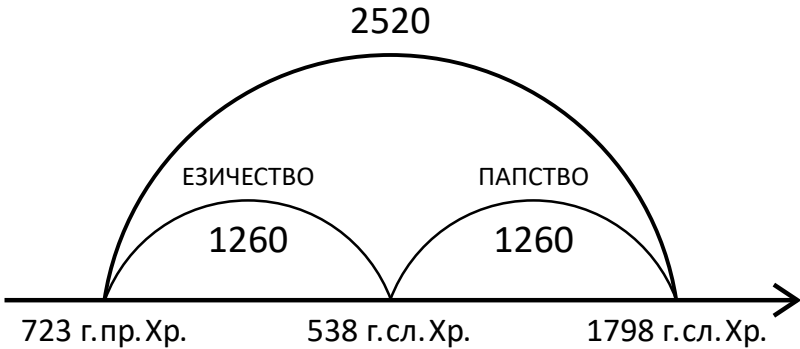
**А когато паднат, ще получат малко помощ; и мнозина ще се присъединят към тях с ласкателства. (Даниил 11:34)**

В Откровение 12, където се излага същото това папско преследване, четем, че земята помогна на жената, като отвори устата си и погълна потопа, който змеят избълва след нея. Това е от една страна откриването на Новия континент Америка, където преследваните са могли да намерят известна религиозна свобода, от друга страна такава помощ осигурява великата Реформация на Лутер и неговите сътрудници. Но когато им се помогне и каузата започне да става популярна, мнозина се прилепват към тях с ласкателства.

**И някои от разумните ще паднат, за да бъдат изпитани и очистени, и избелени до последното време – защото има още до определеното време. (Даниил 11:35)**

Трикракният процес на изпитване, очистване и избелване е по модела на преживяното от Даниил и неговите приятели, които са предобраз на верните Божии хора. Мъдростта на тези хора е описаната в Яков 3:17 небесна мъдрост, която е обвързана с висшия морал на Божия характер и закон. В стиха отново се говори за последното време, което идва през 1798 г.

И царят ще действа по волята си, ще се въздигне и ще се възвеличи над всякакъв бог, и ще говори нечувано против Бога на боговете; и ще успява, докато се изчерпи гневът – защото определеното ще се изпълни. (Даниил 11:36)



Погрешната представа за Божия характер, която внушава папската теология в християнски контекст представлява едно възвеличаване срещу Бога на боговете нечувано до този момент на човешката история. Изчерпването на гнева или негодуванието, както предават това някои преводи, се отнася за големия 2520 годишен период, когато духовният Израил търпи последиците от нарушаването на завета. Този път периодът е приложен за северното царство Израил и затова започва, когато Асирия разпръсва Израил (4 Царе 17:6, 7) и приключва, когато папството получава смъртоносната си рана.

## I. Седем главни пророчества



Когато комбинираме двата периода откриваме нещо важно. Времето от края на единия и края на другия период е 46 години. На Мойсей са били необходими 46 дни, за да получи инструкциите по съграждането на земната скиния/храм (Изм. 24:16-18). Това време е необходимо, за да може Божият народ да се консолидира и да влезе с вяра в Най-святото място. Това става чрез осъзнаване и прогласяване на вестите определени за последното време, носени символично от 3 ангела (Откр. 14:6-12). Тези ангели са извезани на завесата, която разделя Святото от Пресвятото място на светилището. Влизането в Най-святото място разкрива закона написан на две плочи – първата съдържаща 4 заповеди касаещи отношенията на човека с Бога, а втората 6 заповеди отнасящи се за взаимодействията между човек и човек. Отново числата поставени едно до друго са 4 и 6 във връзка с основите на духовния храм. Същият период от 46 години е бил необходим за съграждането на втория храм, но когато Исус коментира това, Той го свързва със Своето тяло и по този начин обединява човешкото с божественото. Това е и броят на хромозомите изграждащи клетките на човешкото тяло, което е храм на Бога (1 Кор. 6:19).

Това уникално изказване на Исус се намира в Йоан 2:20, която препратка отново символизира свързването

на божественото – 2 (Бог и Неговият Син) с човешкото – 2 (Адам и Ева създадени по Божия образ, Битие 1:26, 27). Това показва, че, когато след 22-ри октомври 1844 г. (10-я ден на 7-я библейски месец, когато е Денят на Умилиственieto) Исус влиза в Светая Светих, за да започне финалното Умилиствение, вече са налице предпоставките за съединяване на божественото с човешкото в лицето на 144 000. Затова и пророческото обявяване на това събитие се намира в Иоил 2:20, което е препратка с числата, които имат същата символика. Същият брой години са в периода между началото на Юдовия плен (677 г. пр. Хр.) и началото на 2300 годишния период (457 г. пр. Хр.).

Той няма да почита боговете на предците си, както и любимото на жените божество, и изобщо никакъв бог, защото ще възвеличи себе си над всички. (Даниил 11:37, НП от ориг. езици)

Тук е предсказано, че папството ще въведе нова теология за Бога, която променя Неговата идентичност. Това е учението за Триединството, което заличава истинската синовност на Христос и бащинството на Бога.

Доктрината за Троицата, установена в църквата от събора в Никея през 325 г. сл. Хр., тази доктрина унищожава личността на Бог и Неговия Син Исус Христос, нашия Господ. Позорните мерки, чрез които тя е била наложена на църквата, които се появяват на страниците на църковната история, биха могли да накарат всеки вярващ в тази доктрина да се изчерви. (Дж. Н. Ангръс, Review & Herald, 6 март 1855 г., том 6, № 24, страница 185)

„Любимото на жените божество“ в Писанието е ясно посочено като Небесната царица, на която жените от Божия народ се покланяли и принасяли дарове (Еремия 7:18; 44:17-19, 25). Светските и библейските препратки са съгласни, че въпросната царица е богинята Ищар или

## I. Седем главни пророчества

Астарта (1 Царе 11:5). Сега поклонението пред това божество било заменено с християнизираният вариант на Триединството. Това че ще възвеличи себе си над всеки бог е действително характеристиката на папството така както говори за това ап. Павел:

Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това [Второто пришествие] няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, който се противи и се превъздига над всичко, което се нарича Бог или на което се отгавя поклонение, така че той като Бог да седне в Божия храм, като представя себе си за Бог. (2 Солунци 2:3-4)

Затова и следващият стих продължава с този род характеристики:

И вместо него ще почита бога на крепостите; бог, когото бащите му не са познавали, ще почита със злато и със сребро, и със скъпоценни камъни, и със скъпоценности. (Даниил 11:38)

Дефинициите на Триединството са основани на силата, тъй като всеки негов член е признат за достоен на базата на съвечно съществуване с останалите и оправдава съществуването си посредством любовта ерос, която по дефиниция търси стойност, сила, красота и интелект и т.н. За разлика от това, Богът на Библията е 100% агапе, т. е. любов, която не търси, влага стойност. Богът на папството отговаря на желанията за силов обект на поклонение подобно както юдеите очаквали един Месия на силата и били горчиво разочаровани.

И той ще действа срещу най-силните крепости с чужд бог; ще умножи слава на тези, които го признаят, и ще ги постави да владяят над мнозина; и ще разделя земя срещу цена. (Даниил 11:39)

Принципът на търговията е отново задействан, когато поклонението е пред второто лице на Триединството,

което притежава всичко от самосебе си като по този начин отразява напълно философията на Луцифер за вродената сила:

От голямата ти търговия вътрешността ти се изпълни с насилие и ти съгреши; затова те отхвърлих като скверен от Божия хълм и те унищожих отсрещ огнените камъни, херувиме закрилящ! Сърцето ти се надигна заради красотата ти, ти поквари мъдростта си заради блясъка си и аз те хвърлих на земята, изложих те пред царете, за да те гледат. (Йезекил 28:16-17)

Търговията започва в момента, в който някой представя себе си като притежаващ от самосебе си всичко, което му е дадено от Създателя.

И във времето на края южният цар ще се сблъска с него; и северният цар ще го връхлети с колесници и конници, и много кораби; и ще влезе в земите и ще наводни, и ще премине. (Даниил 11:40)

Времето на края установихме, че е 1798 г. Тук отново се явява южният цар, който сега е възприел духовна същност, защото такива са царствата след кръста и падането на буквалният Ерусалим. Характеристиките на южния цар (Египет) атеизъм и уповаване във вродената сила (Изход 5:2). Това е атеистична франция по времето на френската революция. Точно по този начин е разкрита тя в края на въпросния период:

А на двамата си свидетели ще дам да пророкуват хиляда двеста и шестдесет дни облечени във вретина. И когато те свършат да свидетелстват, звярът, който излиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие. И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом [неморалност] и Египет [атеизъм], където беше разпънат и техният Господ. (Откр. 11:3, 7-8)

## I. Седем главни пророчества

Както се вижда, този звяр от бездната е южният цар – Франция. Но после стихът казва, че „северният цар ще го връхлети с колесници и конници, и много кораби; и ще влезе в земите и ще наводни, и ще премине. Философията на Френската революция за братство, равенство, хуманизъм и атеизъм е подета по-късно от Съветския съюз и проявен в идеологията на комунизма. Тази империя на Източния блок продължава чак до 1989 г., когато северният цар в лицето на папството, действащо зад кулисите чрез Америка, причинява падането на комунизма.

**И ще влезе в славната земя и мнозина ще пагнат; но тези ще се избавят от ръката му: Егом, Моав и първенците от синовете на Амон. (Даниил 11:41)**

Новата славна земя след географският Ерусалим е Америка, като тази, която предоставя пространство и свобода за всички, които искат да следват съвестта си и Писанието в своя живот. Нападението на славната земя е подготовката за издаването на неделен закон първо в САЩ преди да бъде обнародван по цялата земя. Онези, които се избавят от ръката на северния цар (представени като духовни роднини на Божия народ) са хората от различни деноминации, които отговарят на последния призив да излязат от този духовен Вавилон, за да не участват в язвите му (Откр. 18:4).

**Ще простре ръката си върху страните и египетската земя няма да се избави. (Даниил 11:42)**

Тук е представено как властта на папството се глобализира и в крайна сметка Русия като бастион на идеите на Френската идеология също пропада пред силата на папството. Това е предсказано и в Откровение с думите:

**И десетте рога [Обединените нации], които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но получават власт като царе за един час заедно със звяра. (Откр. 17:12)**



**И ще завладее съкровищата от злато, от сребро и от всички скъпоценности на Египет; и ливийците и етиопците ще бъдат в свитата му. (Даниил 11:43)**

Превземане ресурсите на Южния цар и налагане на белега на звяра (фалшивата събота) върху неверните от това царство(Еремия 13:23 срв. Наум 3:9).

**Но слухове от изток и от север ще го изплашат и той ще излезе с голяма ярост да унищожи и изстреби напълно мнозина. (Даниил 11:44)**

Слуховете от изток и от север са последната вест на милост проповядвана от Божия народ. Север е посоката на Божието обиталище (Псалм 48:2), е изток, тази от където идва Неговия народ (Откр. 16:12). От друга страна тези посоки се свързват с разобличаване на папството (север) и исляма (изток – Откр. 9:14 срв. 7:1-3).

**И ще разпне шатрите на двора си между моретата и славния свят хълм; и ще дойде до края си и никой няма да му помогне. (Даниил 11:45)**

Издава се смъртоносен неделен указ срещу всички онези, които стоят с Агнето на духовния свят хълм Сион и носят името на Отец на челата си (Откр. 14:1), но те няма да бъдат избити, защото Исус ще се намеси.

**И в онова време ще се надигне великият княз Михаил, който се застъпва за синовете на твоя народ; и ще настане време на скръб, каквато никога не е била – откакто съществува народ до онова време. И в онова време твоят народ ще се избави – всеки, който се намери записан в книгата. (Даниил 12:1)**

В тази таблица обобщаваме седемте части на четвъртото основно пророчество:

## I. Седем главни пророчества

Част	Препратки	Събития
1	Даниил 11:1-2	Възходът на персийските царе.
2	Даниил 11:3	Появата на Александър Македонски и разделянето на царството му между четирима негови генерали.
3	Даниил 11:4-11	Войни и борби между династиите на Птолемиите (царе на Юг) и Селевкидите (царе на Север).
4	Даниил 11:12-30	Възходът на езическия Рим като нов „цар на Север“, който преследва Божия народ и се противопоставя на Княза на завета.
5	Даниил 11:31-39	Папството, представено като „мерзостта, която запустява“.
6	Даниил 11:40	Събитията в края на времето след 1798 г. и 1989 г.
7	Даниил 12:1	Михаил (Исус Христос) се приготвя да се завърне, за да вземе Своя народ.

Всеки е взел решение за или против вечното евангелие. Затова службата на Исус в Най-святото място приключва и Той се приготвя да се завърне на земята като неин пълноправен Цар. През това време започва времето на скръбта, за която говори пророк Еремия:

Горко, защото велик е онзи ген, не е имало погребен на него. Това е времето на голямата скръб на Яков, но ще бъде спасен от нея. И в онзи ген, заявява ГОСПОД на Войнствата, ще строша ярема му от врата ти, ще разкъсам оковите ти и няма вече да го поробват чужденци; а ще служат на ГОСПОДА, своя Бог, и на царя си Давид [Исус], когото ще им изгизна. (Йеремия 30:7-9)

Верните ще се чувстват изоставени подобно на Божият Син в Гетсимания, но въпреки това ще продължат да вярват докато техният Цар се завърне.

| И много от спящите в пръстта на земята ще се

събудят – едните за вечен живот, а другите за позор и вечно презрение. (Даниил 12:2)

Това е едно частично възкресение на праведни и нечестиви. Праведните са онези, които са последвали Господ Исус с вяра в Най-святото място на небесното светилище, но след това са починали. Те ще бъдат възкресени, за да видят как вечният завет е приет от техните братя. Показано ни е от кога започва периода на това блаженство:

И от времето, когато се премахне постоянната жертва [508 г. сл. Хр.] и се постави мерзостта, която докарва запустение, са хиляда гвеста и деветдесет дни (508-1798 г.). Блажен, който изтърпи и достигне до хиляда триста тридесет и петте дни (1843 г.). (Даниил 12:11-12)

Това възкресение не е общото при самото Второ идване на Христос, а специално частично възкресение на верните носители на Тройната ангелска вест (Откр. 14:6-12) и големи врагове на Христовата кауза малко преди пришествието Му.

И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени мъртвите, които отсега нататък умират в Господа [от 1843 г. нататък]. Да! – казва Духът – за да си починат от трудовете си, защото делата им ги следват. (Откр. 14:13)

Ето, идва с облаци; и ще Го види всяко око, и онези, които Го прободоха; и всички земни племена ще заридаят заради Него. Да, амин. (Откр. 1:7)

Тройната ангелска вест се разнася от 1843 г. и верните вярващи от тогава са блажени, защото ще участват в частичното възкресение, за да могат да видят как живите светии, 144 000 на брой, приемат вечния завет от Бога. Това не е един произволен избор на Бога за тези хора, а чрез увеличената светлина от Най-святото място, те са

## I. Седем главни пророчества

направили себе си годни да оценят блаженствата на третата епоха във връзка с естеството на Божието царство и Неговия характер. Нечестивите в това възкресение са хора, които са мразели Христос и са участвали в неговото разпъване. Това знаем, защото останалите нечестиви ще бъдат възкресени чак след милениума и няма да участват в общото възкресение на всички праведни:

И видях престоли; и седнаха на тях, и им се даде да съдят. Видях и душите на онези, които бяха обезглавени заради Иисусовото свидетелство и заради Божието слово и които не се бяха поклонили на звяра, нито на неговия образ, и не бяха приели белега на челото си и на ръката си. И те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение. Над такива втората смърт няма да има власт, а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години. (Откр. 20:4-6)

Нечестивите участващи в частичното възкресение са въздигнати от гроба, за да видят Христос в славата Му. Това не е някакъв вид реваншизъм от страна на Бога, а израз на Неговото желание, непокорните Му деца да знаят колко много ги обича въпреки тяхната упоритост в греха и желанието им да останат завинаги отделени от Него. Затова, когато видят Исус да идва в славата Си, „всички земни племена ще заридаят заради Него“ (Откр. 1:7).

Тогава ще се яви на небето знамението на Човешкия Син; и тогава ще заплачат всички земни племена, като видят Човешкия Син, идващ на небесните облаци със сила и голяма слава. (Матей 24:30)

Едните плачат от радост, че техният Господ се завръ-

ща, а другите от мъка, защото осъзнават какво са изгубили като са избрали да останат завинаги с греховете си.

Четвъртата пророческа част завършва с думите на Гавраил:

| А ти върви до края; и ще се успокоиш, и ще възкръснеш за дела си в последните дни. (Дан. 12:13)

## I. 5. Запечатването

И Бог каза: Да гъмжи водата от множества живи същества, и птици да летят над земята по небесната твърд! И Бог създаде големите морски чудовища и всяко живо същество, което се движи, от които водата гъмжеше според видовете им, и всяка крилата птица според вида ѝ. И Бог видя, че беше добро. И Бог ги благослови и каза: Плодете се, множете се и напълнете водите в моретата; нека се множат и птиците по земята! И стана вечер, и стана утро: ден пети. (Битие 1:20-23)

Това, което е наречено небе във втория ден (ст. 8) и това, което е наречено морета в третия де (ст. 10) сега е изпълнено с живот. Това представя разкриването на всички същества по вертикала от небето до най-дълбоката част на земята. Именно това виждаме да се разкрива в петото основно пророчество за седемте печата.

Йоан е въведен в святото място на небесното светилище, където Отец, най-висшият в небето, самият Източник на всичко е седнал на престола (Откр. 4:2-3). Веднага след това са показани изкупените от най-ниската точка – смъртта и гроба – 24 старейшини, които са около престола и самите те са седнали на 24 престола и имат златни корони на главите си – знак за възвишеното положение, което им е дадено. По какъв начин тези хора са се озовали там научаваме от следните пасажи:

А Иисус, като извика пак със силен глас, прегаде дух. И ето, завесата на храма се разгра на две от горе до долу, земята се разтресе, скалите се разпукаха, гробовете се разтвориха и много тела на починали светии бяха възкресени, кои-

то, като излязоха от гробовете след Неговото възкресение, влязоха в светия граг и се явиха на мнозина. (Матей 27:50-53)

И когато взе свитъка, четирите живи същества и двадесет и четиримата старци паднаха пред Агнеца, като всички държаха арфи и златни чаши, пълни с тамян, които са молитвите на светиите, и пееха нова песен: „Достоен си да вземеш свитъка и да счупиш печатите му, защото Ти беше заклан и със Своята кръв ни изкупи за Бога — хора от всеки род и език, племе и народ, и ни направи царство от свещеници на нашия Бог, и ще царуваме на земята.“ (Откр. 5:8-10, НП от ориг. езици)

Ти [Исус] възлезе нависоко, плени плен, прие в гар хора, гори непокорните, така че ГОСПОД Бог да обитава между тях. (Псалми 68:18)

При възкресението на Исус, Бог възкресил и тези хора като първи плод, представителна извадка от починалите праведници, като свидетелство за Неговото огромно желание да спасява човечеството.

В първия месец, на четирнадесетия ден от месеца, привечер, е Пасха на ГОСПОДА. И на петнадесетия ден от същия месец е ГОСПОДНИЯТ празник на безквасните хлябове; седем дни да ядете безквасни хлябове.... Говори на израилевите синове и им кажи: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, и пожънете жетвата ѝ, да донесете на свещеника един сноп от първите плодове на жетвата си. И той да подвижи снопа пред ГОСПОДА, за да ви бъде за благоволение; свещеникът да го подвижи на другия ден след съботата [при възкресението на Исус в неделя]. (Левит 23:5-11)

Сега Той можел да направи това, заради несправедливото убиване на Сина Му. Така че в лицето на Отец и

## I. Седем главни пророчества

тези хора, ние имаме най-крайните точки на живот по вертикала представен в петия творчески ден. А сега нека видим и междинните представители.

И прег престола имаше като стъклено море, подобно на кристал, а сред престола и около него – четири живи същества, пълни с очи и отпред, и отзад. Първото живо същество приличаше на лъв, второто живо същество приличаше на теле, третото живо същество имаше лице като на човек и четвъртото живо същество приличаше на летящ орел. И четирите живи същества, всяко едно от тях, имаха по шест крила; и наоколо, и отвътре бяха пълни с очи. И ден и нощ те не престават да казват: Свят, свят, свят е Господ Бог Всемогъщ, който е бил, който е, и който угва. (Откр. 4:6-8)

Това пък са представителите на небесния свят – ангели и обитатели на други светове. В книгата на пророк Езекиил такива същества са наричани херувими (1:4-28 срв. 9:3). Над тях се намира Божия трон, който е носен на крилете им (Пс. 18:10; 80:1; 99:1). Подробното им описание в книгата Езекиил показва, че те отговарят за многото взаимосвързани обстоятелства в събитията и историята на човечеството. Не случайно именно техният призив се чува, когато се отварят първите четири печата. Всеки път, когато казват „Ела и виж“ това е подчинено на целта Божият характер да бъде опознат така както е разкрит с живота на Исус на земята:

И видях, когато Агнето отвори един от седемте печата, и чух едно от четирите живи същества да казва като с глас от гръм: Ела (и виж)!

И когато отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Ела (и виж)!

И когато отвори третия печат, чух третото живо същество да казва: Ела (и виж)!

И когато отвори четвъртия печат, чух гласа



на четвъртото живо същество, което казваше: Ела (и виж)! (Откр. 6:1-7)

Филип намери Натанаил и му каза: Намерихме Онзи, за когото писа Мойсей в закона, и пророците – Иисус, сина на Йосиф, който е от Назарет. А Натанаил му каза: Може ли от Назарет да излезе нещо добро? Филип му каза: Ела и виж. (Йоан 1:45-46)

Пророчеството за седемте печата разглежда християнската църква през различни исторически етапи съответстващи на вестите към седемте църкви (Откр. 1-3).

<b>Печат</b>	<b>Църква</b>	<b>Значение</b>
<p><i>1. И видях, когато Агнето отвори един от седемте печата, и чух едно от четирите живи същества да казва като с глас от гръм: Ела (и виж)! И видях, и ето, бял кон; и яздещият на него имаше лък; и му се даде венец и той излезе побеждавайки и за да победи.</i> (Откр. 6:1-2)</p>	<p><b>Ефес</b> 33-100 г. Откр. 2:1-7</p>	<p>Чистата апостолска църква излиза да победи, но духът на осъдителния дух пресушава първата ѝ любов.</p>
<p><i>2. И когато отвори втория печат, чух второто живо същество да казва: Ела (и виж)! И излезе друг кон, червен; и на яздещия на него се даде да вдигне мира от земята, така че хората да се избият един друг; и му се даде голям меч.</i> (Откр. 6:3-4)</p>	<p><b>Смирна</b> 100-313 г. Откр. 2:8-11</p>	<p>Допуснати са гонения и кръвопролития, които въздържат духовния упадък, а кръвта на мъчениците е „семе“ за „покълването“ на още вярващи.</p>

I. Седем главни пророчества

3. И когато отвори третия печат, чух третото живо същество да казва: Ела (и виж)! И видях, и ето, черен кон; и язdecият на него имаше везни в ръката си.

И от средата на четирите живи същества чух като глас, който казваше: Един хиникс пшеница за един динарий и три хиникса ечемик за един динарий; и не повреждай маслиненото масло и виното. (Откр. 6:5-6)

4. И когато отвори четвъртия печат, чух гласа на четвъртото живо същество, което казваше: Ела (и виж)! И видях, и ето, блед кон и името на язdecия на него беше смърт, и адът го следваше. И даде им се власт над четвъртата част от земята, за да убиват с меч, с глад, с мор и със земните зверове. (Откр. 6:7-8)

<p><b>Пергам</b> 313-538 г. Откр. 2:12-17</p>	<p>Вместо да влезе в обещаната земя, църквата допуска враг в средите си, който я влече към идолопоклонство и духовно прелюбодейство.</p>
<p><b>Тиатир</b> 538-1798 г. Откр. 2:18-29</p>	<p>Морално разложение по време на съюза на църквата (Езавел) и държавата (Ахаав). Илия е обявил 3 ½ символични години период на духовно бездъждие (3 Царе 17-19 гл. срв. Лука 4:25)</p>

5. И когато отвори петия печат, видях под олтара душите на онези, които са били заклани за Божието слово и за свидетелството, което държаха. И те викаха с висок глас и казаха: Докога, Владетелю свети и истинни, няма да съдиш и отмъстиш за нашата кръв на земните жители? И на всеки от тях се даде по една бяла дреха и им се каза, че трябва да почиват още малко време, докато се изпълни числото на техните съслужители и братя, които щяха да бъдат убити като тях. (Откр. 6:9-11)

6. И видях, когато отвори шестия печат; и ето, стана голямо земетресение; слънцето почерня като козях и цялата луна стана като кръв; небесните звезди паднаха на земята, както когато смокинята, разклащана от силен вятър, хвърля неузрелите си смокини; небето изчезна като свитък, когато се навива; и всички планини и острови се отместиха от местата си. И земните царе, големците и военачалниците, богатите и силните, всеки роб и свободен се скриха в пещерите и в скалите на планините; и казаха на планините и на скалите: Паднете върху нас и ни скрийте от лицето на Седящия на престола и от гнева на Агнето, защото е дошъл великият ден на Неговия гняв, и кой може да устои? (Откр. 6:12-17)

<p><b>Сардис</b></p> <p>1798-1844 г.</p> <p>Откр. 3:1-6</p>	<p>Реформата на протестантизма остава недовършена и затова само малцина ще последват с вяра Христос в Най-святото място на небесното светилище през следващия период, за да искат благословение, а не отмъщение за своите преследвачи.</p>
<p><b>Филаделфия</b></p> <p>1844-1856 г.</p> <p>Откр. 3:7-13</p>	<p>Лисабонското земетресение (1755 г.), Тъмният ден (1780 г.) и Големият звездопад (1833 г.) са знамения за падението на протестантизма и приближаващото Пришествие.</p> <p>На 22 октомври 1844 г. Христос влиза в Светая Светих на небесното светилище, последван духовно от адвентистите.</p>

## I. Седем главни пророчества

7. И когато отвори седмия печат, настана мълчание на небето за около половин час.  
(Откр. 8:1)

<b>Лаодикия</b>	Победителите от Лаодикия биват запечатвани с истинския Божи характер.
1856 –	
Откр. 3:14-22	

Четири херувима имат последователно лица на лъв, вол, човек и орел. Това е свързано със състоянието на Църквата в периодите на първоначален възход и последвалото отстъпление рефлектиращо върху способността за познаване и отразяване на Божия характер:

Лъвът представлява църквата в епохата на апостолите, когато те излезли смели като лъвове, проповядвайки евангелието на Исус Христос по целия свят. Волът представлява църквата в състояние на подчинение и преследване, при римските императори Нерон, Домициан и други, когато са били предадени на клане и са били роби на римската власт. Лицето на човек означава държавата, под която църквата е живяла в дните на Константин и неговите наследници, когато световните царства, представени в пророчеството като зверове, са били повече или по-малко под контрола на църквата и нейния амбициозен клир, както зверовете са под властта на човека; и когато църквата се обединила с държавата и станала надменна, властна и горда, като човек. Лицето на орела представлява църквата в държавата, когато антихристът започнал да преследва и поглъща истинските Божии чеда, а нейният божествен Учител ѝ дал две крила на орел, за да отлети до мястото в пустинята, подготвено от Бога, където да бъде хранена 1260 дни, или време, времена и половин време: Това ни дава четирите основни черти на църквата, както тя се е явила на света след нейното установяване на земята... (Творби на

| Уилям Милър, том 1, стр. 122, Параграф 1)

От друга страна тези четири лица представляват в позитивен план достойнствата на Господ Исус:

В живота Си на земята Христос съчетава тези четири естества. Той е лъвът от Юговото племе, за когото е пророкувано: „Не ще се отмахне скиптърът от Юга, нито законодателен жезъл всред нозете му, докато дойде Сило.“ Като законодател и управител Христос представлява царската природа на Отец... В Евангелията Матей започва с родословието, показващо правото на Христос на престола на Давид.... Марко в разказа си за живота на Христос представя слугинската страна. Второто лице беше на телето, или на вола – слугата на човека... Христос е едновременно закланото агне и свещеникът, който служи в светилището. Той понесе греховете на света в тялото Си на кръста, и тежестта Го смаза до смърт... Всяко животно под товара си, всяко претоварено Божие дете е напомняне за Христос, който стана слуга на хората... Евангелието на Лука описва човешката страна на Сина, предавайки разказа за тази част от Неговата житейска дейност, която най-силно привлича ума на човека... Острото око на летящия орел е взето да представлява изследващия поглед на Онзи, чиито очи, като огнен пламък, „тичат насам-натам из цялата земя, за да държат здраво онези, чието сърце е свършено към Него“. Измежду различните писатели, любимият ученик, Йоан, видял характера на Христос да се изобразява като славното Слово, еднакво с Отец в сила и слава,... Той [Йоан] изобразява божествения характер по-пълно от всеки друг писател. Това е представено чрез летящия в небето орел. {Стивън Хаскъл, Историята на пророка в Патмос, стр. 98, Параграф 2}

В началото, първият печат е свързан с апостолска-

та църква (Откр. 6:1-2), която преминава през период на духовни успехи и падение. Следват перипетиите на преследванията и кръвопролитията (Откр. 6:3-4; 2:8-11), времето на идолопоклонство и духовна корупция (Откр. 6:5-6; 2:12-17), както и духа на падналото състояние на съюза между църквата и държавата (Откр. 6:7-8, Откр. 2:18-29).

Другите печати обхващат времето на реформацията и духовното пробуждане, но и ограниченото ѝ развитие (Откр. 6:9-11; 3:1-6), както и знаменията за близостта на Христовото Второ пришествие (Откр. 6:12-17; 3:7-13). Периодът на Лаодикия (Откр. 3:14-22) изразява последния етап, когато църквата трябва да преодолее духовната хладнина и да бъде запечатана с истинския Божи характер, за да може да бъде част от Божието наследство.

Пророчеството за седемте печата гостига  
Връхната си точка в запечатването на Божи-  
ите служители в края на времето (Откр. 7:1-4).

## I. 6. Тръбите

И Бог каза: Да произведе земята живи същества според видовете им: добитък, пълзящи и земни животни според видовете им. И стана така. Бог създаде земните животни според видовете им, добитъка според видовете му и всичко, което пълзи по земята, според видовете му. И Бог видя, че беше добро. И Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие! И нека владяят над морските риби, над небесните птици, над добитъка, над цялата земя и над всички пълзящи, които пълзят по земята. И Бог създаде човека по Своя образ, по Божия образ го създаде; мъжки и женски пол ги създаде. И Бог ги благослови и Бог им каза: Плодете се и се множете, напълнете земята и я облагайте, и владейте над морските риби, над небесните птици и над всяко живо същество, което се движи по земята. И Бог каза: Ето, давам ви всяка трева, която дава семе, която е по лицето на цялата земя, и всяко гърво, което има в себе си плод на гърво, което дава семе: те ще ви бъдат за храна. А на всичките земни животни, на всичките небесни птици и на всичко, което пълзи по земята, в което има жива гуша, давам всяка зелена трева за храна. И стана така. И Бог видя всичко, което създаде. И ето, беше твърде добро. И стана вечер, и стана утро: шестият ден. (Битие 1:24-31)

Ударението на шестата пророческа част а свързано с това как в края на шестото хилядолетие е създаван новият човек по образа (според характера) на Бог и Неговият Син. Храната с която той трябва да се храни е специална и тя символизира Божието Слово, което е Дух и живот (Йоан 6:63). Така човекът ще владее над зверовете на

## I. Седем главни пророчества

шестото хилядолетие, които се опитват да го поробят и да му поставят белег на принадлежност (белега на звяра). Всичко това е представено в шестата пророческа част (Откр. 8-14).

Седемте тръби подготвят и оповестяват процеса по финализиране на примирението на човека с Бога (умилостивение) според предобраза в Левит 23:24-32:

Говори на израилевите синове и кажи: В седмия месец, на първия ден от месеца, да ви бъде почивка, спомен със свирене с тръби, свято събрание. Никаква работа да не вършите и да принесете жертва чрез огън на ГОСПОДА. И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Десетият ден на този седми месец да бъде ден на умилостивение; да имате свято събрание и да смирите душите си, и да принесете жертва чрез огън на ГОСПОДА. Никаква работа да не вършите в този ден, защото е ден на умилостивение, за да се извърши умилостивение за вас пред ГОСПОДА, вашия Бог. Защото всеки човек, който не се смири в този ден, ще се изтреби отсрещ народа си. И всеки човек, който извърши каквато и да е работа в този ден, този човек ще изтребя отсрещ народа му. Никаква работа да не вършите; това да бъде вечна наредба в поколенията ви във всичките ви жилища. Ще ви бъде събота за почивка и за да смирите душите си; на деветия ден от месеца, вечерта, от вечер до вечер да празнувате съботата си. (Левит 23:24-32)

Тръбите подготвят за Деня на Умилостивението започнал в 1844 г. Въздържането от работа символизира отказа да се опитваме да представим на Бога собствените си дела като заслуга пред Него в примирителния процес и приемането с вяра и благодарност на Христовата жертва и правда, която се изразява в спазване на всички Божии заповеди:

| Тук е нужно търпението на светиите; на тези,



които пазят Божиите заповеди и вярата в Иисус. (Откр. 14:12)

Човекът, който върши своите си дела се изстребва не защото Бог директно го убива, а защото се лишава от животворния Дух на Божия Син.

И така, сега няма никакво осъждане за онези, които са в Христос Иисус. Защото законът на животворящия Дух в Христос Иисус ме освободи от закона на греха и на смъртта. Понеже това, което беше невъзможно за закона поради това, че беше слаб чрез плътта, го извърши Бог, като изпрати Сина Си в плът, също като греховната плът, заради греха и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух. Защото тези, които са плътски, се стремят към плътското; а тези, които са духовни – към духовното. Понеже стремежът на плътта е смърт; а стремежът на Духа – живот и мир. Защото стремежът на плътта е вражда против Бога, понеже не се покорява на Божия закон, нито пък може. (Римляни 8:1-7)

И така, нека разгледаме историческото изпълнение на тръбите, които целят да подготвят един народ, който ще завладее духовния Ерихон/Вавилон, познавайки смисъла на тръбите и следвайки принципите на Божието царство съдържащи се в ковчега на Неговия завет.

Блажен народът, който познава възклицието на тръбите! Те ходят в светлината на Твоето лице, ГОСПОДИ. (Псалми 89:15)

А Ерихон беше здраво затворен заради израелевите синове; никой не излизаше и никой не влизаше. И ГОСПОД каза на Иисус: Ето, Аз предагох Ерихон в ръката ти, с царя му и храбрите му воини. Вървете около града, всички мъже, гогни за война, и обиколете града веднъж. Така да на-

## I. Седем главни пророчества

правиш шест дни. И седем свещеници да носят пред ковчега седем тръби от овнешки рог. А на седмия ден обиколете града седем пъти и свещениците да надуят тръбите. И когато затръбят дълго с тръбата, когато чуете гласа на тръбата, целият народ да извика със силен глас; и стената на града ще падне на мястото си. Тогава народът да тръгне нагоре, всеки право пред себе си. (Исус Навин 6:1-5)

С повтарянето на тези обиколки около града самите евреи трябвало да се изпълнят с доверие в Бога и да упоават на Неговата сила, която се проявява при следването на Божиите заповеди в ковчега пред тях. Тази пророческа част е предшествана от картина на небето, която обозначава влизането в Най-святото място чрез заслугите на Христос:

И видях седемте ангела, които стояха пред Бога, и им се дадоха седем тръби. И дойде друг ангел и застана пред олтара, държейки златна кадилница; и на него се даде много тамян, за да го прибави към молитвите на всичките светии върху златния олтар, който беше пред престола. И димът от тамяна заедно с молитвите на светите се издигна от ръката на ангела пред Бога. И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и я хвърли на земята; и настанаха гръмове и гласове, и светкавици, и земетресение. И седемте ангела, които гържаха седемте тръби, се приготвиха да затръбят. (Откр. 8:2-6)

Ангелът пред кадилния олтар е Господ Исус Христос – великият Първосвещеник, Който служи за нас пред Божието лице, чрез заслугите на Своята неопетнена правда.

...така че чрез две неизменими неща, в които е невъзможно за Бога да лъже, да имаме голямо насърчение ние, които сме прибегнали да сграбчим поставената пред нас надежда, която имаме като здрава и непоколебима котва за гу-

шата и която прониква в това, което е вътре, за завесата, където Иисус влезе за нас като предшественик и стана Първосвещеник според Мелхиседековия чин до века. (Евреи 6:18-20)

Той ни примирява с Отец, не защото Бог ни е ядосан, а поради нашата вражда към Него. На Голгота сме уверявани, че справедливостта е била удовлетворена и Бог може да ни приеме, а във финалното умилостивение ни се разкрива, че тази справедливост не е Божията, а нашата.

А Той [Иисус] всъщност понесе печалта ни и със скърбите ни се натовари. А ние Го счехоме за наказан, поразен от Бога и унижен. (Исая 53:4)

Защото милост искам, а не жертва; и познаване на Бога – повече от всеизгаряния. (Осия 6:6)

В таблицата долу са представени стиховете отнасящи се до събитията на седемте тръби и тяхното изпълнение в историята.

Тръба (Откровение)	Историческо Събитие / Изпълнение	Ключови Характеристики и Последиси
Първа Тръба (8:7)	Нашествието на Готите (Аларих, 395 г.)	Град и огън, смесени с кръв, хвърлени на земята. Една трета от земята, дърветата и тревите изгарят. <b>Естествена последица/наказание върху Римската империя.</b>
Втора Тръба (8:8-9)	Нашествието на Вандалите (Гензерих, 428-468 г.)	Голяма планина, пламнала в огън, хвърлена в морето. Една трета от морето става на кръв, загиват същества и кораби. <b>Естествена последица/наказание върху Източната и Западната църкви.</b>

## I. Седем главни пророчества

<p><b>Трета Тръба</b> (8:10-11)</p>	<p><b>Нашествие-то на Хуните</b> (Атила, 434-453 г.)</p>	<p>Голяма звезда (Пелин), падаща от небето, вгорчава реките и водните извори, което води до смърт.</p>
<p><b>Четвърта Тръба</b> (8:12)</p>	<p><b>Нашествие-то на Варварите</b> (Одоакър, 476 г.)</p>	<p>Една трета от слънцето, луната и звездите е поразена и потъмнява, денят и нощта не светят. <b>Рим е окончателно поразен.</b></p>
<p><b>Пета Тръба</b> (9:1-11)</p>	<p><b>Мохамед и Арабската експанзия</b> (VII-XII век) <b>Първо Горко</b></p>	<p>Отваряне на кладенеца на бездната; дим и скакалци (като скорпиони) мъчат хора без Божия печат за пет месеца, без да ги убиват. Цар на бездната: Авадон/Аполион.</p>
<p><b>Шеста Тръба</b> (9:13-19)</p>	<p><b>Турска експанзия на Исляма</b> (XIII-XIX век) <b>Второ Горко</b></p>	<p>Развързване на четири ангела от река Ефрат, за да убият една трета от хората. Конни войски с огън, дим и сира от устата си. <b>Пример:</b> Премахване на 7000 титли във Франция (1/10 от духовния Вавилон).</p>
<p><b>Седма Тръба</b> (11:15-19)</p>	<p><b>Световното царство става на Господ и Неговия Помазаник</b> (Преди Второто пришествие) <b>Трето Горко</b></p>	<p>Силен глас на небето, възцаряване на Господ и Христос. Гняв на нациите, съд на мъртвите, награда за праведните, унищожение на тези, които унищожават земята. <b>Отваряне на Най-святото място на небесното светилище.</b></p>

През 1838 г., тълкувайки петата и шестата тръба, Джосая Лич (1809-1886) предсказва, че Турската империя ще загуби властта си на 11-ти август 1840 г. по подобен начин, както Византия е станала зависима от Турция в миналото:

Първият пророчески период, който се среща в главата [9<sup>ма</sup>], е в 5-ти стих; че „трябва да бъ-

дат измъчвани пет месеца [нямашите печат на истинския Бог - съботата].“... Пет [пророчески] месеца... се равняват на 150 години. В продължение на 150 години скакалците (или военствените армии от конници), които излязоха от дима [заблудите на Мохамед] за разпространението на неговата религия, трябваше да измъчват определени хора.... „И те имаха цар над себе си,... Началото на петте месеца, следователно, е когато тези армии имат един цар над тях, с характера, описан по-горе... Осман, основателят на Османската или Турската империя.... Тази империя е създадена през 1299 г. сл. Хр. „И на 27-ия ден от юли 1299 г. Осман за първи път нахлу в територията на Никомидия“, за да започне атаката си срещу гръцката империя. (Виж Историята на упадъка и падането на Римската империя на Гибън). Започвайки през 1299 г., 150-те години ще завършат през 1449 г. сл. Хр. През тази година Йоан Палеолог, гръцкият император, умира и не оставя деца, които да го наследят на трона; и неговият брат Константин Дракоз трябваше да го наследя.

Но по една или друга причина, въпреки че беше мирно време, преди да се осмели да се възкачи на трона на брат си, той изпрати посланици до турския султан Амурат да поиска разрешението му; и след като го получи, той пое управлението на империята... оттогава гръцкият император царува само с разрешението на своя смъртоносен враг....

#### ЗВУКЪТ НА ШЕСТИЯ АНГЕЛ

... Досега те (турските сили, водени от исляма) бяха ограничени до измъчването на гърците, без да ги умъртвяват политически. Но от този момент трябваше да убиват - политически да убият тази нация... Но продължителността на тяхното господство над гръцката империя е

ограничена до „един час“, 15 дни; „един ден“, една година; „един месец“, 30 години; „и една година“, 360 години; общо 391 години и 15 дни.... Ако времето за започване на периодите е било при първото нападение на османците срещу гърците, 27 юли 1299 г., тогава целият период ще приключи през август 1840 г... на 11 август; точно в деня, когато Рифат бей пристигна в Александрия. (Джосая Лич, Обръщение към обществото и особено към клира, стр. 113-124)

Когато капитулацията на Турция пред Великите сили на Европа се осъществила на тази дата, доверието на много общественици било спечелено за библейските пророчества. Така приключили събитията от шестата тръба свързани с Исляма. Но естественото наказание за отстъплението на християнството все още не било приключило, защото по това време щели да се случат и друга неща, които са определени като част от „второто горко“. Тези неща са представени в интерлюдията между края на девета глава и средата на единадесета глава, когато щял да затръби последният седми ангел. Дотук отново виждаме модела на сътворението в обособяването на първите четири тръби, които са свързани с наказанието на римската империя и наказанието над Църквата в следващите две тръби. Седмата тръба е божественият елемент, който съответства на седмия ден, в който Бог Си починал от творческото дело и влязъл във връзка с творението Си (Бит. 2:1-3).

При първите четири тръби събитията са свързани с бедствия чрез частично разрушаване на природни елементи – средата на живот, която Бог бил създал през първите четири дни на сътворението (Бит. 1:1-19). При следващите две тръби (5<sup>та</sup> и 6<sup>та</sup>) разрушителните сили са живи същества подобни на скакалци и коне, което отразява създадените през 5<sup>а</sup> и 6<sup>а</sup> творчески ден живи същества (Бит. 1:20-31).

Също така събитията на тръбите отразяват тези от 1<sup>а</sup>, 4<sup>а</sup> и 7<sup>а</sup> ден на първата седмица. В първия ден Бог пове­лява да бъде светлина (Бит. 1:3). Изглежда самият Той е директен източник на тази светлина (1 Тим. 6:16). Така и първата тръба е резултат от това, че небесният Първос­вещеник „взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и я хвърли на земята;... и затръби първият ангел; и дойде град и огън, размесени с кръв, и бяха хвърлени на земя­та; (Откр. 8:3-7) Тази светлина (огън) също произхожда директно от Бога.

В 4<sup>а</sup> ден на сътворението Бог създава слънцето, лу­ната и звездите, когато Божията светлина започва да се предавана на земята чрез посредничеството на небесни тела (Бит. 1:14-19). Същите тези небесни тела са засегна­ти по време на четвъртата тръба (Откр. 8:12).

Определянето на седмия ден за почивка и специална среща със Създателя го превръща в носител на невиди­ма духовна светлина, която идва от Бога в срещата Му с Неговите творения (хората), акт, който разкрива истин­ската им идентичност като Божии деца. Така и седмата тръба обозначава свързването на Бога с човека по след­ния начин:

И затръби седмият ангел; и на небето има­ше силни гласове, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос, и Той ще царува за вечни веко­ве... (Откр. 11:15-16)

Но сега нека отново се върнем на събитията, които довършват „второто горко“. Когато Турция загубва вър­ховната си власт пред Великите сили на 11<sup>ти</sup> август 1840 г., в Америка вече са назрели духовни събития свързани с нови открития в пророчествата на Даниил:

И видях груг силен ангел, който слизаше от небето облечен в облак и над главата му имаше дъга, лицето му беше като слънцето и краката

му – като огнени стълбове. И в ръката си държеше отворена книжка. И той сложи десния си крак на морето, а левия – на земята и извика със силен глас, както реве лъв. И когато извика, седемте гърма проговориха със своите гласове. И след като седемте гърма проговориха, аз щях да пиша, но чух глас от небето, който каза: Запечатай това, което изговориха седемте гърма, и не го пиши. И ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, издигна дясната си ръка към небето и се закле в Този, който живее за вечни векове, който е създал небето и това, което е в него; земята и това, което е на нея; и морето и това, което е в него, че няма вече да има време, но че в дните на гласа на седмия ангел, когато той се приготви да затръби, тогава ще се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците. И гласът, който чух от небето, пак заговори с мен и каза: Иди, вземи отворената книжка, която е в ръката на ангела, който стои на морето и на земята. И аз отидох при ангела и му казах да ми даде книжката. И той ми каза: Вземи и я изяж; и в корема ти ще стане горчиво, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И така, взех книжката от ръката на ангела и я изядох. И в устата ми беше сладка като мед, но като я изядох, коремът ми се взорчи. Тогава ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много народи и нации, и езици, и царе. (Откр. 10:1-11)

В началото на 19<sup>то</sup> столетие Божият Син<sup>5</sup>, Гарантът на

---

5 Че това е същата Личност, която говори и на Даниил при запечатването на книгата Му, става ясно от следното описание на външността и действията ѝ, съответстващи напълно на представените тук: „И чух мъжа, облечен в лен, който беше над водата на реката, когато издигна десницата си и левицата си към небето и се закле в Онзи, който живее вечно, че това ще бъде след време, времена и половин време [1260 години], и когато свърши разбиването на силата на светия народ, всичко това ще се изпълни.“ (Даниил 12:7)



завета<sup>6</sup>, намира народ, който може да приеме специалната светлина в книгата на Даниил, така че пророкът „да дойде в дяла си“ според даденото му обещание (Даниил 12:13). Това че ангелът е поставил краката си на земята и на морето показва всеобхватност на вестта. През 1831 г. Уилям Милър, който години преди това е изследвал въпроса за времето на съда, добива увереност да започне да оповестява официално скорошното идване на Господ. Хиляди се стичат да слушат тържествените думи. Вестта е сладка като мед в устата на ранните адвентисти. Но на 22<sup>ри</sup> октомври, 1844 г., въпреки точните изчисления, Христос не идва и за адвентистите настъпва голямо разочарование. Подобно на апостолите на Исус, които очаквали Месията да основе едно земно царство на силата, техният проблем не бил времето, а естеството на събитието. Очистването на светилището в Дан. 8:14 след 2300 години не било свързано със земята, а с небето.

Но понеже Христос го̀иде като Първосвещеник на бъдещите добрини през по-голямата и по-съвършена скиния, не с ръка направена, тоест не от настоящото творение, и не чрез кръвта на козли и на телета, а чрез Собствената Си кръв... (Евреи 9:11)

В предобраза на земното светилище имало ежедневни служби за индивидуалните грехове на народа, които символично се внасяли в Святото място на светилището чрез кръвта на жертваните животни. Но веднъж в годината, в Деня на умилостивението, който е 10<sup>а</sup> ден на 7<sup>а</sup> библейски месец народът бил очистван общо, а също и светилището като тогава свещеникът влизал в Пресвятото място:

### | И да направи умилостивение за светилището

6 „На главата Му имаше дъга“, това е дъгата на завета, както това е описано в Битие 9:12, 13: „И Бог каза: Ето знакът на завета, който Аз поставям до вечни поколения между Мен и вас, и всяко живо същество, което е с вас: поставям дъгата Си в облака, и тя ще бъде знак на завета между Мен и земята.““

## I. Седем главни пророчества

заради нечистотите на израилевите синове и заради престъпленията им във всичките им грехове. Също така да направи и за шатъра за срещане, който стои помежду им сред нечистотите им. (Левит 16:16)

Малцината останали адвентисти след Голямото разочарование разбрали, че именно такава „годишна“ служба Христос е започнал в небесното светилище, влизайки в неговото Пресвято място и чрез вяра Го последвали. Там, виждайки с вяра ковчега на завета със заповедите, те започнали да разбират нещо за вечната същност на Божия закон.

И Божият храм на небето се отвори, и в храма се видя ковчегът на Неговия завет; и настанаха светкавици и гласове, и гръмове, и земетресение, и силен граг. (Откр. 11:19)

Три-четири години след разочарованието, адвентистите разбрали, че съботата, а не неделята е святият седми ден на Бога.

Помни съботния ден, за да го освещаваши. Шест дни да работиши и да вършиши всичките си работи, а седмият ден е събота на ГОСПОДА, твоя Бог. Да не вършиши в него никаква работа, нито ти, нито синът ти, нито гъщеря ти, нито слугата ти, нито слугинята ти, нито добитъкът ти, нито чужденецът ти, който е вътре в портите ти; защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почина. Затова ГОСПОД благослови съботния ден и го освети. (Изход 20:8-11)

Разбрали, че промяната е направена отдавна от отстъпилото християнство и че им предстои да възстановяват много руини на Божия духовен дом:

И угващите от теб ще съградят отдавна запустелите места, ще изправиш основите на

много поколения; и ще се наречеш възстановител на развалините, възобновител на пътища за живеене. Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ген; и наречеш съботата наслада, светия ген на ГОСПОДА – почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите гуми... (Исаия 58:12-13)

Осъзнали, че учението за безсмъртната душа има гръцки корени и не почива на Писанията. Това, което предстояло за всички мъртви е възкресение в края на времето, а не задгробен живот:

Не се чудете на това; защото уге часът, когато всички, които са в гробовете, ще чуят гласа Му и ще излязат: онези, които са вършили добро, ще възкръснат за живот; а които са вършили зло, ще възкръснат за осъждане. (Йоан 5:28-29)

Една истина водела към друга. Щом душата не е безсмъртна, значи няма такова нещо като вечен огнен пъкъл за нечестивите. След като бъдат наказани те щели да бъдат пепел под краката на праведните:

Защото, ето, идва Денят, който ще гори като пещ; и всички горделиви и всички, които постъпват безбожно, ще бъдат плява и идващият ген ще ги изгори, казва ГОСПОД на Войнствата, така че няма да им остави нито корен, нито клонче. А на вас, които се боите от името Ми, ще изгрее слънцето на правдата с изцеление в крилете си. И ще излезете и ще се разиграете като телета от обора. Ще стъпчете безбожните, защото те ще бъдат пепел под стъпалата на краката ви в геня, който определям, казва ГОСПОД на Войнствата. (Малахия 4:1-3)

Но тези истини били само начало на процеса за възстановяване на цялата система на божествената истина. Започвайки от основата, адвентистите трябвало да до-

## I. Седем главни пророчества

вършат цялото здание до самия му върхов камък.

За съжаление адвентистите не продължили дълго да следват нарастващата светлина и, подобно на древния Израил, се опитали сами да спазват Божия закон. Така погледът им от Исус – техния източник на любов, се отклонил и те загубили първоначалния плам и скоро изпаднали в предизвестеното „лаодикийско“ състояние на „хладкост“ (Откр. 3:14-22). Напредващите истини започнали да им звучат като неразбираеми „гръмове“ вместо като ясен глас от небето.

И когато извика, седемте гърма проговориха със своите гласове. И след като седемте гърма проговориха, аз щях да пиша, но чух глас от небето, който каза: Запечатай това, което изговориха седемте гърма, и не го пиши. (Откр. 10:3-4)

Отче, прослави Името Си. Тогава гойге глас от небето: И го прославих, и пак ще го прославя! На това народът, който стоеше там, като чу, каза: Гръм е. Други пък казаха: Ангел Му говори. (Йоан 12:28-29)

Далеч в бъдещето гласовете на седемте гърма щели да бъдат разбрани и народът на остатъкът щял „пак да пророкуваш за много народи и нации, и езици, и царе. (Откр. 10:11). Но дотогава те щели дълго да се скитат в духовната пустощ.

В следващата, 11-та глава на Откровение е представена същата историята но от различна перспектива.

И гяге ми се тръстика като мояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; но гвора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той се гяге на нациите, които ще тпнчат светия град четиригесет и гва месеца. А на гвамата си свигетели ще дам да пророкуват хиляда гвеста и шестгесет дни облечени във вретища. Те

са двете маслинени дървета и двата светилника, които стоят пред Господаря на земята. И ако някой поиска да ги повреди, огън излиза от устата им и поглъща неприятелите им. И ако някой поиска да им навреди, така той трябва да бъде убит. Те имат власт да заключат небето, за да не вали никакъв дъжд през времето на тяхното пророкуване, и имат власт над водите, да ги превръщат в кръв, и да поразяват земята с всяка язва, колкото пъти биха поискали. И когато те свършат да свидетелстват, звярът, който излиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие. И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където беше разпънат и техният Господ. И мнозина от народите, племената, езиците и нациите ще гледат труповете им три дни и половина и няма да позволят труповете им да бъдат положени в гроба. И земните жители ще се зарадват за тях, ще се развеселят и един на друг ще си пратят подаръци, защото тези двама пророци са мъчили земните жители. А след трите и половина дни в тях влезе дух на живот от Бога и те се изправиха на краката си; и голям страх обзе онези, които ги гледаха. А те чуха силен глас от небето, който им казваше: Качете се тук. И те се изкачиха на небето в облак; и неприятелите им ги видяха. И в онзи час стана голямо земетресение и десетата част от града падна; и в земетресението измряха седем хиляди човека; и останалите се уплашиха и отгадоха слава на небесния Бог. Второто горко премина; ето, скоро идва третото горко. (Откр. 11:1-14)

След изявата на Божия характер при първото идване на Исус на земята, поклонниците имали достатъчно светлина, за да се придвижват с вяра вътре в интериора на небесния храм, където Христос бил влязъл като предтеча за тях докато влязат в Най-святото място. През това

## I. Седем главни пророчества

време отхвърлилите светлината щели да останат на едно напълно езическо ниво в разбиранията (двора на светилището), където жертви се принасят за умилостивяване на божеството. В продължение на 42 пророчески месеца или 3 ½ символични години, което са 1260 буквални години, „двамата свидетели пророкували облечени във вретище.

Описанието им показва, че те имат характеристиките на Мойсей и Илия, защото „имат власт да заключат небето, за да не вали никакъв дъжд през времето на тяхното пророкуване, и имат власт над водите, да ги превръщат в кръв, и да поразяват земята с всяка язва, колкото пъти биха поискали.“ (Откр. 11:5-6) Те са и „двете маслинени дървета и двата светилника, които стоят пред Господаря на земята, за които говори пророк Захария (Откр. 11:4):

И ми каза: Какво виждаш? И казах: Виждам, и ето, светилник цял от злато и чашата му за масло отгоре му, и седемте му светила на него, седем, и седем цевци на светилата, които са отгоре му, и до него две маслинови гървета, едно от дясно на чашата и едно отляво ѝ. И проговорих и казах на ангела, който говореше с мен, като казах: Какви са тези, господарю мой? И ангелът, който говореше с мен, отговори и ми каза: Не знаеш ли какви са тези? И казах: Не, господарю мой. И ми отговори, като каза: Това е ГОСПОДНОТО слово към Зоровавел, което казва: Не чрез мощ, нито чрез сила, а чрез Моя Дух, казва ГОСПОД на Войнствата. Коя си ти, голяма планина? Пред Зоровавел стани на равнина! Той ще изнесе последния камък с възкликание: Благодат! Благодат на него! И ГОСПОДНОТО слово беше към мен и каза: Ръцете на Зоровавел положиха основата на този дом и неговите ръце ще го завършат; и ще познаеш, че ГОСПОД на Войнствата Ме е изпратил при вас. (Захария 4:2-9)

Делото на реформата от основата до върха започна-

та от адвентистите може да бъде извършена само чрез Божия дух. Зоровавел<sup>7</sup> е символ на онези, които имат водеща роля в тази реформа. Но Захария все още не разбираше кои са „двамата свидетели“:

И проговорих и му казах: Какви са тези гвѐ маслинови гървета отгясно на светилника и отляво му? И проговорих втори път и казах: Какви са гвѐте маслинови клончета, които са го гвѐте златни цѐви и изпразват от себе си маслото като злато? И той ми проговори и каза: Не знаеш ли какво са тези? И аз казах: Не, господарю мой. Тогава каза: Тези са гвѐмата синове на маслото, които стоят при Господаря на цялата земя. И отново повдигнах очите си и видях, и ето, летящ свитък. И ми каза: Какво виждаш? И казах: Виждам летящ свитък; гължината му е гвѐдесет лактя, а ширината му е десет лактя. И ми каза: Това е проклятието, което излиза по лицето на цялата земя; защото всеки, който краде, ще бъде пометен, както пише в него от едната страна; и всеки който се кълне лъжливо, ще бъде пометен, както пише в него от другата страна. Аз го направих да излезе, заявява ГОСПОД на Войнствата, и то ще влезе в дома на крадеца и в дома на онзи, който се кълне лъжливо в Моето Име; и ще обитава сред дома му и ще го унищожи – и гърветата му, и камъните му. (Захария 4:11-5:4)

Показаното на Захария разкрива, че става въпрос за Свещените Писания вдъхновени от Божия Дух, действащи чрез двузаветен процес от диагностициращият закон към лекуващото евангелие. Всеки човек е привлечан към този процес, за да може да бъде преобразен и спасен:

Защото е писано, че Авраам имаше гвѐма сина – един от слугинята и един от свободната; но този, който беше от слугинята, се роди по

7 Евр. „един роден във Вавилон“

## I. Седем главни пророчества

плът, а онзи, който беше от свободната – по обещание. И това има образен смисъл, защото тези жени представляват двата завета – едният от Синайската планина, който ражда деца за робство, и това е Агар;... а горният Ерусалим е свободен, който е майка на (всички) нас. (Гал. 4:22-26)

Но Писанието затвори всичко под грях, така че обещанието чрез Вярата в Исус Христос да се даде на тези, които вярват. А преди да го иде вярата, ние [като индивидуално преживяване, а не епохи] бяхме под стражата на закона, затворени до времето на вярата, която щеше да се открие. Така че законът стана за нас възпитател, за да ни доведе до Христос, за да се оправдаем чрез Вярата. (Гал. 3:22-24)

Защото нито едно създание няма да се оправдае пред Него чрез делата на закона, понеже чрез закона става само познаването на греха. Но сега отделно от закона се яви Божията правда, за която свидетелстват законът и пророците... (Римл. 3:20-21)

Резултатът от тази процес чрез Духа е, че Бог ще напише закона Си в сърцата ни:

А когато Той [Христовият Дух] го иде, ще изобличи света за грях, за правда и за съд... (Йоан 16:8)

Защото законът на животворящия Дух в Христос Исус ме освободи от закона на греха и на смъртта. Понеже това, което беше невъзможно за закона поради това, че беше слаб чрез плътта, го извърши Бог, като изпрати Сина Си в плът, също като греховната плът, заради греха и осъди греха в плътта, за да се изпълнят изискванията на закона в нас, които ходим не по плът, а по Дух. (Римл. 8:2-4)



Но ето заветът, който ще склуча с израилевия дом след онези дни, заявява ГОСПОД, ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напише на сърцата им; и ще им бъде Бог и те ще Ми бъдат народ. (Йеремия 31:33)

Описаният процес проследява пътуването на Божиите принципи от каменните плочи до плочите на сърцето. В този смисъл двамата свидетели съответстват на целия Божи закон и цялото свидетелство на Исус, носени в сърцата на вярващите:

Да се върнат при закона и свидетелството! Ако не говорят според това слово, наистина няма за тях зазоряване. (Исая 8:20)

Тогава змееят [Сатана] се разгневи срещу жената [Църквата] и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божите заповеди и гържат свидетелството на Исус. И застана на морския пясък. (Откр. 12:17)

Вие сте нашето писмо, написано в сърцата ни, узнавано и прочитано от всички хора; и става ясно, че вие сте Христово писмо, произлязло чрез нашето служение, написано не с мастило, а с Духа на живия Бог, не на плочи от камък, а на плочи от плът – на сърцето. (2 Коринтяни 3:2-3)

Но това свидетелство, което е дал Исус за Своя Баща им пророчески характер и затова то е и пророчество:

Тогава аз паднах пред краката му [на ангела], за да му се поклоня, но той ми каза: Недей; аз съм служител заедно с теб и с братята ти, които имат Иисусовото свидетелство. Поклони се на Бога; защото Иисусовото свидетелство е духът на пророчеството. (Откр. 19:10)

Който познава истински свидетелството на Исус за Бога има проникновение и може да разбира закономерностите на греховната история но човечеството и тази

## I. Седем главни пророчества

на индивида. Той знае, че Божията правда е тази, която възвишава един народ или една личност, и отхвърлянето ѝ и това, което го унищожава.

**Правдата възвишава нация, а грехът е позор за народите. (Притчи 14:34)**

В това се крие цялата философия на човешката история. Но да се върнем на двамата свидетели. През целия 1260 годишен период бележеш господството на папството тези свидетели са облечени в дрехите символизиращи скръб и тъга. Но в края на периода ни се казва, че „звярът, който излиза от бездната ще воюва срещу тях и ще ги убие“ (ст. 7). Този звяр е Франция и нейната атеистична революция (1789-1799). За първи път една нация чрез законодателство отхвърля Божието Слово и християнската вяра. Затова двамата свидетели символично лежали мъртви на улиците на този град, който духовно се нарича Египет (отричане на Йехова) и Содом (неморалност).

Но след 3 ½ пророчески дни, които са буквални години, френското правителство осъзнава, че моралната деградация е толкова дълбока, че поне формално християнската религия трябва да присъства и отново е дадена свобода за печатане и разпространение на Библията. Около 50 години след смъртта на скептика Волтер, неговият бивш дом в Женева, Швейцария, е бил използван като склад за Библии и религиозни трактати от Женевското евангелско общество. Президентът на обществото по това време, Анри Троншен, е живял в къщата и е използвал част от помещенията за съхранение на Библии - ироничен обрат, предвид критиките на Волтер към християнството и Библията.

Достигнали ли са Писанията такова състояние на възвисяване, както е посочено тук, откакто Франция обяви война срещу тях? — Достигнали са. Скоро след това е организирано Британското библейско дружество (1804 г.);

след това Американското библейско дружество (1817 г.); и те, с почти безбройните си помощници, разпръскват Библията навсякъде. От този период Библията е преведена на близо двеста различни езика, на които никога преди не е била превеждана;

След това „възкресение“ на Божието Слово ни се казва, че двамата свидетели „чува силен глас от небето, който им казваше: Качете се тук. И те се изкачиха на небето в облак; и неприятелите им ги видяха. И в онзи час стана голямо земетресение и десетата част от града падна; и в земетресението измряха седем хиляди човека; и останалите се уплашиха и отдадоха слава на небесния Бог. Второто горко премина; ето, скоро идва третото горко.“ (Откр. 11:12-14).

Ето едно вярно тълкувание на това символично събитие:

Какъв град? (Вижте глава 17:18: „И жената, която видя, е Великият град, който царува над царете [царствата] на земята.“) Този град е папската римска власт. Франция е един от „десетте рога“, които дадоха „силата и мощта си на [папския] звяр“; или е едно от десетте царства, възникнали от Западната империя на Рим, както е показано от десетте пръста на изображението на Навуходоносор, десетте рога на звяра на Даниил (Даниил 7:24) и змея на Йоан. Откровение 12:3. Франция, следователно, е била „една десета част от града“ и е била един от най-силните служители на папското отмъщение; но в тази революция тя „падна“ и с нея падна последният граждански посланик на папската ярост. „И в земетресението бяха убити седем хиляди мъже [странично поле, имена на мъже или титли на мъже]“. Франция обяви война, по време на революцията си от 1793-98 г. и нататък, за всички благороднически титли. Според тези, които са изследвали френските записи, само седем хиляди

## I. Седем главни пророчества

титли на мъже са били премахнати в тази революция. „А останалите се уплашиха и отгадоха слава на небесния Бог.“ Тяхното опозоряващо Бога и противоречащо на Небето дело изпълни Франция с такива сцени на кръв, клане и ужас, че накараха дори самите неверници да треперят и да се ужасят; и „останалите“, които избегнаха ужасите на този час, „отгадоха слава на Бога“ - не доброволно, но небесният Бог направи този „човешки гняв да го хвали“, като накара целия свят да види, че онези, които воюват срещу небето, си правят гробове; [Урия Смит, Даниил и Откровение, стр. 504, Параграф 2]

Всичко това се стоварило върху същият народ на франките, който помогнал за установяването на папския престол в началото на 6<sup>то</sup> столетие.

След събитията предсказани в Откровение 10 глава и завръщането на духа на Мойсей и Илия в Откровение 11 глава за обръщане на народа към истинския Бог, Неговият Син и Техния закон, хронологически започва да огласява седмата тръба:

И като затръби седмият ангел, станаха силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува до вечни векове. И двадесетте и четири старци, седящи пред Бога на престолите си, паднаха на лицата си и се поклониха Богу, казвайки: Благодарим Ти, Господи Всеомогъщи, Които си, и Които си бил, загдето си взел голямата Си сила и царуваш. Народите се разгневиха; но дойде Твоят гняв и времето да се съдят мъртвите, и да дадеш наградата на слугите Си пророците и на светиите и на ония, които се боят от Твоето име, малки и големи, и да погубиш губителите на земята. И отвори се Божият храм, който е на небето, и видя се в храма ковчега на Божия завет; и станаха светкавици и гласове, гръмове и трус и

| силен гъг. (Откр 11:15-19)

Световното царство започва да става царство на нашия Бог и Неговия помазаник от 1844 г. От тогава до днес протича процесът илюстриран от Исус със следната притча:

И Исус почна пак да им говори с притчи, като казваше: Небесното царство прилича на цар, който направи сватба на сина си. Той разпрати слугите си да повикат поканените на сватбата; но те не искаха да дойдат. Пак изпрати други слуги, казвайки: Речете на поканените: Ето, пригответе обеди си; юниците ми и угоените са заклани, и всичко е готово; дойдете на сватба. но те занемариха поканата, и разотидоха се, един на своята нива, а друг на търговията си; а останалите хванаха слугите му и безсрамно ги оскъриха и убиха. И царят се разгневи, изпрати войските си и погуби ония убийци, и изгори града им. Тогава казва на слугите си: Сватбата е готова, а поканените не бяха достойни. Затова идете по кръстопътищата и колкото намерите, поканете ги на сватба. И тъй, ония слуги излязоха по пътищата, събраха всички колкото намериха, зли и добри; и сватбата се напълни с гости. А царят, като влезе да прегледа гостите, видя там един човек, който не бе облечен в сватбарска греха. И каза му: Приятелю, ти как си влязъл тук без да имаш сватбарска греха? А той млъчеше. Тогава царят рече на служителите: Вържете му нозете и ръцете, и хвърлете го във външната тъмнина; там ще бъде плач и скръцане със зъби. Защото мнозина са поканени, а малцина избрани. (Мат 22:1-14)

Първите поканени са евреите, вторите - християните. Дрехата за сватбата е правдата Христова, която ни се дарява чрез вяра (Откр. 19:7-8). Когато Царят влиза да прегледа гостите, това е времето на съда от Дан. 7:9-14

## I. Седем главни пророчества

или очистването на светилището от Дан. 8:14 или сгодяването от Матей 25:1-13. Защо този процес още не е завършил и какви са предпоставките необходими за това ще проучим в главата за повтарящата се история.

Събитията на седмата тръба достигат до самия край на Деня на умилостивението. Споменат е гневът на народите точно преди Второто пришествие, а след това 1000 години съд на небето, когато праведните разглеждат случаите на всички нечестиви. Накрая губителите на земята са погубени. Но тези събития ще бъдат разглеждани по-подробно в последната пророческа част.

И сега, когато Денят на умилостивението е започнал, и ковчега на завета, основата на Божието управление е разкрит, това ще хвърли светлина върху цялата история на Великата борба между Бог и Сатана.

Някога замисляли ли сте се защо в последното време властва философията на постмодернизма? Това е така, защото чрез нея „богът на този свят“ пречи на човечеството да вярва в големия разказ за Великата борба и от тук да оцени Христовия живот на земята като пълно разкриване на Божия ненасилствен характер.

Според него (Лиотар, 1924-1998) постмодерното познание е против мета-разказите и избягва грандиозните схеми за легитимиране. Той предлага крайно опростяване на постмодерното като „недоверие към мета-разказите“ (Лиотар, 1984) и изучава „мета-разказите“ на обществото, големите теории и философии на света. Той определя постмодерното като въпросително отношение към тези метаразкази на западната мисъл. Тези големи разкази правят етични и политически препоръки за обществото и като цяло коригират вземането на решения и отсъждането на това, което се смята за истина. Те са преобладаващи парадигми за човешката организация и поведение като марксизъм, религия и

език... Лиотар ненавижда тези големи разкази в обществото или всякакви философии, които водят до еднообразие на мненията. ... Знанието се произвежда чрез противопоставяне, чрез поставяне под съмнение на съществуващи парадигми и измисляне на нови, а не чрез съгласие с универсална истина (голям разказ).<sup>8</sup>

В най-добрия случай голямата история, която виждаме в Библията и в сбит вид в тези две глави на Откровение, които ще разгледаме сега, постмодернизмът смята за една от безбройните трактовки на световната (вселенската) история. С такъв поглед към Писанията, не бихме се доверили да „живеем с всяко слово, което излиза от Божиите уста“, нали?! Божият враг желае да подхождаме точно с такава настройка към Откровението, защото знае добре, че то *разобличава напълно неговите маски и неговото погрешно представяне на Божия характер.*

Първо ще започнем с непосредственото приложение на Откровение 12 гл.:

И голямо знамение се яви на небето — жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ и на главата ѝ венец от дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от рогилни болки, като се мъчеше да роди. И друго знамение се яви на небето и, ето, голям огненочервен змей, който имаше седем глави и десет рога и на главите му седем корони. А опашката му, като завлече една трета част от небесните звезди, ги хвърли на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде детето ѝ, щом роди. И тя роди мъжко дете, което ще управлява всички народи с желязна тояга; и нейното дете беше грабнато и занесено при Бога, дори при Неговия престол. Тогава жената побегна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да

## I. Седем главни пророчества

Я хранят там хиляда гвеста и шестшест гни.  
(Откр. 12:1-6)

Змеят е Сатана (Откр. 12:9), но също и Римската империя, която той използва по времето, когато Христос (мъжкото дете) идва на нашата земя. Жената е църквата. Тя е представена като раждаща Исус, защото идването Му на земята изпълнява най-висшите копнежи на църквата през вековете. Свалените звезди са водачите на Юдеите точно преди идването на Христос по времето когато Рим покорява Юдея.

Чрез римската власт Сатана два пъти се опитва да унищожи Христос. По времето на Ирод и след това при Пилат. Вторият опит наистина изпраща Христос в гроба, но само за кратко, защото Той не е извършил грях. Затова „детето е грабнато и занесено при Бога“.

След това фокусът веднага е насочен към жената, която побягва в пустинята за познатият ни вече период от 1260 години.

След като змеят видя, че бе свален на земята, той почна да преследва жената, която бе родила мъжкото дете. И бяха дадени на жената гвете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там, където я хранят за време и времена, и половин време, скрита от лицето на змея. И змеят изпусна след жената от устата си вода като река, за да направи да я завлече реката. Но земята помогна на жената, защото земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си. Тогава змеят се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и свидетелството на Исус; и змеят застана на морския пясък.  
(Откр. 12:13-17)

Божиите хора като валденсите са живеели в трудно достъпни местности, за да оцелеят по време на иници-



раните от папството преследвания. Какво е обаче състоянието на църквата като цяло през този дълъг период? При сравняването на седемте църкви и седемте печата ние вече видяхме, че църквата не успяла да следва светлината към Светая светих за пълно познаване на Божия характер. Това означава, че през дългия Средновековен период тя все повече се е отдалечавала от това познание, което е съществено за нейното преобразяване като достойна Невяста на Божия Син. Дори Реформацията, която отворила изходен път за неколцина да избягат от духовния Вавилон не успяла да изведе тази жена.

До ангела на саргикийската църква пиши: Това казва Онзи, който има седемте Божии Духове и седемте звезди: Зная твоите дела, че на име си жив, а всъщност си мъртъв. Събуди се и укрепи останалото, което е близо до умирање; защото не намерих твоите дела свършени пред Моя Бог. Затова помни как си приел и чул, и го пази, и се покай! И така, ако не богърстваш, ще гойда като крадец и няма да знаеш в кой час ще гойда върху теб. Но имаш няколко души в Саргис, които не са осквернили грехите си и ще ходят с Мен в бяло, защото са достойни... (Откр. 3:1-5)

Един от симптомите за това, че Реформаторите продължили да се кланят на насилнически бог е явен от факта, че и те, подобно на папството, продължили да наказват със смърт и да воюват срещу онези, които считали за еретици.

Все пак обаче към края на 1260 годишният период (538-1798) жената успява да роди остатък, който се скрива в новия континент Америка:

И змеят изпусна след жената от устата си вода като река, за да направи да я завлече реката. Но земята помогна на жената, защото земята отвори устата си и погълна реката, която змеят беше изпуснал от устата си. Тогава змеят

## I. Седем главни пророчества

се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и свидетелството на Исус; и змеят застана на морския пясък. (Откр. 12:15-17)

Преди да продължим с 13<sup>та</sup> глава нека си дадем сметка каква е разликата между змеят и звяра, защото те много си приличат. Видяхме, че първият е символ на Сатана (12:9), но също и на Рим. Казва се, че има „седем глави и десет рога и на главите му седем корони.“ (12:3). Когато става въпрос за Сатана, тези седем глави представят пълнотата на неговата власт на земята, която той узурпира от Адам при грехопадението. Затова по-късно го виждаме да се представя на мястото на Адам в небесния съвет на Божиите синове (Йов 1:6, 7), а след това дори предлага земята на самия Син на Бога в случай, че му се поклони (Мат. 4:8, 9). След смъртта на кръста обаче за него не се намира повече място на небето и той заедно с последвалите го ангели слизат на земята (Откр. 12:9). Той обаче продължава да претендира за тази си власт.

Като представящ Рим, седемте глави на змея са неговите седем форми на управление:

1. Консул
2. Цар
3. Диктатор
4. Триумвират
5. Децемвират
6. Император
7. Пана

През различните периоди на Рим на власт е някоя от главите и затова се казва, че на всички глави има корони

(12:3). Например, когато преследва детето, за да го убие, това е неговата езическа форма на управление. Когато преследва жената в пустинята, това е неговата папска форма на управление. А сега нека видим описанието на звяра:

И видях звяр, който излизаше от морето и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му десет корони, а на главите му богохулни имена. Звярът, който видях, приличаше на леопард, а краката му бяха като крака на мечка, устата му като уста на лъв; и змеят му даде силата си, престола си и голяма власт. И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя удишена отиде след звяра и се поклониха на змея, защото даде властта си на звяра; поклониха се и на звяра, като казваха: Кои е като този звяр и кои може да воюва против него? И даде му се уста да говори горделиво и богохулно; дадена му бе още власт да действа четиридесет и два месеца. Той отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и небесното Му жилище и онези, които живеят на небесата. И му бе позволено да воюва против светиите и да ги победи; и му бе дадена власт над всеки род и народ, език и племе. Пред него се поклониха всички жители на земята, чиито имена не са написани от началото на света в Книгата на живота, принадлежаща на Агнеца, Който бе заклан. Ако има човек ухо, нека слуша. Ако някой откарва в плен, и той в плен ще отиде; ако някой убива с меч, и той трябва да бъде убит с меч. Тук са нужни търпението и вярата на светиите. (Откр 13:1-10)

Звярът също има седем глави и десет рога, защото той е „единородният“ син на Сатана. Неговите корони обаче са на роговете му, а не на главите. Това са 10<sup>те</sup> царства на които се разделя Рим след 476 г. сл. Хр. Те са

## I. Седем главни пророчества

и 10<sup>те</sup> пръста на краката от сънувания от Навуходоносор образ в Дан 2 гл. както и 10<sup>те</sup> рога на страшния звяр (езическият Рим) в Дан. 7:7. Звярът от Откровение 13:1-10 е папството, което е един от роговете произхождащ от езическия Рим. Затова и частите са атрибути усвоени от предишните царства: „приличаше на леопард (Гърция), а краката му бяха като крака на мечка (Мидо-Персия, уста му като уста на лъв (Вавилон); и змеят (езическият Рим) му даде силата си, престола си и голяма власт. Короните на властта обаче този път са на роговете (европейските царе), а не на главите, които представляват водачите на папството, които богохулствата като претендират, че могат да прощават грехове и че представляват Бога на земята (Мат. 9:2, 3; Йоан 10:33).

Виждаме, че както Бог е родил Сина Си във вечността и Му е дал цялата Си власт, така и папството е родено от змея, получавайки в последствие цялата му власт. И както Исус се подготвя за мисията си 30 години, така прави и папството (508-538) (Лука 3:23). После Исус провежда мисията Си 3 1/2 години и е разпънат на кръста. А папството властва 1260 години (538-1798), които са 3 1/2 символични години в края на които получава смъртоносна рана от френските войски. Накрая, както виждаме от разглежданата глава на Откровение, смъртоносната рана на папството оздравява, имитирайки възкресението на Исус, и цялата земя учудена тръгва след него да му се поклони. Звярът имитира Исус дори и в това, че се свързва с жена, която обаче е оставила някогашната си чистота и верност към Исус (Откр. 17:3-5).

След описанието на папството в Откр. 13:1-10, което е първата сила използвана от Сатана, за да воюва срещу остатъка в края на времето и да покори всички земни жители, на сцената се появява още един звяр, който има ролята на лъжепророк на папството:

И видях друг звяр, който излизаше от земята; и имаше два рога, като агнешки, а говореше като

змей. Той упражняваше цялата власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана беше оздравяла. И вършеше големи знамения, гори предизвика и огън да слеза от небето на земята пред човеците. Той мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оздравя. И му бе позволено да вложи дихание в образа на звяра, така че образът на звяра да проговори; също и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им бъде сложен белег на десницата или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест. (Откр. 13:11-18)

Това е протестантска Америка, която за разлика от папството излиза от ненаселена област (земята). Тя започва като християнска нация, имаща гражданска и религиозна власт представена чрез двата рога на агнето. Но републиканската и протестантска свобода биват застрашени, когато агнето проговаря като змей. Това говори за промяна на законодателството която е в противоречие с принципите на конституцията. Образът на звяра представлява създаването на съюз между църква и държава подобен като този на папството през средновековието. Проговарянето на звяра е свързано с издаването на закон за почитане на неделята (белегът на звяра)- фалшификатът на Божия печат (съботата).

Тази имитация на сътворението на човека (Битие 2:7) по образа на отношенията на Отец и Сина би трябвало да

## I. Седем главни пророчества

се изразява в създаването на **два индивида в интимен съюз**. Тъй като това е образ на първия звяр (папството), при него ние забелязваме свързването на църквата с държавата. Интересно е, че точно този съюз между Блудницата (църква) и Звяра (държава) откриваме описан в Откровение 17-та глава. Само че тук вместо покорството на жената от божественото сътворение, виждаме как блудницата „язди“ държавата, за да постигне своите цели. Освен това, точно както Бог вдъхнал в ноздрите на човека жизнено дихание, така и образът на звяра получил „дишане“, за да може да изяви законодателната си власт („да проговори“).

Божият печат откриваме в средата на Неговия закон – четвъртата заповед (Изход 20:8-11; Езекиил 20:12, 20). **Посредством съботата и нейното разширение (празниците) вярващите могат да получат много по-изобилно количество от Божия Дух, което в крайна сметка довежда до изписването на Божието име на челата им** (Левит 23-та глава, Числа 28-29-та глави; Деяния 3:19; Ефесяни 1:13; 4:30; Откр. 7:4; 14:1)

Белегът на звяра, „фалшивата събота“, предлага алтернатива на благородното преобразяващо действие на Божия Дух (Даниил 7:25). Така, макар и под формата на религия, хората ще бъдат тласнати да уповават на човешкия потенциал, плюс силите на Сатана, представени чрез „число на човек“ (Откр. 13:18 срв. Езекиил 28:2). В някои ръкописи то е дадено като (666), а в други чрез гръцките букви ΧϞϚ´. Сборът от тяхното числово съответствие 6+60+600 дава същата стойност. На това число му липсва **седмия божествен елемент** – почивката в присъствието на Христос (Исая 30:15 срв. Матей 11:28).

Още от начало Сатана уверил хората, че няма да умрат ако ядат от забранения плод и с това лансирал идеята, че човек притежава собствен източник на живот и правда и може да бъде като Бога (Битие 3:4-5).

Интересно е, че, когато Соломон се отклонил от истинското поклонение и започнал да възлага доверието си в човешкия потенциал и материалните ресурси, това било изразено със същата числова стойност:

А теглото на златото, което угваше при Соломон за една година, беше шестстотин шестдесет и шест таланта злато, (3 Царе 10:14)

Крайният израз на тази философия виждаме в „човека на греха“, „който се превъзнася над всеки, който нарича себе си бог и стои в Божия храм като Бог“ (2 Солунци 2:4). Това поведение съответства напълно на административния статут и претенции на водачите на римокатолическата църква.

Следните думи са записани в Римското канонично право от 1685 г.: „Да се вярва, че нашият Господ Бог папата няма властта да постановява, както му е постановено, трябва да се счита за еретично.“ Отец А. Перейра казва: „Съвсем сигурно е, че Папите никога не са одобрявали или отхвърляли тази титла „Господ Бог папата“, тъй като пасажът в цитирания речник се появява в изданието на Каноничното право, публикувано в Рим през 1580 г. от Григорий XIII.“<sup>9</sup>

Но свързването на тези възгледи с „числото на името му“ е нещо, което се опитват да направят някои протестанти още в началото на 17-ти век.

Най-ранният съхранен запис на протестантски писател по този въпрос е този на професор Андреас Хелуиг от 1612 г. В своята разработка Antichristus Romanus той взел петнадесет титли на иврит, гръцки и латински и изчислил техните числени еквиваленти, използвайки принципа на изопсефията в тези езици, стигайки до споменатото в книгата Откровение число 666. От

9 За много други подобни претенции вижте:

<https://testallthings.com/2007/03/19/the-pope-claims-to-be-god-on-earth/>

## I. Седем главни пророчества

Всички тези титли той предпочел да изтъкне Vicarius Filii Dei, поради причината, че отговаря на „всички условия, които (кардинал) Белармин изисквал тогава.“

Критериите на Хелуиг били следните:

- трябва да предостави необходимото число
- да е в съгласие с папския рег
- не трябва да бъде порочно име, използвано от врагове, но приемливо за самия Антихрист
- трябва да е такова, с което той може да се хвали.

"Vicarius Filii Dei"			
V = 5	F = 0	D = 500	
I = 1	I = 1	E = 0	
C = 100	L = 50	I = 1	
A = 0	I = 1	<u>501</u>	112
R = 0	I = 1		53
I = 1	<u>53</u>		
U = 5			501
S = 0			<u>666</u>
<u>112</u>			Total: 666

... Хелуиг предполага, че Vicarius Filii Dei [Наместник на Божия Син] е разширение на историческата титла Vicarius Christi, а не официална титла, използвана от самите папи. Неговото тълкуване не става общоприето преди времето на Френската революция.

Католическият апологет Патрик Магриг отговаря на протестантските твърдения, като заявява, че Vicarius Filii Dei никога не е била официална папска титла. Католиците отговарят на твърденията, че „Vicarius Filii Dei“ е изписано на папската тиара (корона), като заявяват, че



проста проверка на повече от 20 папски тиари, които все още съществуват... показва, че никоя няма този надпис, нито има някакво доказателство, че някоя от по-ранните папски тиари, унищожени от нахлуващите френски войски през 1798 г., го е имала. Обаче други католически източници като Our Sunday Visitor всъщност признават, че заглавието е изписано върху една тиара. Католически учени като почетният професор в Католическия университет в Америка г-р Йоханес Куастен (1900–1987) заявява, че „титлата Vicarius Filii Dei, както и титлата vicarius christi е много често срещана като титла на папата“.<sup>10</sup>

През 1866 г. Юрая Смит, пръв предложил това тълкуване на адвентистите в класическата си творба *Мисли върху Даниил и Откровение*, която в последствие била преиздавана многократно. През 1948 г., когато адвентистите все още свързвали титлата с числото на звяра, влиятелният адвентен ръководител ЛиРой Фрум<sup>11</sup>, радетел

<sup>10</sup> [https://en.wikipedia.org/wiki/Vicarius\\_Filii\\_Dei](https://en.wikipedia.org/wiki/Vicarius_Filii_Dei)

<sup>11</sup> Фрум играе ключова роля в промяната на основните учения на адвентистите като резултат от желанието му да направи адвентната общност по-приемлива за останалия християнски свят. Въпреки че му е било показано, че не е получил разрешение да *оформя* писанията на Елън Уайт по определен начин (Избрани вести, том 3, Приложение В, стр. 451, Писмо на У. К. Уайт до Л. Е. Фрум, 8-ми януари, 1928 г.) той прави точно това през 1946 г., създавайки заедно с някои други, компилацията „Евангелизъм“, където реже и аранжира цитати, като им поставя заглавия по темата за Божеството, създавайки впечатлението, че, ако някой адвентист не приема учението за Триединството, значи отхвърля Духът на пророчеството (Писмо от ЛиРой Фрум до Рой Алан Андерсън. 18-ти януари, 1966 г.). През 1928 г., по поръчка на тогавашния президент на Генералната конференция, Артър Даниелс, той пише книгата *Идването на Утешителя*, която представя Светият Дух като „Третата Личност на Божеството“, за което бил критикуван от по-възрастните ръководители. (Писмо на ЛиРой Фрум до Ото Х. Кристенсън от 27-ми октомври, 1960 г., стр. 322). През 40-те години ръководи редактирането и премахването от стандартната адвентна книга на Урия Смит *Мисли върху Даниил и Откровение*, всички пасажи, които представят Христос като буквален Син на Бога от вечността (Движение на съдбата,“ стр. 422 – 425). Той прави това въпреки, че Елън Уайт много-

## I. Седем главни пророчества

за реформиране на оригиналния адвентизъм, с цел да стане приемлив за общото християнство, категорично отхвърля правомерността на тази употреба:

Всеки папа, както всеки груг суверен, има своя тиара, която е папската корона. Затова няма нито една тиара, която да се носи напълно последователно от папските понтифи. Нещо повече, личният преглед на тези различни корони, от различни мъже през годините, и внимателното разглеждане на снимките на много груги, не успя да разкрие нито една, която да носи нагписа *Vicarius Filii Dei...* Камо вестители на истината, трябва да я провъзгласяваме правдиво. Никоя измислица никога не трябва да помрачава нашето представяне на истината...<sup>12</sup>

Както видяхме от предишния цитат, „някои католически източници като *Our Sunday Visitor* всъщност при-

кратно препоръчва неговата книга като учебник за младите членове на организацията и като една от няколкото книги, които трябва да бъдат разпространявани в мисията на адвентистите (*Ръкопис* 131, 1899 г., *Ръкопис* 76, 1901., *Писмо* 229, 1903. През 50-те години ЛиРоу Фрум и други ръководители се свързват с водещи протестантски лидери, за да предложат едно ново лице на адвентизма, което да изчисти миналата му репутация като култ. В резултат на договорките с протестантските представители, излиза книгата *Въпроси върху доктрината (1957)*, а по-късно и *Движение на съдбата (1971)*, в които освен учението за Триединство от три съвечни и самосъществуващи личности той лансира и още два други възгледа. 1. Че при своето възплъщение Христос не е взел нашето паднало естество, а това на Адам преди грехопадението (*Движение на съдбата, 1971 г., стр. 497*). Проблемът на това схващане е, че то отдалечава Христос от нашето паднало състояние и Го прави неспособен да ни помогне в качеството си на такъв, който във всичко е бил изкушен като нас, но без да съгреши (Евреи 4:15б). 2. Че Умилиствиението е осъществено и *приключило* на кръста „никога няма да се повтори, защото е напълно достатъчно и покрива нуждите на всяка душа (*Въпроси върху доктрината, стр. 357*). Тази идея, макар и да изглежда правдоподобно, подготвя пътя за премахване на необходимостта от Финалното Умилиствие започнало след 22-ри октомври 1844 г. и подкопава системата на истината, която се разкрива в библейското учение за светилището.

12 „Колоната за запитване: съмнителни снимки на тиарата“. *Министри*, том 10, бр. 21. стр. 35, ноември 1948 г

знават, че заглавието е изписано върху една тиара“, но Фрум е категоричен, че това не е така. Но Бог кани изследващите Откровението с думите:

Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест. (Откр. 13:18)

Тази мъдрост и този разум Писанието свързва със следното:

Ефрем ще каже: Какво имам вече с иголите [поклонението пред звяр]? Аз (Христос) го чух и погледнах на него. Аз съм като вечнозелена елха, от Мен ще се намери плодът ти. Който е мъдър, ще разбере тези неща. Който е разумен, ще ги познае. Защото пътищата на ГОСПОДА са прави и праведните ще ходят по тях, а престъпниците ще паднат по тях. (Осия 14:8-9)

Истинските мъдрост и разум тук са свързани със (1) съзнаването, че от самосебе си ние не притежаваме способност да живеем праведен живот, а сме напълно зависими от Този, Който прави така, че да даваме плод. Това се приема естествено от тези, които се покланят на единородния Син на Бога, Който е получил всичко от Своя Баща и не разчита на Себе Си. Продължението на тази мисъл в горните стихове е, че (2) Божията правда ни прави способни да ходим в пътищата на Господ, докато отсъствието на такава у нечестивите *естествено* довежда до изпадането им от тези пътища, а не че самият Бог ги отстранява от там. Това е истината за ненасилствения характер на Бога.

В такъв случай, числото 666 (6+60+600), трябва да представя точно обратното на тези две истини. То е „число на човек“ (Откр. 13:18), тъй като претенциите му за собствена правда и божественост са фалшиви (Езекиил 28:2). В Даниил 7-ма глава видяхме, че небесният съд за-

## I. Седем главни пророчества

почва в отговор на арогантните претенции на папството. Целта на този съд е да покаже, че Божиите хора са се разграничили от този начин на мислене и са разчитали само на Христовата правда, а не на някакъв техен мним потенциал (Еремия 23:5, 6).

В своята форма  $6+60+600$  числото представя действията и характеристиките на триединството съставено от змея, звярът и лъжепророкът. Змеят (Сатана) е **невидимият източник** и затова съответства на първичната числова стойност 6. Звярът (папството) като негов „единороден“ син, **разкрива** характеристиките на своя родител и затова е представен чрез числото 60. А лъжепророкът (протестантска Америка) **разширява и глобализира** властта на змея, която иначе би била ограничена до европейския континент.

Тогава истинското трио на Бог, Неговия Син и Техния Дух трябва да е представено от числовия израз 777 ( $7+70+700$ ). Всеки който е оформен според съвършения характер на Бога влиза в защитата на Неговото присъствие. Бог желае да защити всички от унищожителната сила на Сатана. Дори когато Каин се уплашил, че след като е убил брат си, неговият живот ще бъде изискван от другите, в голямата Си милост Бог му обещал своята „седморна“ защита (Битие 4:14, 15). По-късно неговият пра-пра внук Ламех се позовал саркастично на същото обещание, след като убил млад човек, заявявайки, че „ако за Каин се отмъсти седмкратно, за Ламех ще се отмъсти **седемдесет и седмкратно** (Битие 4:24). Ламех едва ли си е давал сметка, че това число ( $70 \times 7$ ) се отнася за преумножаващата се благодат на Бога в условията на умножено беззаконие (Римляни 5:20). Но нечестивите не биха могли неограничено да се ползват от пълнотата на Божията защита докато преднамерено живеят в грях, защото Сатана ги изисква.

Ако числото представлящо фалшивото трио се намира в последната книга на Библията, ние смятаме, че е раз-

умно да потърсим числото, което представя истинското трио в първата книга на Библията. Структурата на Битие 3-5 глави е отразена в тази на Откровение 12-14. Основни действащи лица и в двата текста са Жената, Змията (Змеят) и техните потомства. Последователността в тези структури ни води до заключението, че както в Битие 4-та глава Каин получава белег след като се проявява като потомък на змията и в Откровение 13-та глава белег получават всички земни жители, които се покланят на представителя на змея (звяра), така би следвало да открием някакъв (числов) израз на Божия печат в Битие 5-та глава, който съответства на това, с което са запечатани 144 000 в Откровение 14-та глава. В таблица това би изглеждало така:

Битие 3-та глава	жената изкушавана от змията	Откровение 12-та глава
Битие 4-та глава	белег върху семето на змията	Откровение 13-та глава
Битие 5-та глава	печат върху семето на жената	Откровение 14-та глава

Спомняме си, че когато в края на 70-те години плен Даниил се молил за народа си, отговорът бил още 70x7 години на благодат, в края на който период щял да дойде самият Господар на съботната почивка (Даниил 9:24-27 срв. Лука 4:17-21 срв. 6:5). Същият числов израз бил използван от Исус и когато учел Петър за обхвата на простителността (Матей 18:22). Не е чудно тогава, че в родословната линия на праведните откриваме човек починал на 777 години (Битие 5:31). Интересното при този човек (Ламех) е, че той бил бащата на Ной. Той дал име на сина си с вярата, че *„този ще ни облекчи от работата ни и от труда на ръцете ни поради земята, която ГОСПОД ПРОКЛЕ.“* (Битие 5:29) Името Ной означава почивка.

Ламех е вярвал, че синът му е обещаният Спасител (Битие 3:15). В определен смисъл Ной наистина се ока-

## I. Седем главни пророчества

зал спасител на остатък от човешката раса като построил кораб. В историята за потопа също срещаме *на три места* числото седем и то във връзка със запечатване в Божията защита чрез Неговия Дух<sup>13</sup>:

<b>1. Битие 7:16, 10</b>	запечатани в ковчега за 7 дни
<b>2. Битие 8:10</b>	изпращане на гълъб след 7 дни
<b>3. Битие 8:12</b>	изпращане на гълъба след още 7 дни

Характерно за запечатаните 144 000 в края на времето е, че те не са част от групата наречена „всички земни жители“, която се кланя на звяра (Откр. 13:8). Чрез вярата пребивават на „хълма Сион“ заедно с „Агнето“ (Откр. 14:1; Псалм 48:1, 2; Колосяни 3:1-3; Ефесяни 2:6). Техният брой изразява резултата от благословието обещано на Авраам, че потомството му ще се *умножи* (12x12) и *преумножи* (144x1000), така че да стане неизброимо множество (Битие 22:17; Втор. 1:11; 28:62; Откр. 7:4, 9). Числа от същия порядък откриваме в мерките на Новия Ерусалим във връзка с „дванадесетте племена на израилевите синове“ и „дванадесетте апостоли на Агнето“ (Откр. 21:12, 14, 17).

По този начин е показано, че светиите са се превърнали в обиталище на Бога, което отразява славата на Неговия характер (Откр. 3:12а). Това са камъните на храма, една жива постройка изградена по божествения образец върху „основата на апостолите и крайгълният камък Христос“ (Ефесяни 2:19-22; 1 Петрово 2:4, 5).

Поради това, че духовният растеж се осъществява чрез гледане и преобразяване според характера на Бога, както е показан в живота на Исус, тези числа също са природо-математически израз на този растеж:

### | Нека синовете ни в младостта си бъдат като

<sup>13</sup> Изпратеният от Ной гълъб се върнал с маслинена клонка в човката си. В Библията и гълъба и маслиненото масло символизират Божия Дух (Захария 4:3, 6; Лука 3:21, 22).

пораснали растения и гъщерите ни – като кра-  
тъгълни колони, издялани като за дворец! (Псалми  
144:12)<sup>14</sup>

1	1
2	1
3	2
4	3
5	5
6	8
7	13
8	21
9	34
10	55
11	89
<b>12  </b>	<b>144</b>
13	233
14	377
15	610

Италианският математик Леонардо Фибоначи публикува през 1202 г. редица от числа, които представят структурата на растежа в природата. Редицата започва с числото 1 и всяко следващо число е сбор от предходните две. Интересно е, че на дванадесетия ред от последователността на числата на Фибоначи се намира числото 144. Това потвърждава идеята, че запечатаните в края на времето са кулминацията на един процес на растеж за вярващите през цялата човешка история до достигането на *съвършена представа за Божия характер*.

Само един такъв „рафиниран“ народ може да представи последните вести описани в Откровение 14:6-12. Появата на народа на остатъка се свързва с разбирането, че народът на Даниил и този на Христос са един и същ и затова периодът до очистването на светилището (2300 години) обхваща както епохата на евреите така и тази на

<sup>14</sup> Не знам дали забелязахте номера на Псалма и стиха ☺

## I. Седем главни пророчества

християните.

От 1844 г. до днес Бог се стреми да направи народа на остатъка да осъзнае истинския смисъл на тази вест, за да я прогласи със силен глас и слава, която изпълва цялата земя, за да може Вавилон да бъде окончателно изобличен и всички хора да вземат *информирано* решение на кого ще принадлежат (Откр. 18:1-4).

Разбрана в светлината на Божия милостив характер първата вест звучи така:

И каза със силен глас: Бойте се от Бога [приемане на Христос като буквален Син на Бога, роден във вечността, и Бог като буквален Негов Баща, което води до отдалечаване от злото – Притчи 9:10; 8:13, 22-31; 1 Кор. 1:24, 30; Откр. 14:1] и Му въздайте слава [да отразим Неговия характер така както е представен от Сина Му на земята], защото часът на Неговия съд настъпна [присъдата, с която съдим Бог, ще се върне върху нас по непринуден начин Римляни 3:4; 5:16 Версия на крал Джеймс; Матей 7:1, 2]; и поклонете се на Този, който е направил небето и земята, и морето, и водните извори! [Директна препратка към четвъртата заповед и нейното годишно разширение в лицето на празниците като божествени времена, в които се излива увеличено количество от Божия Дух] (Откр. 14:7)

В историческото време на прогласяване на втората вест от народа на остатъка (лятото на 1844 г.), тя е свързана с осъждане на протестантските църкви, които отхвърлили вестта за скорошното пришествие на Христос, което ги превръща в дъщери на блудницата Вавилон (Откр. 17:5).

И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване. (Откр. 14:8)



Но осъдителният характер в представянето на тази вест индикира, че народът на остатъка не отразява напълно този на Отец и Сина. Затова и Вавилон не е изобличен напълно и историята продължава и до днес. Истинското изобличаване на Вавилон ще стане по начина по който любящата благодарност на Мария Магдалена към нейния Спасител разобличила Юда Искариотски и едва тогава „синът на погибелта“ ще стане, за да издаде неделния закон (Йоан 12:1-8; Матей 26:14-16 срв. 2 Солунци 2:1-4м Откр. 13:15-17). Именно затова Исус казва, че истинското евангелие ще бъде придружавано от разказа за стореното от тази жена (Марко 14:9).

Най-интересно е как звучи третата вест в светлината на Божия ненасилствен характер:

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра [се съгласи да бъде повлияван от него] и на неговия образ [така че да възприеме неговите характерни черти] и приеме белег на челото си или на ръката си [знак за собственост на мястото, където би трябвало да бъдат гравирани естествените божествени принципи за благополучието на вселената - Второзаконие 6:8], той също ще пие от виното на Божията ярост (милостивият небесен Баща ще бъде принуден най-накрая да зачете неговия избор и да го остави на естествените му последици Второзаконие 31:17-18), което е приготвено чисто в чашата на гнева Му [допълнително потвърждение, че това не е като човешкия неправеден гняв – Яков 1:20], и ще бъде мъчен с огън и сяра [Гр. № 2303 – θεῖον, теон – божествен тамян] пред светите ангели и пред Агнето [в присъствието на Божия Син и при изявата на Неговия прекрасен несебелюбив характер, вината за греховете на непокаяните става като поглъщащ огън – Исая 33:14-17]. И димът от тяхното мъчение ще се издига за вечни векове [ще бъде осъзнато, както никога преди

това, че грехът сам по себе си е гостатъчен, за да измъчва и унищожи своите жертви – Малахия 3:18; Яков 1:14, 15]; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат покой ни денем, ни нощем [приемайки фалшивата събота, в която няма увеличено количество от Христовия Дух на покой, те сами са се лишили от почивка за душите си – Исая 30:15], нито който и да е друг, който приема белега на името му. (Откр. 14:9-11)

След представянето на трите вести идва божествена препоръка, която разкрива как застаналите на Божия страна отразяват славата на Неговия характер:

Тука е търпението на светиите: тука са тези които пазят заповедите Божи и верата Исусова. (Откр. 14:12, Цариградски превод)

Изискваното търпение отново напомня, че от Божиите хора се очаква да се въздържат от всякакви прояви от типа „всичко, което Господ е казал, ние ще го извършим“ (Изход 19:8) и вместо това, те изцяло се осланят на Божиите обещания, живеейки „с всяко слово, което излиза от Божиите уста“ (Второзаконие 8:3). Това всъщност е вярата на Исус към Неговия Баща, която се подарява на всеки, който усеща нуждата си от нея и иска с цяло сърце (Матей 4:4). Само такова доверие дава възможност на Божията преобразяваща сила да действа напълно в нас, за да бъдем хармонизирани с всички принципи на небесното царство (1 Солунци 2:13).

Оттук нататък 14-та глава на Откровение говори в много сбит вид за това което се случва след края на благодатното време. Тоест, това е времето след като вестта за милостивия характер на Бога, както е изявен в Христос, е проповядвана по цялата земя (Откр. 18:1 срв. Авакуум 2:14) и всеки е взел своето решение. Христос не приключва произволно благодатното време.

Докато на един облак се вижда как приближава Човешкият Син със сърп в ръката си, един ангел го призовава да събере земната жетва (Откр. 14:14-16). Узрялата жетва ни препраща към есенния празник Шатри, когато се е събирала реколтата и нейната зрялост говори за това, че Божият народ, най-накрая“ отразява напълно божествения характер (Левит 23:39-42 срв. Матей 13:37-43). Тези събития се разиграват преди Второто пришествие и жетвата включва възкресението на праведните живели през всички епохи на човешката история (1 Коринтяни 15:42-44).

След това се появяват още два ангела. Единият държи сърп, а другият „има власт над огъня“ и „излиза от олтара“ призовавайки този със сърпа да „обере гроздовете на земното лозе“ (Откр. 14:17-20). Резултатите са това, което само грехът може да осъществи със своите жертви, когато те са в присъствието на своя любящ Създател (1 Коринтяни 15:56). Това че не Той директно извършва екзекуция е показано ясно и от факта, че **нито сърпа, нито огъня са носени от Човешкия Син.**

Това събитие отново е отразено по-късно в земеделската година в празника Шатри, когато гроздето е събирано и смачквано в лин, за да даде своето вино. Шатрите са пет дни след деня на Умилостивението (Левит 23:27, 28, 34). Подробностите откриваме в последната, седма пророческа част на апокалипсиса. Тук ще кажем само, че Христос е този, който поема отговорността за съдбата на тези хора, и затова е представен като носещ „опръскани с кръв дрехи“, защото на кръста Той е виждан като „ударен от Бога, поразен и наскърбен“ поради греховете им (Исая 63:1-6 срв. 53:4; Откр. 19:13).

## I. 7. Язви или гъжд

Така бяха завършени небесата и земята и цялото тяхно войнство. И на седмия ден Бог беше свършил делото, което беше създал; и на седмия ден си почина от цялото дело, което беше създал. И Бог благослови седмия ден и го освети, защото в него си почина от цялото Си дело, което Бог беше създал и сътворил. (Битие 2:1-3)

Седмият ден бележи завършеността на сътворението. Бог идва да се срещне с творението Си и да го *награди* с присъствието Си. Небето слиза при земята. Това е отговорът на молитвата „да дойде Твоето царство, както на небето, така и на земята“ (Мат. 6:10). Точно за това се отнася последната пророческа част. Тя би могла да носи заглавието „язвите“, защото именно тук са представени седемте последни язви (Откр. 15-16), но това не би показало каква е основната идея на това пророчество, която е най-добре идентифицирана чрез седмия ден. Идеята е завършването на пресътворяващия процес. А тогава защо се започва с язвите?

Най-накрая 144 000 са запечатани и службата в Светая Светих може да приключи. Те ще живеят без Застъпник в небето, защото това е времето на тяхното най-голямо изпитание. Това е „Якововата скръб“, която започва след „повдигането на Михаил“ в Даниил 12 глава. Жителите на земята са взели окончателно своето решение относно последната вест на милост. Запечатаните вече са победили образа на звяра, защото не са допуснали да бъдат моделирани от Вавилон, а напротив, имат характера на Исус. Представени са като стоящи на едно застинало кристално море напомнящо на опитността на израилтяните при Червено море. Затова петя песента

на Мойсей и Агнето, която е удвоената Тройна ангелска вест. Ето и текстът, който представя всичко това.

И видях на небето друго знамение, голямо и чудно: седем ангела, които гържаха седем язви, които са последните, защото с тях се изчерпва Божият гняв. Видях и нещо като стъклено море, размесено с огън, и тези, които бяха победили звяра и образа му, и числото на името му, стояха при стъкленото море, като гържаха Божи арфи. Те пееха песента на Божия слуга Моисей и песента на Агнеца, като казваха: Велики и чудесни са Твоите дела, Господи Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на народите. Кои няма да се бои от Тебе, Господи, и да прослави името Ти? Защото само Ти си свят; понеже всички народи ще гоудат и ще се поклонят пред Тебе, защото бяха изявени Твоите праведни присъди. И след това видях, че на небето се отвори храмът на скинията на свидетелството; и седемте ангела, които гържаха седемте язви, излязоха от храма, облечени в чисти и светли ленени грехи и препасани през гърдите със златни пояси. А едно от четирите живи същества гадеше на седемте ангела седем златни чаши, пълни с гнева на Бога, Които живее до вечни векове. И храмът се изпълни с гим от славата на Бога и от Неговата сила; и никои не можеше да влезе в храма, преди да приключат седемте язви на седемте ангела. (Откр 15:1-8)

Последната вест на милост е имала за цел да доведе хората до състоянието в което могат да получат „късния дъжд“, който е резултат от пълното влизане с вяра в Най-святото място на небесното светилище, където законът е възприеман като копие на Божия характер, в това число и заповедта „Не убивай“. На колективно ниво „ранният дъжд“ е бил получен от ранната християнска църква с тяхното влизане в Святото място на небесното светилище, където се утвърждава разбирането, че Хрис-

## I. Седем главни пророчества

тос е абсолютната Божия жертва, а не жертвените животни. Преживяването на ранния дъжд по време на Петдесетница е свързано с пролетното узряване на духовната реколта, а преживяването на късния дъжд по време на Шатрите е свързано с финалното есенно узряване на духовната реколта от плодовете на Божия народ. Това преживяване е резултат от приемането на светлината за ненасилствения характер на Бога така както е разкрит в живота на Неговия Син на земята. Отхвърлилите тази последна вест на милост се лишават от дъжда по време на Шатрите и на негово място над тях се излива дъжда от язви, който е символ на сатанинския дух, който идва на мястото на Христовия:

И всеки, който остане от всичките народи, дошли против Ерусалим, ще се изкачва от година на година да се покланя на Царя, ГОСПОДА на Войнствата, и да празнува празника на колибите [шатрите]. И ако някои от родовете на земята не се изкачат в Ерусалим да се поклонят на Царя, ГОСПОДА на Войнствата, на тях няма да има дъжд. И египетският род [атеистичната прослойка] ако не се изкачи и не гоиде, на тях няма да има дъжд. Това ще бъде язвата, с която ГОСПОД ще поразии народите, които не се изкачват да празнуват празника на колибите. Това ще бъде наказанието на Египет и наказанието на всичките народи, които не се изкачват да празнуват празника на колибите. В онзи ген на звъниците на конете ще има нагнис: Свят на ГОСПОДА... И в онзи ген няма вече да има търговец [пълно изоставяне на вавилонския принцип за врогената сила] в дома на ГОСПОДА на Войнствата. (Захария 14:16-21)

Това причината постепенното превземане на душите от сатанинския дух да намери своята кулминация в шестата язва, която отговаря на шестият ден от сътворението, когато човекът е създаден и в ноздрите му е вдъхнат

живот чрез Божия Дух:

И видях от устата на змея и от устата на звѣра, и от устата на лъжепророка да излизат три нечисти духа, приличащи на жаби; защото те са духове на демони, които вършат знамения, и отиват при царете на целия свят, за да ги събират за войната във Великия Ден на Всемогъщия Бог. (Откр. 16:13-14)

В хармония с това разбиране е и библейската дефиниция за Божи гняв:

И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и Аз ще ги изоставя, и ще отвърна лицето Си от тях; и ще бъдат изтребвани и много злини и скърби ще ги постигнат; те ще кажат в онзи ден: Не ни ли постигнаха тези злини, понеже нашият Бог не е с нас? В онзи ден Аз непременно ще скрия от тях лицето Си заради всички злини, които са извършили, като се обърнат към чужди богове. (Втор 31:17-18)

Но това не е цялата картина, защото ние можем да видим какво включва преживяването на Божия Син, когато е разгневен:

И пак влезе в синагогата; и там имаше човек с изсъхнала ръка. И те Го наблюдаваха дали ще го изцели в съботен ден, за да Го обвинят. И Той каза на човека с изсъхналата ръка: Стани и ела по средата. А на тях каза: Позволено ли е да се прави добро в съботен ден, или да се прави зло? Да се спаси ли живот, или да се погуби? А те мълчаха. И като ги изгледа с гняв, наскърбен поради закоравяването на сърцата им, каза на човека: Протегни си ръката. Той я протегна и ръката му оздравя. (Марко 3:1-5)

Гневът на Бога включва скръб поради това, че Неговите непослушни деца упорито избират да закоравят сърцата си, т. е. да бъдат нечувствителни и равнодушни

## I. Седем главни пророчества

към нуждите на другите.

И все пак защо язвите в Откровение са наречени Божи гняв? Павел обяснява:

**Но ако нашата неправда изтъква Божията правда, какво ще кажем? Несправедлив ли е Бог, когато нанася гняв? По човешки говоря. (Римл. 3:5)**

Навсякъде, където Писанието говори за Божия гняв, това е човешки начин за представяне на Бога, защото Той не става агресивен и насилник в критични ситуации и точно по тази причина „човешкият гняв не върши Божията правда“ (Яков 1:20). Тъй като Бог в самата Си същност е любов, Той ще зачете окончателното решение на непокорните Си деца. Лишени от божествената протекция, сега те са оставени на „милостта“ на Сатана. Но поради човешкото мислене за характера на Бога и фактът, че е Суверен, язвите са представени като идващи директно от Него:

**И чух от храма силен глас, който казваше на седемте ангела: Идете и излейте на земята седемте чаши на Божия гняв. И първият отиде и изля чашата си на земята; и се отвори лоша и люта рана по онези човеци, които носеха белега на звяра и които се покланяха на неговия образ. Вторият ангел изля чашата си в морето; и то стана кръв като на мъртвец и всяка жива твар в морето умря. Третият ангел изля чашата си в реките и във водните извори; и водата им стана кръв. И чух ангела на водите да казва: Праведен си Ти, Пресвяти, Които си и Които си бил, за това, че си отсъдил така; понеже те проляха кръвта на светии и на пророци, то и Ти си им дал да пият кръв. Те заслужават това. И чух друг от олтара да казва: Да, Господи Боже всемогъщи, истинни и праведни са Твоите присъди. Четвъртият ангел изля чашата си върху слънцето, на което бе позволено да изгаря човеците с огън. И голяма жега обгори човеците; и те**



похулиха името на Бога, Който има власт наг тези язви, и не се покаяха да Му отдадат слава. (Откр. 16:1-9)

Язвите падат върху същите природни обекти както и тръбите:

1. Земята
2. Морето
3. Изворите
4. Слънцето

Подобно на тръбите, язвите са естественото развитие на греха, който води до хаос в творението. Това е естествена последица, а не директна намеса на Бога, така както тръните и бодлите дошли в резултат на Адамовия грях, а не защото Бог изсипал някаква прокоба от небето (Битие 3:18). Четвъртата язва съответства на четвъртия ден от сътворението, когато е създадено слънцето. По силата на природните закони, които са замислени за благословение, сега грехът на човечеството кара творението да изразява последиците от натрупаните грехове, подобно както при Голгота творението отразило мъката на Своя Създател с мрак, а след това и със земетресение (Мат. 27:45, 46, 51).

Понеже нечестивите са избрали да отхвърлят вестта за не-насилствения характер на Бога, те отдават случилото се на Него и Го хулят за това.

Следващите две язви поразяват престола на звяра и голямата река Ефрат:

Петият ангел изля чашата си върху престола на звяра; и царството му потъмня и човеците хапнаха езиците си от болки, и похулиха небесния Бог поради болките и раните си, и не се покаяха за делата си. Шестият ангел изля чашата си върху голямата река Ефрат; и пресъхна водата ѝ, за

## I. Седем главни пророчества

да се приготви пътят на царете, които угват от изток. И видях да излизат от устата на змея и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка три нечисти духа, подобни на жаби; защото те са духове на бесове, които, като вършат знамения, отиват при царете на цялата земя, за да ги събират за войната във Великия ден на Всемогъщия Бог. (Ето, уга като крадец. Блажен онзи, който бди и пази грехите си, за да не ходи гол и да не гледат срамотите му.) И ги събраха на мястото, което на еврейски се нарича Армагедон. (Откр. 16:10-16)

Тук се вижда ясно, че края на благодатното време за нечестивите не означава край на Божията милост към тях и нежелание да им прости, а закоравяване в едно състояние при което те не желаят да се покаят. Ако това не е така, то изразът „не се покаяха за делата си“ би бил безсмислен.

Тези язви отговарят на петия и шестия творчески дни, които са свързани с изпълване на околната среда със сътворени същества като човекът е короната на творението. Не случайно язвата се излива върху звяра и неговия престол. Творението в края на човешката история е свързана със създаването на образ на звяра имитиращ създаването на човека:

Тогава Господ Бог извая човека от земна пръст и вдъхна в ноздрите му жизнено дихание, и човекът стана живо същество. (Бит. 2:7)

И мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от сабята и оздравя. И позволи му се да даде дишане на зверовия образ, така щото зверовия образ да продума; също и да направи да бъдат избити ония, които не се покланят на зверовия образ. (Откр. 13:14-15)

В шестата язва този избор на човечеството се връща върху главата му чрез змея звяра и лъжепророка, които изпускат своите мамещи духове. Това е изпълнението на предречено от Павел:

Никой да не ви подмами по никакъв начин; защото това [пришествието] няма да дойде, докато първо не дойде отстъплението и не се яви човекът на греха, синът на погибелта, ... този, чието идване е според действието на Сатана, съпроводено с всякаква сила, знамения, лъжливи чудеса и с всичката измама на неправдата, за онези, които погиват, защото не приеха любовта на истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват на лъжата... (2Сол. 2:3,9-11)

Суверенът отново е представен като директен извършител на злодеяние, но в реалността идеята е, че тези хора са затворили себе си за светлината и тогава това, което остава за тях е тъмнина:

Но това е осъждането, че светлината дойде на света, но хората обикнаха тъмнината повече от светлината, понеже делата им бяха зли. (Йоан 3:19)

Пресушаването на река Ефрат означава пресекване притока на духовния Вавилон, за да може да се приготви пътя за царете от изток, които го превземат. Това повтаря историята по завладяването на буквалния Вавилон, когато персийският владетел Кир II отклонява течението на Ефрат, за да мине по коритото ѝ под крепостна стена и да изненада жителите му.

144 000 пресушават основния ресурс на духовния Вавилон, за да се приготви пътя за Исус и 144 000, които ще завладеят окончателно Вавилон в битката при Армагедон. Триединството от змеят (глобалната държавна власт и спиритуализма) звярът (възкресението папство)

## I. Седем главни пророчества

и лъжепророкът (протестантска Америка) повеждат целия свят за тази битка като го убеждават, че причината за язвите са онези „сектанти“, които се противопоставят на обявеният от тях ред и затова са ги постигнали язвите. Взема се решение като предложеното от Каяфа: по-добре малцина да бъдат жертвани вместо целият свят да бъде унищожен (Йоан 11:49-50).

Последният елемент е божественият:

Тогава седмият ангел изля чашата си във въздуха; и от храма излезе силен глас от престола и каза: Свърши се. И произлязоха светкавици и гласове, и гръмове, и стана силен трясък, небивал откакто съществуват човеци на земята, такъв трясък, толкова силен. А великият град се раздели на три части и градовете на народите паднаха; и Бог си спомни за великия Вавилон, да му даде чашата с виното от яростния Си гняв. И всеки остров побегна и планините не се намериха. И едър град, тежък около един талант, паднаше от небето върху човеците и човеците похулиха Бога поради напастта на града, защото тази напаст беше твърде голяма. (Откр. 16:17-21)

Седмият елемент е божественият, но, тъй като той отсъства поради окончателното закоравяване на нечестивите, на негово място остава само въздух. Ето как това е предадено в библейската пара фраза наречена Лекарството:

Седмият ангел изля чашата си във въздуха – символизирайки пълното премахване на Божието възпиращо и защитно присъствие от земята. И от храма, от Божия престол, излезе силен глас, който казваше: „Свърши се!“ (Откр. 16:17)

„Свърши се“ е и викът, който издава Исус на кръста преди да почине, когато завесата между Светая и Светая Светих се раздира отгоре до долу, показвайки че достъп до разбирането на истинския характер на Бога е бил

осигурен (Марко 15:37, 38 срв. Йоан 19:30). Както седмият ден е време, когато Бог се свързва с творението Си, така седмата язва е точно противоположна. Божието присъствие е напълно оттеглено и нечестивите преживяват това, което преживява и божият син когато е на Голгота и извиква с думите Боже, мой, Боже мой, защо си ме оставил? Земетресението е поредното нещо което повтаря преживяването на Голгота (Мат. 27:45). Столицата на сатанинското царство е разцепена на три, което означава, че за последното поколение хора на земята, сатанинската философия е напълно разобличена. Вместо среща със Създателя както в седмия ден и небесно благословение, нечестивите са замервани с демоничен град от небето.

И тук един от ангелите, носещи язвите идва при Йоан, за да покаже подробно какъв е съдът на Вавилон.

И гоиде един от седемте ангела, които държаха седемте чаши, и говори с мен, и каза: Ела, ще ти покажа съда над голямата блудница, която седи на много води, с която блудстваха земните царе, и земните жители се опиха от виното на нейното блудстване. И така, той ме заведе в Духа в една пустиня. И видях жена, седяща на червен звяр, пълен с богохулни имена, който имаше седем глави и десет рога. Жената беше облечена в пурпурно и червено и позлатена със злато и скъпоценни камъни, и бисери, и държеше в ръката си златна чаша, пълна с мръсотии и с нечистотии от нейното блудстване. И на челото ѝ беше написано име, тайна: Вавилон, великата, майка на блудниците и гнусотиите на земята. И видях, че жената се беше опила от кръвта на светиите и от кръвта на Иисусовите свидетели; и като я видях, се зачудих твърде много. (Откр. 17:1-6)

Това е възможно най-събирателният образ на Вавилон. Показва се че е проникнал навсякъде. Храненето на Жената с кръвта на мъчениците има дълбок смисъл, ко-

## I. Седем главни пророчества

гато се разглежда в контекста на учението за заместническата жертва на Христос. Когато вярващите смятат, че без проливането на кръв няма прощение, защото Бог е Този, Който изисква това, то тогава и смъртта на християнските мъченици е виждана като продължение на тази система за справедливост и затова трябва да бъде отмъстена (Откр. 6:9, 10).

Тази Жена е представена като такава, която е изневерила на Годеника си. Тя е майка на гнусотиите или *мерзостите* на земята, представяйки погрешно характера на Бога като един, който ще мъчи вечно грешниците в пъкъла и който изисква жертвата на Христос, за да може да ни прости. За разлика от Христос тя никога не излязла от пустинята. Той устоял на изкушенията там и „беше със зверовете“, но „ангелите Му служеха“ (Марко 1:13). Тоест, Той не се поддад на животинското естество, което взел по наследство от Мария, а чрез пълно доверие в силата на Своя Отец надвил старата вражда в естеството ни и спечелил за нас победа, която дава възможност да ни прислужват ангели<sup>15</sup>. Тази победа получаваме чрез Неговия синовен Дух, и тя се изразява в изпълняване на всички Божии заповеди в нас (Гал. 4:6, 7 срв. Римл. 8:2-4).

Жената обаче, не устояла на изкушенията и затова е представена като блудница. Звяра, който е възседнала изглежда по същия начин като този в Откровение 13:1-8. Но сега той е почервенял заради греховете и насилието си и е „пълен с богохулни имена“ (Откр. 17:3б срв. Исаия 1:18; Откр. 6:4)

След края на 1260 години жената се сдобила с дъщери – протестантските църкви, които за съжаление преста-

<sup>15</sup> В Ефесияни 2:15 се казва, че на кръста Христос е победил вражда-та, която се изразява в „заповеди“. Този текст е бил използван, за да се покаже, че Божият закон не е валиден след смъртта на Христос, но използваната тук дума в оригинал за заповеди в гръцкия стар завет се отнася само за човешки смъртни укази, които произхождат от вражда-та, която Адам имал към Бога (Битие 3:12 срв. Римляни 5:16 KJV).

нали да следват светлината и не успели да се освободят от поклонението пред мистичния бог изписан на челото на тяхната майка.

„Тайната на беззаконието“ започва да действа в църквата по времето на Павел. Най-накрая тя изместила простотата на евангелието и покварила учението на Христос и църквата отиде в пустинята. Мартин Лутер и други реформатори се издигнали със силата на Бог и със Словото и Духа осъществили мощен напредък в Реформацията. Най-големият недостатък, който можем да намерим в Реформацията е, че реформаторите спрели да се реформират. Ако били продължили напред, докато изоставят и последната следа от папството, като естественото безсмъртие, поръсването (бел. прев. при кръщение), троицата и пазенето на неделата, църквата сега щеше да бъде свободна от своите небиблейски заблуди.<sup>16</sup>

За съжаление към тях се присъединили и движенията, които били най-верни през Средновековието, като например валдензите. Относно Божеството, тяхната верска изповед от 1544 г. гласи:

1. Ние вярваме, че има само един Бог, който е Дух - Създател на всичко - Отец на всички, който е над всички, и чрез всички, и във всички нас; ....  
2. Вярваме, че Исус Христос е Синът и образът на Отец - в Него обитава цялата пълнота на Божеството и само чрез Него познаваме Отца.... Само в Неговото име ние призоваваме Отец...  
3. Ние вярваме в Святия Дух като Утешител, идващ от Отца и от Сина; чрез чието вдъхновение сме учени да се молим; да бъдем чрез Него обновявани в духа на нашите умове; който ни създава отново за добри дела и от когото получаваме

16 Уайт, Джеймс, *Адвентист Ривю енд Сабат Херълд*, 7-ми февруари 1856 г., стр. 148, Параграф 22

## I. Седем главни пророчества

### | познанието за истината.<sup>17</sup>

Забележете, че единственият Бог в тази изповед е Отец, а Христос е „Неговият Син“, точно както казват Писанията. Светият Дух не е възприеман като някаква друга личност. Обаче не така стоят върванията им днес:

Валдензите върват в Библията като единствен източник на авторитет по въпросите на вярата и практиката и отхвърлят авторитета на католическата църква и нейните учения. Те върват в кръщението с пълно потапяне и празнуването на Господната вечеря. Подобно на други протестантски деноминации, валдензите също върват в Троицата.<sup>18</sup>

През средните векове много от валдензите пазели и съботата, но днес по този въпрос четем следното:

През последните години се появи малко противоречие по отношение на валдензите. Някои хора отричат, че някога са спазвали съботата. Съвременните валдензи отричат всякаква връзка със спазването на съботата. В същото време едно съвременно отричане не изтрива страниците на историята.

От историята знаем също, че Католическата църква е работила усилено, за да унищожи всеки, който се противопостави на нейния дневен ред. Ако валдензите не са били толкова различни от католическата църква, защо тогава са били жестоко преследвани? Страниците от историята ще ни изяснят ситуацията....

Имало е най-малко значително малцинство от пазители на съботата, които са спазвали съботата, въпреки че не всички са правели това...:

---

17 creeds.net

18 <https://study.com/academy/lesson/waldenses-history-beliefs-facts.html#:~:text=The%20modern%20Waldensian%20Evangelical%20Church,Brazil%20and%20in%20North%20America.>



През 1100-1200 г. сл. Хр. научаваме за група, свързана с валдензите, известна като пасагени. „...Те казват, че папа Силвестър е бил Антихристът, за когото се споменава в посланието на св. Павел като Син на гибелта, който възхвалява себе си над всичко, което се нарича Бог, защото от това време, казват те, църквата загубила... Твърди се също, че според тях, Законът на Моисей трябва да се пази според Буквата и че спазването на съботата, обрязването и други закони празници трябва да се извършват. Те твърдят също така, че Христос, Божият Син, не е равен на Отца и че Отец, Син и Светият Дух, тези три лица не са Един Бог и една субстанция...” (Питър Аликс, Църковна история на гревните църкви на Пиомонт, Лондон: 1689 г. стр. 154).

През 1400 г. Луи XII от Франция изпраща хора да научат повече за тях. Той искал да намери вина, за да може да ги преследва. Ето разказът на очевидец, който неговите разузнавачи донесли: „...те не откриха изображения, нито признаци на орнаменти, принадлежащи към литургията, нито някоя от церемониите на римската църква; още по-малко биха могли да открият някакви следи от престъпленията, в които са обвинени. Напротив, те спазваха съботния ден, спазваха обряда на кръщението според първата църква, обучаваха децата си в християнската вяра и Божиите заповеди. Кралят, след като чул доклада за своите поръчки, потвърдил с клетва, че те са по-добри хора от него и неговия народ” (Уилям Джоунс, Църковна история на Джоунс, 1832 г., стр. 348; във версията от 1824 г. се намира в том 2 , стр. 68).

В своите Църковни изследвания, Робинсън цитира два основни източника, които идентифицират валдензите като пазители на съботата. Грецер, немски иезуит, който обвинил валдензите в края

## I. Седем главни пророчества

на 1500-те/началото на 1600-те години, и епископ Ашър от Ирландия (същия период от време) са в съгласие. И двамата казват, че валдензите са били наричани още инсабати или сабати, защото са почитали еврейската събота, като са превърнали съботата в Господния ден (Robinson, Robert, Ecclesiastical Researches, 1792: Cambridge, стр. 303-304).<sup>19</sup>

Възприемането на Триединството и нежеланието да се признае, че някои от тях са пазели съботата в миналото, определено е белег за една променена идентичност на това движение.

И ангелът ми каза: Защо се зачуди? Аз ще ти кажа тайната на жената и на звяра, който я носи, който има седемте глави и десетте рога. Звярът, който си видял, беше и го няма, и скоро ще излезе от бездната и ще отиде в погибел. И земните жители — всеки, чието име не е написано в книгата на живота от създаването на света — ще се зачудят, когато видят, че звярът беше и го няма, и пак ще го има. (Откр. 17:7-8)

Звярът, който беше, но го няма е папството, което е загубило властта си и преследващата си сила през 1798 г. Но то не е престанало да съществува защото

И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена... (Откр. 13:3а)

Така че това е една мнима смърт, а не като тази на нашия Господ, защото звярът е само имитатор. Както става ясно от обяснението на ангела по-долу, останалите глави на звяра продължават да функционират изреждайки се последователно.

Тук е нужен разум, който има мъдрост: седемте глави са седем хълма, на които седи жената. Те

<sup>19</sup> <https://sabbathsentinel.org/2018/06/19/the-waldenses-sabbath-keepers-or-not/>

са и седем царе, от които пет паднаха, единият е сега, а другият още не е дошъл; и когато дойде, само малко трябва да остане. И звярът, който беше и го няма, сам е осми, както е и един от седемте, и отива в погубел. И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но получават власт като царе за един час заедно със звяра. Те са единамислени и предават своята власт и сила на звяра. Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, които са призвани, избрани и верни. (Откр. 17:9-14)

Тук отново ни се казва, че за разбирането на това пророчество и избягването на погубващото влияние на тази жена (Притчи 7 гл.) е необходима мъдростта, която изхожда от възприемането на Христос като буквален Син на Бога (Притчи 8 гл.). Тази мъдрост е миролюбива и кротка, защото отразява качествата на Исус (Яков 3:13-18). Мъдрост, която възприема характера на Отец, така ненасилствен, както е представен в живота на Неговия Син (Йоан 14:8, 9). Силовото царство на Сатана не само налага възприемането на Исус като притежаващ всичко независимо от Бога, но и превръща Божият Дух в друг бог, наречен Бог Свети Дух. По-надолу ще видим как това се отразява на разбирането на това пророчество, защото какъвто бог гледаш, такъв ставаш.

Седемте глави на звяра са и седем хълма или планини, което е символ на царства (Еремия 51:24, 25). Те започват от буквалния Вавилон до края на времето – тоест целият период на вавилонската власт. Ангелът поканва Йоан във времето, когато ще бъде съдена тази блудница. В този момент **пет от царствата са паднали:**

1. Вавилон (605 г. пр. Хр. – 539 г. пр. Хр.)
2. Мидо-Персия (539 г. пр. Хр. – 331 г. пр. Хр.)

## I. Седем главни пророчества

3. Гърция (331 г. пр. Хр. – 168 г. пр. Хр.)

4. Рим (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.)

5. Папство (538 г. сл. Хр. – 1798 г. сл. Хр.)

Папството се различава от предишните царства. При него водеща роля има духовната власт. Откакто апостолите са последвали с вяра Исус в Святото място Сатана променя бойната си стратегия, за да воюва срещу духовния народ на християните като издига духовно царство с християнски облик. Това царство е духовен Вавилон и от него започва повторение на историята (Екл. 1:9; 3:15). Следващото царство идва на сцената точно по времето, когато папството получава смъртоносната си рана. То съответства на Мидо-Персия, която на Даниил е представена като овен с два рога (Дан. 8:3, 20). Това е републиканско-протестантска Америка, която на Йоан е представена като агне с два рога (християнска сила), което обаче говори като змей (Откр. 13:11).

Както Мидо-Персия в началото на царуването си дава свобода на евреите да възстановят своя град и храма, така и Америка в началото е земята на гражданските и религиозни свободи, убежище за Божия народ. Но както в по-късната история на Персия, по времето на цар Асуир (Ксеркс Велики от библейската книга Естир), е издаден закон за изстреблението на всички юдеи, така и в края на времето протестантска Америка ще издаде смъртоносният неделен закон.

В това си качество, протестантска Америка се явява лъжепророк, който „върши големи знамения“, за да принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на възкръсналото папство:

Тоу упражняваше цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла. И вършеше големи знаме-

ния, дотам че направи и огън да слиза от небето на земята пред хората. (Откр. 13:12-13)

Звярът [папството], който си видял, беше и го няма [смъртоносната рана], и скоро ще излезе от бездната [възкресение] и ще отиде в погибел. И земните жители – всеки, чието име не е написано в книгата на живота от създаването на света – ще се зачудят, когато видят, че звярът беше и го няма, и пак ще дойде.... И звярът, който беше и го няма, сам е осми, както е и един от седемте, и отива в погибел. (Откр. 17:8-11)

Възкръсналото папство е осми цар в поредицата, защото осем е символ на ново начало или възкресение. Според Писанието седмият ден е събота, а неделята е първи или осми. Това е денят, в който е възкръснал нашият Господ Исус и Сатана имитира това чрез своя „син“ папството. Интересно, че аргументът на римокатолическата църква за прехвърляне на светостта на съботата върху неделята е точно на основание възкресението на Исус в неделя:

§ 2174: „Исус възкръсва от мъртвите „в първия ден на седмицата“ (Мт. 28:1; Мк. 16:2; Лк. 24:1; Иоан 20:1). Този „първи ден“ напомня за първото сътворение. Тъй като това е „осмият ден“, който следва съботата (ср. Мк. 16:1; Мт. 28:1), той символизира новото сътворение, осъществено с Христовото възкресение. За християните той става пръв от всички дни, пръв от всички празници: Ден на Господа, Ден на Господа Исус Христос.“

§ 2175: „Неделята се различава изрично от съботата, която тя замества в християнското празнуване на творението. Изпълнението на моралната заповед да се почита Бог чрез култ, запазен от Стария Завет, получава своето ново съдържание в Христос и в неговото Възкресение.“

## I. Седем главни пророчества

§ 2176: „От апостолски времена християните са празнували Възкресението на Христос всеки осми ден, който справедливо е наречен Ден на Господа, неделя.“

2. „Dies Domini“ (Денят Господен) – Апостолическо писмо на папа Йоан Павел II (1998 г.):

Параграф 1: „Денят Господен“ – така още от апостолските времена християните наричали първия ден от седмицата, защото на него Господ Исус възкръснал от мъртвите. Оттогава този ден е празник на празниците, най-важният от всички дни, „Ден на Господа“ в пълния смисъл на думата.“

Параграф 18: „Предимството на неделята пред съботата се основава на превъзходството на завършеното от Христос спасение над незавършеното старозаветно спасение. Съботата е белег на Стария Завет, който води към Христос. Неделята е белег на Новия Завет, който е изпълнението на Стария.“

Параграф 64: (Относно властта на Църквата): „Църквата е тази, която с апостолическа власт е установила празнуването на неделята като Господен ден. Тя е тази, която с авторитета си е осигурила спазването на тази заповед, като я е превърнала в основно задължение за всички вярващи.“ Из Катехизис на Католическата църква

Но възкръсналото папство не действа само, а заедно със змея (Сатана) и лъжепророкът (протестантска Америка):

И видях от устата на змея и от устата на звяра, и от устата на лъжепророка да излизат три нечисти духа, приличащи на жаби; защото те са духове на демони, които вършат знамения, и отиват при царете на целия свят, за да ги събират за войната във великия Ден на всемогъщия

| Бог. (Откр. 16:13-14)

Тази тройна коалиция е духовно съответствие на древния Рим.

Царство	Духовно съответствие
<b>1. Вавилон (605 – 539)</b>	5. Папство (538 – 1798)
<b>2. Мидо-Персия (539 – 331)</b>	6. Републиканско-протестантска Америка (1776 -)
<b>3. Гърция (331 –168)</b>	<b>7. ?</b>
<b>4. Рим (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.)</b>	8. Змеят (Сатана), Звярът (възкръснало папство) и лъжепророкът (протестантска Америка)

Тази коалиция на духовния Рим имитира Бог, Неговия Син и Духът на пророчеството, което е свидетелството на Исус, дадено на народа на остатъка, за да бъдат предпазени от заблудите в края на времето:

Тогава змеят се разгневи срещу жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и държат свидетелството за Исус. И застана на морския пясък. (Откр. 12:17)

Тогава аз паднах пред краката му, за да му се поклоня, но той ми каза: Недей; аз съм служител заедно с теб и с братята ти, които имат Иисусовото свидетелство. Поклони се на Бога; защото Иисусовото свидетелство е духът на пророчеството. (Откр. 19:10)

И когато ви кажат: Допитвайте се до медуумите и до спиритистите, които шепнат и мърморят, отговорете: Не трябва ли един народ да се допита до своя Бог? Да се допита ли до мъртвите за живите? Да се върнат при закона и свиде-

## I. Седем главни пророчества

**Телството! Ако не говорят според това слово, наистина няма за тях зазоряване. (Исая 8:19-20)**

Остана да уточним кой е седмият цар в поредицата.

**Те са и седем царе, от които пет паднаха, едният е сега, а другият още не е дошъл; и когато дойде, само малко трябва да остане. (Откр. 17:10)**

Казва ни се, че, когато седмият дойде, трябва „само малко да постои“. Кой е той? Не трябва да гадаем, а просто да дадем възможност на самото Слово да го покаже.

**И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но получават власт като царе за един час заедно със звяра. (Откр. 17:12)**

При възкръсването на папството на власт идват и неговите десет рога. Тази власт ще трае само един пророчески час (15 дни). Тези десет рога са всъщност седмото царство, което трябва „само малко да постои“ и което действа заедно с възкръснатото папство. Те са десетте пръста на статуята в съня на Навуходоносор (Дани. 2:41, 42), десетте рога на страшния звяр от съня на Даниил (Дан. 7:7), роговете на змея от Откровение 12:3 и тези на звяра от Откр. 13:1:

**Те са единомислени и предават своята власт и сила на звяра. Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, които са призвани, избрани и верни. Каза ми още: Видете, които ти видя, там, където седи блудницата, са народи и множества, и нации, и езици. (Откр. 17:13-15)**

Виждаме, че в момента на „възкресението на папството“ тяхната власт вече не се ограничава само до Европа, защото блудницата „язди“ всички народи:



**И жената, която видя, е големият граг, който царува над земните царе. (Откр. 17:18)**

За да разберем още по-добре какво се случва тук, ще проследим същите персонажи в Откровение 12 и 13 глави. Първо виждаме как Сатана завлича една трета от небесните ангели с опашката си, която символизира измамната му сила<sup>20</sup>:

**И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главите му – седем корони. И опашката му повлече третата част от небесните звезди и ги хвърли на земята... (Откр. 12:3-4)**

По онова време роговете все още нямат корони, защото тях дяволът пази за накрая. Сатана имитира действията на самия Бог Отец като дава властта си на своя син папството, който има неговия образ:

**И видях звяр, който излизаше от морето и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му – десет корони; и на главите му – богохулни имена... и змоят му даде силата си, престола си и голяма власт. (Откр. 13:1-2)**

Тук звярът е показан във времето след оздравяването на раната му (Откр. 13:3) и затова на короните му вече има корони. Това е глобалната власт, която звярът получава в самия край за 15 дни както е описано в Откровение 17 глава.

След това имитацията продължава със смъртоносната рана на звяра и нейното оздравяване, които имитират смъртта и възкресението на Господ Исус:

**И видях една от главите му, като че ли смъртно ранена, но смъртоносната му рана оздравя; и цялата земя се удивляваше след звяра; (Откр. 13:3)**

<sup>20</sup> Старецът и високопоставеният – той е главата; а пророкът, който поучава лъжа – той е опашка. (Исаия 9:15)

## I. Седем главни пророчества

Това удивление на цялата земя е станало възможно поради знаменията на протестантска Америка:

Той упражняваше цялата власт на първия звяр пред него и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана бе оздравяла. И вършеше големи знамения, дотам че направи и огън да слиза от небото на земята пред хората. И мамеше земните жители чрез знаменията, които му се гаде да извърши пред звяра, като казваше на земните жители да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оживя. И му се гаде га гаде гишане на образа на звяра, така че образът на звяра дори да проговори и да направи да бъдат избити онези, които не се поклонят на образа на звяра. (Откр. 13:12-15)

Този образ на звяра има същата основна характеристика като самия звяр, а именно *съюзът между църква и държава с цел издаване на закони срещу другомислещите*, чрез който се налага поклонението на фалшивия бог с неговия фалшив ден. Текстът показва, че това е един глобален образ, който обхваща „земните жители“. Това са десетте рога, които са глобализирали властта на змея [дявола] и [звяра] папството. Това имитира методите на Бога в използване Духа на Своя Син за глобализиране на Тяхната власт. Следните два текста потвърждават това тълкуване:

Но един от старейшините ми каза: Не плачи; ето, Лъвът, който е от Юдовото племе, Давидовият корен, Той победи, за да отвори книгата и да разпечата нейните седем печата. И видях сред престола и четирите живи същества, и сред старейшините, че стоеше Агне, като заклано, което имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божи Духове, разпратени по цялата земя. (Откр. 5:5-6)

И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но получават власт като царе за един час заедно със звяра. Те са единомислени и предават своята власт и сила на звяра. Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи... (Откр. 17:12-14)

Същият Йоан, който пише Откровението, показва в своето дълбоко духовно евангелие как Исус е бил разбран погрешно относно духовните реалности. Когато им говорил за Своето тяло и смъртта Си, те си помислили, че говори за буквалния храм (Йоан 2:19-21). Когато обяснявал на Никодим за новородението, той Го попитал дали човек трябва отново да влезе в утробата на майка си, за да се роди (Йоан 3:3-5). Обяснявайки на самарянката за „живата вода“ Той бил замолен от нея да ѝ даде от тази вода, „за да не ожаднявам и да не извървявам толкова път дотук, за да изваждам.“ (Йоан 4:10-15) При друг случай Той канил множествата да „се хранят с плътта Му и да пият кръвта Му“ (Йоан 6:51-52). В този ден много от учениците Му, които се били надявали на земно царство, Го напуснали. Малко по-късно Исус заявил следното:

Още малко време съм с вас и ще отида при Онзи, който Ме е пратил. Ще Ме търсите и няма да Ме намерите; и там, където съм Аз, вие не можете да дойдете. На това юдеите казаха помежду си: Къде мисли да отиде Този, така че да не можем да Го намерим? Да не мисли да отиде при юдеите, разпръснати между гърците и да поучава гърците? Какво значи тази гума, която каза: Ще Ме търсите и няма да Ме намерите; и там, където съм Аз, вие не можете да дойдете? (Йоан 7:33-36)

Учениците Му също не Го разбрали, когато им говорил за духовната Си изява:

**| И Аз ще помоля Отца и Той ще ви даде груг<sup>21</sup>**

21 Гръцката дума за „друг“ използвана тук е думата *алло*, което озна-

## I. Седем главни пророчества

Застъпник, който ще бъде с вас до века – Духа на истината, когото светът не може да приеме, защото нито Го вижда, нито Го познава; но вие Го познавате, защото Той пребъдва с вас и ще бъде във вас. Няма да ви оставя сираци, ще дойда при вас. Още малко, и светът няма вече да Ме вижда, но вие Ме виждате; понеже Аз живея, и вие ще живеете. В онзи ден ще узнаете, че Аз съм в Своя Отец, и вие – в Мен, и Аз – във вас. Който има Моите заповеди и ги пази, той Ме люби; а който Ме люби, ще бъде възлюбен от Моя Отец, и Аз ще го възлюбя и ще му явя Себе Си. Юда, не Искариотски, Му каза: Господи, по коя причина ще явиш Себе Си на нас, а не на света? Иисус в отговор му каза: Ако Ме люби някой, ще пази словото Ми; и Моят Отец ще го възлюби, и Ние ще дойдем при него и ще направим жилище у него... (Иоан 14:16-26)

Учениците не успяват да разберат как Исус ще продължи да бъде с тях докато светът няма вече да Го вижда. Те не разбират духовната Му изява. Затова по-нататък Той им дава илюстрацията с „Лозарят“, Който е Отец, „Лозата“, Която е Той самият и „пръчките“, които представляват самите ученици:

Аз съм истинската лоза и Моят Отец е лозарят. Всяка пръчка в Мен, която не дава плод, Той я маха; и всяка, която дава плод, я очиства, за да дава повече плод. Вие сте вече чисти заради словото, което ви говорих. Стойте в Мен, и Аз – във вас. Както пръчката не може да даде плод от само себе си, ако не стои на лозата, така и вие не можете, ако не стоите в Мен. Аз съм лозата, вие сте пръчките; който стои в Мен и Аз – в него, той дава много плод; защото, отгелени от Мен, не можете да направите нищо. Ако

---

чава друг, но от същия вид, за разлика от *хетерос*, която означава друг, от различен вид. Това потвърждава идеята, че Исус говори за духовната Си изява, а не за някаква друга личност.

някой не стои в Мен, той бива изхвърлен навън като пръчка и изсъхва; и ги събират и ги хвърлят в огъня, и те изгарят. (Йоан 15:1-6)

Да се „стои в Исус“ като бъдем „свързани с лозата“ при положение, че Той е физически на небето, означава да приемем Неговия Дух в себе си (соковете на лозата).<sup>22</sup> Но този Дух е Духът на Неговия Баща – единственият истински Бог.<sup>23</sup>

А когато дойде Застъпникът, когото Аз ще ви изпратя от Отца, Духът на истината, който изхожда от Отца, Той ще свидетелства за Мен. (Йоан 15:26)

При раждането Си във вечността, Божият Син е унаследил Духа на Бога. След това Исус казва на учениците Си, че за тях е по-добре да отиде и да им изпрати Духа Си, защото по този начин вече няма да бъде ограничен в пространството, а ще бъде с всички тях където и да се намират:

Но сега отивам при Онзи, който Ме е пратил, и никой от вас не Ме пита: Къде отиваш? Но понеже ви казах това, скръб изпълни сърцата ви. Аз обаче ви казвам истината: за вас е по-добре Аз да отида, защото, ако не отида, Застъпникът няма да дойде при вас; но ако отида, ще ви Го изпратя. (Йоан 16:5-7)

Защото, където двама или трима са събрани в Мое Име, там съм и Аз посред тях. (Матей 18:20)

Тогава Исус се приближи към тях и им говори, като каза: Даже Ми се всяка власт на небето и

22 „И понеже сте синове, Бог изпрати в сърцата ви Духа на Своя Син, който вика: Авва, Отче!“ (Галатяни 4:6)

23 „Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако наистина живее във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. (Римляни 8:9)

„А това е вечен живот – да познаят Теб, единствения истинен Бог, и Исус Христос, когото си изпратил.“ (Йоан 17:3)

## I. Седем главни пророчества

на земята... И ето, Аз съм с Вас през всичките дни до свършека на света [чрез Духа Си]. (Амин.) (Матей 28:18, 20)

Иисус копнее да глобализира властта на царството на Своя Отец чрез Духа Си, но учениците показват, че все още не разбират значението на духовната Му проява:

А когато гоїде Онзи, Духът на истината, ще ви води в цялата истина; защото няма да говори от Себе Си, а каквото чуе, това ще говори, и ще ви извести за игните неща. Той Мен ще прослави, защото от Моето ще взема и ще ви известява. Всичко, което има Отец, е Мое; затова казах, че от Моето ще взема и ще ви известява. Още малко, и няма да Ме виждате; и пак малко, и ще Ме видите. Тогава някои от учениците Му си казаха помежду си: Какво е това, което ни казва: Още малко, и няма да Ме виждате; и пак малко, и ще Ме видите, и това: Отивам при Отца? Затова си казаха: Какво е това, което казва: Още малко? Не знаем какво иска да каже. Иисус, като разбра, че желаят да Го питат, им каза: Затова ли се питате помежду си, че казах: Още малко, и няма да Ме виждате; и пак малко, и ще Ме видите? (Иоан 16:13-19)

Този разговор се води докато отиват към Гетсимания, мястото на страшната агония на Иисус. Той прави всичко възможно да ги подготви за предстоящото им разочарование, което произтича от неправилните им представи за начина по който идва Божието царство. След възкресението Си Той отново им показва важността на това да приемат Духа Му:

А вечерта на същия ден, първия на седмицата, когато вратите, където бяха събрани учениците, бяха заключени поради страха от юдеите, Иисус гоїде, заста на средата и им каза: Мир вам! И като каза това, им показа ръцете и ребрата Си. И учениците се зарадваха, като видя-

ха Господа. И Иисус пак им каза: Мир вам! Както Отец изпрати Мен, така и Аз изпращам вас. И като каза това, духна върху тях и им каза: Приемете Свети Дух. (Иоан 20:19-22)

В Откровението Йоан получил светлина за Божия троен метод на действие, който Сатана имитира в последното време. Много християни погрешно смятат, че Писанията учат за бог „три в едно“, но на Йоан е показано нещо различно в Откровението:

Йоан до седемте църкви, които са в Азия: Благотат и мир да бъде на вас от Онзи, който е и който е бил [Бог], и който идва, и от седемте Духове, които са пред Неговия престол [Негови-ят Дух], и от Иисус Христос, Верния Свидетел, Първородния на мъртвите и Началника на земните царе.... (Откр. 1:4-5)

По-нататък в Откровението Исус дава послание към всяка от седемте църкви. От увода и заключението на тези послания се вижда, че говори *една и съща личност, но представяща се по два различни начина:*

До ангела на пергамската църква пиши: Това казва Този, който има острия от двете страни меч [Исус]:... Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! (Откр. 2:12-17)

До ангела на тиатирската църква пиши: Това казва Божият Син, който има очи като огнен пламък и чиито крака приличат на лъскав бронз:... Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! (Откр. 2:18-29)

До ангела на сардикийската църква пиши: Това казва Онзи, който има седемте Божии Духове и седемте звезди:... Който има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! (Откр. 3:1-6)

До ангела на филделфийската църква пиши: Това казва Светият, Истинният, у когото е Давидо-

## I. Седем главни пророчества

Вият ключ;... Които победи, ще го направя стълб в храма на Моя Бог [Отец] и той няма вече да излезе вън; и ще напиша на него Името на Моя Бог и името на града на Моя Бог, новия Ерусалим, който слеза от небето от Моя Бог; ще напиша и Моето ново Име. Които има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! (Откр. 3:7-13)

До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, Верният и истинен Свидетел, Началото на Божието творение [Божият Син]:... Ето, стоя на вратата и чукам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той – с Мен [чрез Духа Си]. На този, който победи, ще дам да седне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и сегнах със Своя Отец на Неговия престол. Които има ухо, нека слуша какво казва Духът на църквите! (Откр. 3:14-22)

Тук Бог съвсем ясно разкрива на Йоан идентичността на Духа. Това не е някаква друга личност, отделна от Бог и Христос, а самите те, но изявяващи по нефизически начин. Ако Бог и Христос не обитават в нас чрез Духа Си, всичко е напразно, цялото им дело за спасението ни, би се оказало неефективно:

Затова, отсега нататък ние не познаваме никого по плът; дори и да сме познавали Христос по плът, пак сега вече не Го познаваме така. И така, ако някой е в Христос, той е ново създание; старото премина, ето, (всичко) стана ново! А всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Иисус) Христос и ни даде служение на примирение, тоест, че Бог беше в Христос [чрез Духа Си] и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението. (2 Кор. 5:16-19)

но ако ги върша [делата], макар и да не вярвате на Мен, вярвайте на делата, за да разберете и



повярвайте, че Отец е в Мен и Аз в – Него [чрез Духа]. (Йоан 10:38)

Поради това аз прекланям коленете си пред Отца (на нашия Господ Иисус Христос), от когото носи името си всеки рог на небесата и на земята, да Ви даде според богатствата на Неговата слава да се утвърдите здраво чрез Неговия Дух във вътрешния човек, чрез вяра да се всели Христос във вашите сърца, така че, вкоренени и основани в любовта, (Ефесяни 3:14-17)

Бог е истински Отец, на Христос от вечността и Той е дал на Сина Си Своя Дух (Йоан 3:34). Отново си припомняме, че тази истина е потвърдена и разширена в 4-та и 5-та глави на Откровение.

И аз веднага бях в Духа, и ето, на небето стоеше престол и на престола седеше Един [Бог Отец]... И пред престола горяха седем огнени светила, които са седемте Божи Духове. (Откр. 4:2-5)

И видях сред престола и четирите живи същества, и сред старейшините, че стоеше Агне [Божият Син], като заклано, което имаше седем рога и седем очи, които са седемте Божи Духове, разпратени по цялата земя. (Откр. 5:6)

В четвърта глава на Йоан Духът е представен като принадлежащ на Бога, а в пета като Духа на Христос, който поради Неговата жертва като заклано Агне ГЛОБАЛИЗИРА властта на Бога. Точно този смисъл стои във великото поръчение на Спасителя:

Тогава Иисус се приближи към тях и им говори, като каза: Даде Ми се всяка власт на небето и на земята. И така, идете, правете ученици всички народи и ги кръщавайте в Името на Отца и Сина и Светия Дух, като ги учите да пазят всичко, което съм Ви заповядал. И ето, Аз

## I. Седем главни пророчества

съм с вас през всичките дни до свършека на света. (Амин.) (Матей 28:18-20)

По-късно апостолите разбрали този урок и затова, когато кръщаваха в името на Исус Христос, те искали да са убедени, че преди това са научили кандидатите за кръщение относно това, че Бог работи различно чрез Сина Си и Неговия Дух.

А Петър им каза: Покайте се и нека всеки от вас се кръсти в Името на Исус Христос за прощаване на греховете ви; и ще приемете дара на Светия Дух. (Деяния 2:38)

А като чува апостолите, които бяха в Ерусалим, че Самария приела Божието слово, изпратиха там Петър и Йоан, които, като слязоха, се помолиха за тях, за да приемат Светия Дух; защото Той не беше слязъл още върху нито един от тях, а те бяха само кръстени в Името на Исус Христос. Тогава апостолите полагаха ръце на тях и те приемаха Светия Дух. (Деяния 8:14-17)

Може ли някой да забрани водата, за да не се кръстят тези, които приеха Светия Дух, както и ние? И заповяда да бъдат кръстени в Името на Исус Христос. Тогава му се помолиха да остане няколко дни. (Деяния 10:47-48)

Затова символичният смисъл на кръщението чрез пълно потапяне във вода е обяснен като духовно последване на Христос в смъртта Му, за да участваме във възкресението Му чрез Духа Му:

Погребани бяхте с Него [Христос] в кръщението, в Него бяхте и съвъзкресени чрез вяра в силата на Бога, който Го възкреси от мъртвите. И вас, които бяхте мъртви в прегрешенията си и необрязването на плътта си, Той съживи с Него [чрез Духа Си], като прости всичките ви престъпления. (Колосяни 2:12-13)

Затова Павел ще обясни, че няма много кръщения, няма много духове, няма много богове, а

Има едно тяло и един Дух, както и бяхте призвани към една надежда на вашето звание; един Господ [Исус], една вяра, едно кръщение, един Бог и Отец на всички, който е над всички, чрез всички и във всички. (Ефесяни 4:4-6)

Затова и пожеланието Му към коринтските вярващи обхваща цялото благославящо действие на Бога чрез Сина Му:

Благодатта на Господ Исус Христос и Божията любов, и общението на Светия Дух [Духът на Исус] да бъде с всички вас. (Амин.) (2 Кор. 13:14)

И отново казвам, апостолите са разбирали, че Светия Дух е всъщност Духа на Исус, а не друга личност:

И апостолите преминаха фригийската и галатийската земя, като им се забрани от Светия Дух да проповядват словото в Азия и като дойдоха до Мизия, се опитаха да отидат във Витиния, но Иисусовият Дух не им позволи. (Деяния 16:6-7)

Единствено на Йоан са предадени думите на Исус за Утешителя или Застъпника. Гръцката дума, която използва е „параклетос“. Тя се среща само на 5 места в Библията. Четири пъти в евангелието на Йоан и един път в неговото първо послание. В евангелието тя е приложена за Духа<sup>24</sup>, а в посланието за Исус:

Дечица мои, това ви пиша, за да не съгрешите; но ако някой съгреша, имаме Застъпник при Отца – Исус Христос Праведния. (1 Йоаново 2:1)

Това отново подкрепя идеята, че Утешителят е Исус, но в нефизическата Си проява.

<sup>24</sup> Йоан 14:16, 26; 15:26; 16:7

## I. Седем главни пророчества

Отново само Йоан, предупреждавайки срещу фалшификациите на Сатана, използва думата антихрист на 5 места<sup>25</sup>, едно от които е свързано с отричане идентичностите на Отец и Сина (1 Йоаново 2:22), а две са свързани директно с отхвърляне на истината, че Христос е този, който идва в плътта ни, а не някоя друга личност:

Защото много измамници излязоха в света, които не изповядват идването на Исус Христос в плът. Такъв е измамник и антихрист. (2 Йоаново 1:7)

Мнозина смятат, че значението на този стих се ограничава до въплъщението на Исус във Витлеем. Но Йоан обяснява това на друго място така:

По това познавайте Божия Дух: всеки дух, който изповяда, че Исус Христос е дошъл в плът, е от Бога; а всеки дух, който не изповяда, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога; и това е духът на Антихриста, за когото сте чули, че идва, и сега вече е в света. Вие сте от Бога, дечица, и сте ги победили, защото Този, който е във вас, е по-велик от онзи, който е в света. (1 Йоаново 4:2-4)

Йоан ни казва нещо много повече от това, че Исус е взел човешко естество, когато се е родил като човек на земята. Всъщност в гръцкия оригинал граматическото време на израза „е дошъл“ е перфектно. В гръцкия език това означава, че идването Му в плътта касае настоящия момент.

Забележете внимателно горепосоченото писание. То не казва: „който изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът“, а „идва в плът“; тоест, че Той идва, чрез Своя Дух, и живее в нас, в отговор на нашата вяра. Това, всъщност, е централната истина на евангелието: „Христос във вас, надеждата на славата.“ (Джон Лъфбъро, The Great

25 1 Йоаново 2:18, 22; 4:3; 2 Йоаново 1:7

Second Advent Movement: Its Rise and Progress, стр. 303, пар.1)

Така че Христос е дошъл в плътта на човека, на човечеството. Следователно, всеки, който изповядва Христос, трябва да изповяда, че Той е дошъл в неговата собствена плът. Аз трябва да призная, че Той е дошъл в моята плът, и вие трябва да признаете, че Той също е дошъл във вашата плът. И Той не се е разделил между нас, но „от Неговата пълнота всички ние приехме“. Ако пълнотата не се е проявила в нас, това е само защото не сме повярвали и изповядвали. Когато вие и аз изповягаме, че Христос е дошъл в нашата плът, тогава ние знаем факта, че „Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“. Неговата борба срещу греха и Неговата победа над него беше битка с нашите грехове и победа над тях. Не просто „беше“, но „е“, защото Той е, както и беше, и е всичко, което някога е бил. Така че всички наши грехове, цялата ни греховност, сега е върху Него. Той я носи. (Е. Дж. Уагонър, Настояща истина Великобритания, 15 септември 1898 г., стр. 581, Параграф 5)

Бог иска ние да продължим да вървим редом с Него. Когато Го приемем, ние сме освободени и не грешим повече. Защо тогава грешим? Ние не разбираме Божията достатъчност. Той ще се разкрие в сърцата ни. В уроците ни от съботното училище имахме идеята, че когато изповядваме, че Исус Христос е дошъл в плът, ние трябва да изповядваме, че Той е дошъл в нашата плът. Ние сме отхвърлили собствените си грехове и живеем за Божия слава. (Елън Уайт, Писма&Ръкописи том 9, Ръкопис 15, 1894, пар. 23)

Учението, че Светият Дух е трета отделна личност от Светата Троица, е утвърдено окончателно на Втория вселенски събор в Константинопол през 381 г., формулирайки точно фалшификатът на антихриста. Този събор

## I. Седем главни пророчества

изрично включва и утвърждава, че „Светият Дух е **Господ, Животворящ**, съеднопочитаем с Отца и Сина“. Но единствено Духът на Този, който живя на нашата земя и победи греха, отнасяйки го в гроба, може да ни подари правдата, за да бъдем подготвени да живеем във вечността. Животворящият Дух е Исус Христос, а не някой друг:

Така е и писано: „Първият човек, Агам, стана жива гуша, последният Агам стана животворящ дух. (1 Кор. 15:45)

Нека изясним обаче, че Бог е работил през цялата човешка история за постигане на Своите велики намерения и планове. Даването на Духа Му не е нещо ограничено за времето след кръста.

Приближете се до Мен [Исус], чуйте това! Още отначало не съм говорил скришно; от времето, когато стана това, Аз съм там. И сега Господ БОГ ме изпрати и Неговият Дух. (Исаия 48:16)

Бог винаги е копнеел да даде Духа Си на вярващите, но едва при по-осезаемата изява на Неговата любов чрез Сина Му на земята, вярващите са могли да имат увереността да търсят с цяло сърце този дар.

А в последния ген, Великия на празника, Исус застана и извика, като каза: Ако някой е жаген, нека гоиде при Мен и да пие. Ако някой вярва в Мен, както казва Писанието, реки от жива вода ще потекат от утробата му. А това каза за Духа, който вярващите в Него щяха да приемат; защото (Светият) Дух още не беше даген, понеже Исус още не се беше прославил. (Йоан 7:37-39)

Думата даден в този текст е добавена от преводачите и затова е с наклонен шрифт. Когато прочетем текста без нея се получава следното:

| „защото (Святият) Дух още не беше...“

Това доказва, че, даването на Божият Дух в пълнота означава „събличането“ на Христос от Неговата човешка персоналност, така че да не е ограничен от нея, а да може да присъства навсякъде. Заедно с апостолите и всички ние трябва да разберем, че голяма ни сила се намира в личното приемане на Христос в нашето вътрешно естество, за да дойдат обещаните освежителни времена и най-накрая да се образува групата от 144 000:

| Затова, покайте се и се обърнете, за да се заличат греховете ви и да дойдат освежителни времена от лицето на Господа и Той да ви изпрати определения за вас Иисус Христос... (Деяния 3:19-20)

Това, което Бог прави чрез Агнецът и Неговите седем рога (Духа Си), за да събере всичките си сили на земята, е имитирано от змея (Сатана) чрез звяра и неговите 10 рога. Сатана имитира великия принцип на умножаването и преумножаването<sup>26</sup>, който по отношение на Бога се изразява по следния начин:

| Бог – 7

| Божият Син – 70

| Духът на Сина – 700

Бог е Източникът, Неговият Син е „сияние на славата Му“ (Евр. 1:3), а Техният Дух преумножава тяхната слава като глобализира властта им.

Сатана имитира този съвършен метод и затова е представен като змеят (6), който дава власт на звяра (60), а след оздравяването на раната на звяра тяхната власт се глобализира чрез 10-те рога (600). Нека отново

26 „...ще умножа и преумножа потомството ти...“ (Битие 22:17)

„А освен това дойде и законът, за да се умножи прегрешението. Но там, където се умножи грехът, много повече се умножи благодатта; (Римляни 5:20)

## I. Седем главни пророчества

проследим тази идея в библейския текст:

И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но получават власт като царе за един час заедно със звяра. Те са единомислени и предават своята власт и сила на звяра. Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, които са призвани, избрани и верни. Каза ми още: Водите, които ти видя, там, където сеги блудницата, са народи и множества, и нации, и езици. (Откр. 17:12-15)

Тази глобална единомисленост имитира Божия народ по света воден от Духа на Сина:

И когато настана геният на Петдесетницата, всичките бяха еднородно събрани на едно. И внезапно стана екот от небето като че идеше силно духане от вятър, и изпълни всичката къща гето седея. (Деяния 2:1-2)

Това е в отговор на Исусовата молитва „да бъдат едно, както сме и Ние“ (Йоан 17:11).

Но по какъв начин десетте рога, които са народите образували Европа ще станат глобални? За да си отговорим на този въпрос, трябва отново да се върнем към повтарящата се история. Щом средновековното Папство е духовното съответствие на Вавилон, а републиканско-протестантска Америка е това на Мидо-Персия, то 10-те рога повтарят по духовен начин историята на Гърция:



Царство	Духовно съответствие
<b>1. Вавилон (605 – 539)</b>	5. Папство (538 – 1798)
<b>2. Мидо-Персия (539 – 331)</b>	6. Републиканско-протестантска Америка (1776 -)
<b>3. Гърция (331 –168)</b>	<u>7. 10-те рога</u> <u>От Френската революция (1789- 1799) до ООН</u>
<b>4. Рим (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.)</b>	8. Змеят (Сатана), Звярът (възкръс- нало папство) и лъжепророкът (про- тестантска Америка)

## Древна Гърция и Френската революция

### I. Идейна приемственост: От античността до Просвещението

Френската революция (края на XVIII в.) е дълбоко вдъхновена от Просвещението, което от своя страна черпи основите си от **древногръцката философия**.

- **Демокрация и гражданство:** Древна Атина развива концепциите за **демокрация** (управление на народа) и **гражданин** (активен участник в полиса). Френската революция превежда тези идеи в принципите на **народен суверенитет** и **равенство на всички граждани пред закона**, формулирани в „Декларацията за правата на човека и гражданина“.
- **Рационализъм и върховенство на закона:** Гръцките философи търсят обяснения за света чрез **разум (логос)** и вярват в **върховенството на закона**. Просветителите и революционерите продължават тази линия, стремейки се към управление, основано на **рационални принципи** и **писана конституция**, а не на произвол.
- **Свобода и справедливост:** Гръцката мисъл цени

## I. Седем главни пророчества

**свободата (елеутерия)** на индивида и полиса. Френската революция въздига "**Свобода, равенство, братство**" като основни лозунги, утвърждавайки естествените права на човека.

## II. Ролята на атеистичните и скептични идеи

- **Древна Гърция (Прото-атеизъм/скептицизъм):**
  - Въпреки че е политеистична, Гърция ражда философи, които поставят под въпрос традиционната религия.
  - **Натурфилософите** търсят естествени обяснения за света.
  - **Софисти (Протагор, Критий)** изразяват агностицизъм относно боговете или твърдят, че религията е човешко изобретение за контрол.
  - **Атомисти (Демокрит)** предлагат механистична космология без божествена намеса.
  - **Епикур** премахва страха от боговете, фокусирайки се върху светски живот.
- **Френската революция (Антиклерикализъм и Атеизъм):**
  - **Просветителите** (Волтер, Дидро, Холбах) яростно критикуват Католическата църква като символ на потисничество. Някои открито проповядват **атеизъм** и материализъм.
  - По време на Революцията се провежда кампания за **дехристиянизация**, затварят се църкви и се въвеждат нови светски култове (като Култа към Разума).

Революционерите виждат в античността пример за гражданска доблест и рационалност, освободени от религиозния догматизъм, което подхранва техния **секуларизъм**.

### III. Сравнение на процесите

- **Политически промени:** Древна Гърция преминава през еволюция на политическите системи (от монархии към демокрации), докато Френската революция е **рязък и насилствен срив** на стария режим, водещ до бързи трансформации и радикални промени в управлението.
- **Война и експанзия:** И двете епохи са белязани от интензивни конфликти. В Гърция - междуполисни войни и завоеванията на Александър Македонски; във Франция - Революционни и Наполеоновы войни, разпространяващи идеи и влияние. И в двата случая се появяват **велики военни лидери (Александър, Наполеон)**, които променят световния ред.
- **Наследство:** Древна Гърция полага **интелектуалните и философски основи** на западната цивилизация. Френската революция е **катализатор за модерните политически и социални системи**, раждайки идеите за модерна република, национализъм и права на човека, базирани на принципи, чиито корени са в античността.

Френската революция, чрез своите просвещенски вдъхновители, е пряк **наследник на идеите за рационалност, демокрация и свобода**, развити в Древна Гърция. Тя също така развива прото-атеистичните и скептични течения от гръцката философия в силно **антиклерикална и секуларизираща** политическа програма, с цел създаване на общество, управлявано от човешкия разум и закон, без пряката намеса на религията.

Писанието представя Френската революция като „звяр, който излиза от бездната“ и воюва срещу „дватамата свидетели“ (Стария и новия завет на Библията) и ги убива.

## I. Седем главни пророчества

И когато те [двамата свидетели] свършат да свидетелстват, звярът, който излиза от бездната, ще воюва против тях, ще ги победи и ще ги убие. И труповете им ще лежат на улицата на големия град, който духовно се нарича Содом и Египет, където беше разпънат и техният Господ. И мнозина от народите, племената, езиците и нациите ще гледат труповете им три дни и половина и няма да позволят труповете им да бъдат положени в гроба. (Откр. 11:7-9)

Тук Френската революция е свързана със Содом (деморализация) и Египет (наченки на атеизъм). Както разглеждахме в началото на книгата, в повтарящата се история Гърция е наследник на Египет:

Първи цикъл	Втори цикъл
Вавилон на Нимрод (2500 – 2000 г. пр. Хр.)	Вавилон (605-539)
Елам и Гутим (ок. 2000-1800)	Мидо-Персия (539-331)
<u>Египет (1800-1200)</u>	<u>Гърция (331-168)</u>
Нео - Асирия 1200 – 609 пр. Хр.	Рим (168 пр. Хр. – 476 сл. Хр.)

Така виждаме, че Френската революция има много стари и дълбоки корени по отношение на нейната идеология. Дори комунизмът, който е свързан с одържавяването на частната собственост може да бъде проследен назад във времето на Йосиф като управител на Египет:

И Йосиф купи за фараона цялата египетска земя, защото египтяните продаваха всеки нивата си, понеже гладът се засилваше над тях. Така земята стана собственост на фараона. И той пресели народа в градовете от единия край до другия край на египетските области... И Йосиф постанови тази наредба в египетската земя, както

е и до днес: да се дава петата част на фараона. Само единствено земята на жреците не стана собственост на фараона. (Битие 47:20-26)

По-нататък в пророчеството за Френската революция четем, че:

А след трите и половина дни в тях влезе дух на живот от Бога и те се изправиха на краката си; и голям страх обзе онези, които ги гледаха. А те чуваха силен глас от небето, който им казваше: Качете се тук. И те се изкачиха на небето в облак; и неприятелите им ги видяха. И в онзи час стана голямо земетресение и десетата част от града пагна; и в земетресението измряха седем хиляди човека; и останалите се уплашиха и отгадоха слава на небесния Бог. (Откр. 11:11-13)

Десетата част от града е Франция, която е един от десетте рога и една десета част от тогавашният духовен Вавилон. По-късно идеите на Френската революция ще бъдат подети от всички останали революции в Европа за сваляне на монархията и установяване на нейните идеи по един или друг начин. И все пак това все още е в рамките на Европа. А какво да кажем за глобализацията? Идеите на Френската революция – **свобода, равенство, братство**, народен суверенитет и права на човека – се разпространяват глобално чрез:

- **Войни и Наполеоновы завоевания:** Френските армии и **Наполеоновият кодекс** разнасят тези принципи из Европа, премахвайки феодализма и модернизирайки администрациите.
- **Интелектуално влияние:** Чрез публикации и дебати идеите достигат до мислители в други страни, вдъхновявайки национални движения и променяйки разбирането за държава и гражданство.
- **Революционни вълни:** Френската революция служи като модел за по-късни революции и ре-

## I. Седем главни пророчества

форми в Европа (напр. 1830 и 1848 г.).

### **Влияние върху международните организации**

Идеите на Френската революция са в основата на модерното международно право и международните организации:

- **Обществото на народите (ОН):** Създадено след Първата световна война, ОН е повлияно от принципите за **национално самоопределение** и стремища към **колективна сигурност**, които са еволюция на идеите за народен суверенитет и международно сътрудничество.
- **Организацията на обединените нации (ООН):** Наследникът на ОН, създаден след Втората световна война, директно продължава тези принципи. **Всеобщата декларация за правата на човека** (1948 г.) е пряк потомък на френската **Декларация за правата на човека и гражданина** (1789 г.), утвърждавайки универсални права и идеята за **равенство между държавите и самоопределение на народите**.

### **Достигане до Америка**

Идеите на революцията достигат до Америка, влияейки различно на САЩ и Латинска Америка:

- **САЩ:** Влиянието е сложно, тъй като американската революция предхожда френската. Американски дипломати като **Томас Джеферсън** се срещат с френски революционери. В САЩ възникват дебати – **републиканците** подкрепят френските идеали, докато **федералистите** изразяват опасения от насилията.
- **Латинска Америка:** Влиянието е по-пряко и катализиращо. **Нахлуването на Наполеон в Испания** (1808 г.) създава вакуум във властта, което дава

тласък на движенията за независимост. Идеите за **национализъм, самоопределение и конституционно управление** вдъхновяват латиноамериканските креоли. **Хаитянската революция** е пряк пример за влиянието на френските принципи за свобода върху борбата срещу робството и колониализма.

Всичко това показва как идеите на Френската революция, макар и родени в Европа, се превръщат в глобален фактор, оформяйки модерния свят и международните отношения. Тя поставя началото на идеи за човешки права, равенство и народен суверенитет, които пряко оформят принципите на ООН. Атеизмът, като резултат от секуларизацията на революцията, намира своето място в общия принцип на религиозна свобода. Комунизмът, със своите радикални социални стремежи за равенство, е също наследник на някои революционни идеи, но неговата атеистична и често репресивна природа влиза в противоречие с универсалните човешки права, които ООН се стреми да защитава. СССР като основен наследник на идеите на френската революция е също и един от главните основатели на ООН.

Тази противоречивост идва от „увиващата се“ се стратегия на Сатана, който, както видяхме в четвъртата пророческа част използва както „северния цар“, който се стреми към висотите на Всевишния, така и „южния“, който отрича самото съществуване на Бога. Изначалният произход на 10-те рога е змеят, за който се казва:

**И друго знамение се яви на небето: и ето, голям червен змей, който имаше седем глави и десет рога, и на главата му – седем корони. (Откр. 12:3)**

Въпреки че в контекста на 12-та глава Сатана използва езическият Рим, за да атакува „детето на жената“, змеят представлява също и оригиналният „южен цар“, който

## I. Седем главни пророчества

е Египет:

Така казва Господ Йехова: Ето, Аз съм против тебе, фараоне, царю египетски, големият змей, който лежи сред реките си, който е казал: Моята река е моя, аз съм я направил за себе си. (Езекиил 29:3-4)

Човешки сине, вдигни плач за египетския цар фараона и му кажи: Ти се оприличаваш на лъв между народите, но ти си като змей в моретата; ти се впускаш в реките си, размътваш водите с краката си и замърсяваш реките им. (Езекиил 32:2-8)

Ти [Господи] свали морското чудовище със силата Си; Ти строши главите на змейовете във водите [при Червено море]. Ти строши главите на Левиатан; даде го за храна на пустинните жители. (Псалм 74:13-14)

Събуди се, събуди се, облечи се със сила, Господна мишце; събуди се, както в гревните дни, в отминалите поколения. Не ти ли съсече Рахав, не ти ли прободо змея? (Исая 51:9)

Змеят запазил десетте си рога за битката с Агнето в края на времето. Тройната коалиция описана при шестата язва – змеят, звярът и лъжепророкът имитира Бог (змеят с глобализираната си власт в 10-те рога), Неговият Син (звярът) и Духът на пророчеството (лъжепророкът), показва каква съществена роля има Духът на пророчеството за народа на остатъка, за да бъде успешен в последната битка. Нека не се учудваме тогава, че то е толкова атакувано. Колкото за глобалната власт на 10-те рога, понастоящем (2025 г.) в ООН членуват 193 държави от целия свят. Десетте рога са както на змея (Сатана), така и на звяра и той ще ги използва чрез него.

Но отново в пълен синхрон със своите ненасилствени методи нашият прекрасен небесен Баща ще остави



Вавилон да се самоосъди.

И десетте рога, които си видях, и звярът ще намразят блудницата и ще я опустошат и направят гола, и ще изядат месата ѝ, а нея ще изгорят в огън. Защото Бог вложи в сърцата им желание да изпълнят Неговата воля, като действат единомислено и предадат царската си власт на звяра, докато се сбъднат Божиите думи. (Откр. 17:16-17)

След като последната вест на милост изобличава измамните на Вавилон, хората разбират, че са били лъгани и се обръщат срещу водачите в тези религиозни общества. Вестта от Откр. 18:1-4 повтаря тази на втория ангел от Откровение 14:8 и показва, че виното на Вавилон е проникнало навсякъде и това е позволило на демоните да имат пълна власт над хората отхвърлящи вестта на вечното Евангелие.

След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята се осветли от неговата слава. Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, великата блудница, и стана жилище на демони, затвор на всякакъв нечист дух и затвор на всякаква нечиста и омразна птица; защото всички нации пиха от виното на гнева на нейното блудстване и земните царе блудстваха с нея, и земните търговци се обогатиха от могъществото на нейния разкош. И чух друг глас от небето, който казваше: Излезте от нея, народе Мой, за да не участвате в греховете ѝ и да не споделите язвите ѝ; (Откр. 18:1-4)

Тук Божият народ е подчинен напълно на седемте рога на Агнето и разнася Неговата слава по цялата земя. Сега това, което преди е било наричано Божи гняв и Негови язви се проявява като „нейните язви“, защото вестта за не-насилствения характер на Бога е показала

## I. Седем главни пророчества

естественият механизъм на наказанието - каквото сееш, това жънеш.

Писанието показва кога точно се изпълнява този стих:

И на всяка висока планина и на всеки извисен хълм ще има реки и водни потоци в деня на голямото клане, когато кулите паднат [11.09.2001 г. Ню Йорк – Световният търговски център]. И светлината на луната ще бъде като светлината на слънцето, а светлината на слънцето ще бъде седмократна, като светлината на седем дни, в деня, когато ГОСПОД превързва раната на народа Си и изцелява язвата от удара им. (Исая 30:25-26)

Доминиращата тема в описанието при падането на Вавилон е неговата търговия:

Затова в един ден ще дойдат наказанията ѝ: смърт, печал и глад и тя ще изгори в огън; защото могъщ е Господ Бог, Които я съди. И земните царе, които са блудствали и живели разкошно с нея, ще заплачат и заридаят за нея, когато видят дима от изгарянето ѝ. Отдалеч ще стоят поради страх от мъките ѝ и ще казват: Горко, горко на тебе, велики граде Вавилоне, могъщи граде, понеже в един час дойде присъдата ти! И земните търговци ще плачат и ридаят за нея, защото никои вече не купува стоките им, стоки от злато и сребро, скъпоценни камъни и бисери, от висон и пурпур, коприна и червен плат; и всякакво благоуханно дърво и всякакви изделия от слонова кост; и всякакви изделия от скъпоценно дърво и от мед, от желязо и от мрамор; и канела, аромати, тамян, миро и ливан; вино и елей; чисто брашно и пшеница; добитък и овце; коне, колесници и роби; и човешки души. Плодовете, за които гушата ти копнееше, изчезнаха от теб и всичко изящно и разкошно загина от теб, и няма

Вече да ги намериш. Търгуващите с тези неща, които се обогатиха от нея, ще застанат надалеч поради страх от мъките ѝ, ще плачат и ще ридаят, като казват: Горко, горко, велики граде, облечен във висон, пурпур и червен плат и украсен със злато, със скъпоценни камъни и с бисери; защото в един час запустя толкова богатство! И всеки морски капитан, всеки пътник по море, моряците и всички, които се препитават от морето, застанаха отдалеч и викаха, като гледаха дима от неговото изгаряне: Кой град приличаше на великия град? И посипаха пръст на главите си и викаха с плач и жалеене, като казваха: Горко, горко на великия град, в който всички, които имаха кораби по морето, се обогатиха от скъпоценностите му; защото в един час запустя! Веселете се за него, небеса, и вие, светиин, вие, апостоли и пророци, защото Бог му е отсъдил възмездие за всичко, което той ви е сторил. И един силен ангел взе камък, голям като воденичен, и го хвърли в морето, и каза: С такъв устрем ще бъде срянат Вавилон, великият град, и вече няма да се намери. Глас от онези, които свирят на арфи, и от певци, от свирачи и от тръбачи няма вече да се чува в теб; и никакъв художник от каквото и да било изкуство няма вече да има в теб; и шум от воденица няма вече да се чува в тебе; светлина от светило няма вече да свети в теб; и глас от младоженец и от невеста няма вече да се чува в тебе; защото твоите търговци бяха големците на земята, понеже чрез твоите магии бяха измамани всички народи. И в него бе открита пролятата кръв от пророци и светиин и от всички заклани на земята. (Откр 18:8-24)

Търговията на Вавилон се осъществява според принципите на нейния основател. Неговото сърце се надигнало заради красотата му и с това, той, решил, че вече има с какво да търгува. Но когато тази философия е след-

## I. Седем главни пророчества

вана в религиозен контекст, жертвите на поклонниците са това, с което се търгува, а по този начин са обвързани и душите им. Така вината за живота на хората се проследява до църквата.

Бог обаче разобличава всичко това и за това е прославен:

След това чух като че ли силен глас от голямо множество на небето, който казваше: Алилуя! Спасение, слава и сила принадлежат на нашия Бог; защото са истинни и праведни Неговите присъди; понеже Той осъди великата блудница, която с блудството си е донесла разложение на земята, и даде върху нея възмездие за кръвта на Своите слуги. И втори път казаха: Алилуя! И димът от нея се издига до вечни векове. И двадесет и четиримата старейшини и четирите живи същества паднаха и се поклониха на Бога, Който седи на престола, и казаха: Амин! Алилуя! А от престола излезе глас, който казваше: Хвалете нашия Бог, всички Негови слуги, вие, които Му се боите, малки и големи. И чух като глас от голямо множество и като глас от много води, и като глас от силни гръмотевици, които казваха: Алилуя! Защото Господ, нашият Бог, Всемогъщият, се възцари. (Откр 19:1-6)

Паралелно с узряването на Вавилон за съд, остатъкът е успял да възпроизведе чистия образ на Невястата:

Нека се радваме и се веселим и нека отгадем на Него слава; защото дойде сватбата на Агнеца и Неговата жена се е приготвила. И на нея ѝ бе позволено да се облече в светъл и чист висон; защото висонът са праведните дела на светите. И ми каза: Напиши: Блажени тези, които са поканени на сватбената вечеря на Агнеца. И ми казва: Тези думи са истинни Божи думи. (Откр 19:7-9)

Нейният Любим идва да я вземе като появата Му разкрива греховното състояние на всеки нечестив и те не могат да устоят на величествената красива гледка:

След това видях небето отворено и ето, бял кон, и Онзи, Които яздеше на него, се наричаше Верен и Истинен и съди и воюва с правда. Очите Му бяха огнен пламък, на главата Му имаше много корони и носеше написано име, което никой не знаеше, а само Той; и беше облечен в греха, обляна с кръв; и името Му беше Божието слово. И небесните войски, облечени в бял и чист висон, Го следваха на бели коне. От устата Му излизаше остър меч, за да порази с него народите; и Той ще ги управлява с желязна тояга и ще стъпче лина на лютия гняв на Всемогъщия Бог. И на грехата и на бегрото Му имаше написано име: Цар на царете и Господ на господарите. (Откр. 19:11-16)

Исус не осъжда активно никой с появата Си, а това е развитието на процеса, който Той описва с думите:

... и ако някой чуе гумите Ми и не ги пази, Аз не го съдя; защото не гоудох да съдя света, но да спася света. Които Ме отхвърля и не приема гумите Ми, има кой да го съди. Словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. (Йоан 12:47-48)

Язвите са естествената последица от отхвърлянето на Божията защита. Това което е трябвало да бъде чаши със спасение, те са превърнали в собственото си проклятие. Вместо участие в обещаната Господна вечеря, те са избрали да станат храна на птиците и демоните:

После видях един ангел, който стоеше в слънцето; и извика със силен глас и каза на всички птици, които летят сред небето: Елате, съберете се за великата Божия вечеря, за да ядете месата на царе и месата на хиляници, месата на

## I. Седем главни пророчества

Юнаци и месата на коне и на онези, които язгат на тях, гори месата на всички човеци, свободни и роби, малки и големи. И видях звяра и земните царе, и войските им, събрани да воюват против Яздешия на коня и против Неговото войнство. И звярът бе уловен, а с него и лъжепророкът, който бе извършил пред него знаменията, с които измами онези, които бяха приели белега на звяра, които се покланяха на неговия образ; те двамата бяха хвърлени живи в огненото езеро, което гори с жупел. А останалите бяха избити с меча на Яздешия на коня, с меча, който излизаше от устата Му. И всички птици се наситиха от месата им. (Откр. 19:17-21)

Творенията до чието ниво са деградирани ще ядат месата им. Така те естествено са се превърнали в храна за по-ниските създания.

... и славата на нетленния Бог размениха срещу подобие на образ на смъртен човек, на птици, на четирукраки и на влечуги. Затова според страстите на сърцата им Бог ги предаде на нечистота, така че да се опозорят телата им между самите тях... (Римл. 1:23-24)

Тъй като звярът, лъжепророкът и образът на звяра са се превърнали в представители за падението на цялото човечество, затова съдбата им ще се решава не при Второто пришествие, а след 1000 години, при възкресението на всички нечестиви.

И видях, че от небето слизаше един ангел, който държеше в ръката си ключа на бездната и една голяма верига. Той улови змея, древната змия, която е дявол и Сатана, и го върза за хиляда години; и като го хвърли в бездната, заключи и я запечата над него, за да не мами вече народите, преди да се свършат хилядата години, след което той трябва да бъде пуснат за малко време. И видях престоли; и на тези, които бяха насядали

на тях, беше гадено да съдят; видях и душите на онези, които бяха обезглавени поради свидетелството си на Исус и поради Божието слово, и на онези, които не се поклониха на звяра, нито на образа му и не приеха белега на челото си и на ръката си; и те оживяха и царуваха с Христос хиляда години. Другите мъртви не оживяха, докато не се свършиха хилядата години. Това е първото възкресение. Блажен и свят онзи, който участва в първото възкресение; наг такива втората смърт няма да има сила; а те ще бъдат свещеници на Бога и на Христос и ще царуват с Него хиляда години. (Откр. 20:1-6)

Сатана като козелът за отпущане в Деня на умилостивението е оставен в запустялата земя. Съдът в който участват праведните има за цел да им разкрие, че нечестивите действително са такива.

... а да представи пред ГОСПОДА жив козела, на който е паднал жребият за отпускане, за да направи с него умилостивение и да го изпрати в пустинята за отпускане. ... и като положи Аарон двете си ръце върху главата на живия козел, нека изповяда наг него всички беззакония на израилтяните, всичките им престъпления и всичките им грехове и нека ги възложи на главата на козела; тогава да го изпрати в пустинята чрез определен човек; и като пусне козела в пустинята, козелът ще понесе на себе си всичките им беззакония в необитаема земя. (Лев. 16:10,21-22)

Славословия към Бога ще бъдат в устата им и меч остър — от двете страни в ръката им, за да отдават възмездие на народите и наказание на племената, за да вържат царете им с вериги и високопоставените им с железни окови — за да извършат наг тях написания съд! Тази чест принадлежи на всички Негови светии. Алилуя! (Пс. 149:6-9)

## I. Седем главни пророчества

Сатана „ще понесе на себе си всичките“ изповядани „беззакония“ на Божия народ „в необитаема земя.“ Той е настоявал, че всеки грях трябва да бъде наказан и затова грешниците не биха приели прошение без проливането на Христовата смърт. Сега това настояване се връща по естествен начин върху самия него. Не Бог го осъжда, а собствената му фалшива система за справедливост:

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото с каквото отсъждане съдите, с такова ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се мери. (Матей 7:1-2)

Бог ще разкрие причините поради които нечестивите хора и ангели не могат да бъдат спасени:

Затова недейте съди нищо преждевременно, докато не дойде Господ, Които ще извади на светло скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата; и тогава всеки ще получи своята похвала от Бога. (1Кор 4:5)

Не знаете ли, че ние ще съдим ангели? А колко повече житейски работи. (1Кор. 6:3)

Компетенцията и квалификацията на праведните и особено на 144 000 произтича от факта, че те имат лично познание за Божия характер.

И когато се свършат хилядата години, Сатана ще бъде пуснат от тъмницата си и ще излезе да мами народите по четирите краища на земята, Гог и Магог, да ги събере за войната, чийто брой е като морския пясък. И те се разпростряха по цялата широчина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; но огън падна от Бога от небето и ги погълна. И дяволът, който ги мамеше, бе хвърлен в езерото от огън и сярра, където са и звярът, и лъжепророкът; и ще бъдат мъчени генем и нощем до вечни векове. (Откр. 20:7-10)



След 1000 години нечестивите от цялата история са възкресение, за да видят истината за техния Създател и Неговия Син. За тях гледката е изключително мъчителна като огън:

Положи ме като печат на сърцето си, като печат на мишцата си; защото любовта е силна като смъртта, ревността е остра като преизподнята, чието святкане е огнено, пламък най-буен. Много води не могат да угасят любовта, нито реките могат да я потопят; ако някой би дал целия имот на дома си за любовта, съвсем биха го презрели. (Песен на песните 8:6-7)

Това е огънят, който гори нечестивите в душите им. От душата на Сатана излиза огън пред лицето на Божията любов и при осъзнаването на всичко в което се е превърнала и как се е лишил сам от вечността:

Ти омърси светилищата си чрез многото си беззакония, чрез неправедната си търговия; затова извадох огън изсред тебе, който те изгори, и те превърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. (Ез. 28:18)

Елементите се възпламеняват, когато злите намерения на милиарди нечестиви са отправени към завземането на Божия град.

Защото те [нечестивите] своеволно не признават това, че чрез Божието слово от начало е имало небе и земя, сплотена от водата и всред водата, но пак посредством тях тогавашният свят, потопен от водата, загина. Така със същото слово и днешните небе и земя са натрупани за огън, пазени до деня на съда и погибелта на нечестивите човеци. (2Пет. 3:5-7)

Земята и небето ще разкрият огнените страсти на нечестивите по силата на закона на сплотяващото елементите Слово. Към това се добавя и още един фактор.

## I. Седем главни пророчества

Относно Сатана след 1000 години Бог предсказва:

Затова, така казва Господ БОГ: Понеже правиш сърцето си като божие сърце, затова, ето, аз ще докарам върху теб чужденци, най-страшните между народите, и те ще изтеглят мечовете си срещу красотата на мъдростта ти и ще осквернят великолепието ти, ще те свалят в рова и ще умреш, както умират убитите сред моретата. Дали ще кажеш пред убиеца си: Аз съм бог? А ти си човек, а не бог в ръката на онзи, който те пробожда. Ще умреш, както умират необрязаните, от ръката на чужденци, защото аз изговорих това, заявява Господ БОГ. (Ез 28:6-10)

Как точно ще се осъществи това не знаем, но то определено показва, че Сатана е източник на собствено то си унищожение. Всъщност със самото продължение на текста се хвърля още светлина върху механизма на присъдата:

След това видях един голям бял престол и Онзи, който седеше на него, от Чието лице побегнаха земята и небето и не се намери място за тях. Видях и мъртвите, големи и малки, да стоят пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е книгата на живота; и мъртвите бяха съдени според делата си по записаното в книгата. И морето предаде мъртвите, които бяха в него; и смъртта, и адът предадоха мъртвите, които бяха в тях; и те бяха съдени — всеки според делата си. И смъртта, и адът бяха хвърлени в огненото езеро. Това е втората смърт. И който не бе записан в Книгата на живота, беше хвърлен в огненото езеро. (Откр. 20:11-15)

Престолът е бял защото не е осквернен с насилие. Любящата осанка на Седящия на престола е нетърпима за носителите на греха. Нечестивите са всъщност „мърт-

ви в престъпления и грехове“ (Еф. 2:1). Смъртта не е прерогатив на Бога 8 затова няма участие във вечността:

И така, понеже децата са съществва от общата плът и кръв, то и Той подобно на тях взе участие в същото, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта, т. е. дявола... (Евр. 2:14)

Тогава земята може да бъде обновена и божественият елемент напълно въведен:

И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали; и море нямаше вече. Видях и святия град, новия Йерусалим, да слиза от небето от Бога, приготвен като невеста, украсена за мъжа си. И чух силен глас от престола, който казваше: Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ; и сам Бог ще бъде с тях — техен Бог. Той ще обърше всяка сълаза от очите им и смърт няма да има вече; нито ще има вече жалеене, нито плач, нито болка; защото предишното премина. И Седящият на престола каза: Ето, подновявам всичко. Каза: Напиши, защото тези думи са верни и истинни. И ми каза: Сбъднаха се. Аз съм Алфа и Омега, Началото и Краят. На жадния ще дам даром от извора на водата на живота. Който побеждава, ще наследи тези неща; Аз ще му бъда Бог и той ще Ми бъде син. А колкото за страхливците, невярващите, мерзавците, убийците, блудниците, магьосниците, идолопоклонниците и всички лъжци, тяхната участ ще бъде в езерото, което гори с огън и жупел. Това е Втората смърт. (Откр. 21:1-8)

Огненото езеро е смърт, а не вечно мъчение. Това е изборният от нечестивите дял представен от единият от ангелите носители на язвите. Затова и същият този ангел сега ще представи на Йоан наградата на праведните:

Бог се съединява с народа Си. Те стават част от Неговото обиталище. Принципът на седмият ден се изпълнява. Както за него единствено не се казва, че стана вечер и стана утро, така и в тази седма пророческа част нощта отсъства. Тя не може да принадлежи на вечността, когато Бог е с народа Си. Няма и храм в опосредования му вид, който е съществувал в греховната история, защото Бог и Неговия Син са вече с поклонниците Си. Обиколката с ангела продължава:

След това ангелът ми показа река с вода на живота, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнеца и течеше насред улицата му. И от двете страни на реката имаше гърво на живота, което раждаше плод дванадесет пъти, като даваше плод всеки месец и листата на гърветата бяха за изцеление на народите. Никакво проклятие няма да има вече; и престолът на Бога и на Агнеца ще бъде в него и Неговите слуги ще Му служат. Те ще гледат лицето Му и Неговото име ще бъде на челата им. Нощ няма да има вече; и няма да имат нужда от осветяване от светило или от слънчева светлина, защото Господ Бог ги осветява. И те ще царуват до вечни векове. И ми каза: Тези думи са верни и истинни; и Господ Бог, Които вдъхновява пророческите духове, изпрати ангела Си да покаже на Неговите слуги това, което трябва скоро да стане. (Откр 22:1-6)

Всичко в този рай е осезаемо и има своето духовно съответствие.

## II. Пътят в Светилището (4+2+1)

При разглеждането на някои от седемте елемента в Откровението (напр. 7 печата) видяхме как те отразяват структура на сътворението, която аз наричам 4+2+1. Отделянето на първите четири дни от следващите два и последният седми ден е, защото всичко, което Бог и Неговият Син създават през първите четири дни - светлина, атмосфера, суша с растителност и слънце и луна - представлява средата на живот, докато през следващите два дни (5 и 6) Те създават съществата, които обитават тази среда по реда на тяхната сложност - птици и риби в ден 5 и сухоземни и човек в ден 6. Седмият ден е отделен като специален за общение със Създателя, което придава идентичността и стойността на човека, а чрез него и тези на подчинения му свят (напр. Адам именува животните).

Сега ще видим как тази структура помага за разбиране на смисъла и взаимовръзката между седемте основни пророчески части на книгите Данииел и Откровение.

## II. 1. Стенанието на земята

Четири основни пророчества в книгата Даниил представят скръбните събития по земята породени от злините на нечестивите, които често се оказват изпитания за праведните. Испитанията „опитват, изчистват и избелват“ праведните (като Даниил и приятелите му), а постоянството на нечестивите в техните беззакония накрая довежда до гибелта им (както в случая с Валтасар).

Даниил втора, седма, осма и единадесета глави представят преди всичко събитията на земята, въпреки че от време на време проблясват и такива в небето. Така те отговарят на двора на светилището обитаван от човечеството в продължение на около 4000 години. В този смисъл те са подготвителната среда за това което ще бъде представено в останалите две пророчески части на книгата Откровение, така както първите четири дни от сътворението са подготвителни.

Първите четири дни на сътворението утвърждават смисъла на числото четири като символ на човешкото или земното измерение. Соломон кодифицира това измерение с думите: „всичко, което става под слънцето“ използвани точно 7 пъти в книгата му (Екл. 4:1, 3; 8:9, 15, 17; 9:3, 6). Ако проповедта му не бъде разбрана в този контекст тя би противоречала на останалата част от Писанието защото на практика Соломон твърди че животът е безсмислен (Вж. напр. Екл. 1:14). Думата, която той използва за това е „суета“ и тя се открива в проповедта му 30 пъти. Христос живее 30 години живота на обикновен човек, след което стартира мисията Си разкривайки цялата палитра на божествените качества през останалите три и половина години.

Ето някои пасажи в Писанието, които следват зададения от сътворението смисъл на числото четири като символ на човешкото/земното измерение:

Даниил каза: Видях в нощното си видение и, ето, четирите небесни ветрища избухнаха върху голямото море. И четири големи звяра излязоха от морето, различни един от друг. (Дан. 7:2-3)

Ти, царю, си видял голям образ. Този образ, който е бил велик и чийто блясък е бил превъзходен, е стоял пред теб; и изгледът му е бил страшен. Главата на този образ е била от чисто злато, гърдите и мишците му — от сребро, коремът и бедрата му — от мек, краката му — от желязо... (Дан. 2:31-33)

След това видях четири ангела, стоящи на четирите ъгъла на земята и гържащи четирите земни ветрове, за да не духа никакъв вятър по земята, нито по морето, нито върху някое гърво. (Откр. 7:1)

Затова козелът се възвеличи много; а когато заякна, големият му рог се счупи и на мястото му излязоха четири изпъкнали рога към четирите небесни ветрища. (Дан. 8:8)

И като повдигнах очите си, видях четири рога. И казах на ангела, който говореше с мене: Какви са тези рогове? А той ми отговори: Това са роговете, които разпръснаха Юдея, Израил и Иерусалим. Тогава ГОСПОД ми показа четирима ковачи. Попитах: Какво са дошли да правят тези? И Той отговори: Онези са роговете, които разпръснаха Юдея, така че никой не повдигаше главата си; но тези са дошли да ги уплашат и да повалят роговете на народите, които повдигнаха рог против Юдейската земя, за да я разпръснат. (Зах. 1:18-21)

## II. 2. Викът от небето

Тези две части са седемте печата и седемте тръби. Както в петия и шестия творчески ден средата на живот е изпълнена със същества така и петата и шестата пророчески части разкриват по най-образен начин бъдещето в контекста на съда и умилостивението. Петото главно пророчество започват в четвърта глава на Откровение където Йоан вижда една отворена врата на небето и чува гласът на Божия Син да го кани да влезе там, за да види какво ще се случи в бъдещето. Когато Йоан влиза там той се оказва в Святото място на небесното светилище. Тоест събитията които ще се развият при отварянето на седемте печата са всъщност отражение на това което Йоан вижда да се случва в небето в четвърта и пета глава на Откровение.

Подобен е случаят и с тръбите, които започват в осма глава на Откровение. Изпълнена с богато съдържание, тази част, подобно на шестия ден от сътворението когато е създаден самият човек представя запечатването на 144 000- кулминацията на пресъздаването на човека по Божия образ.

Ако първите 4 дни свързваме със земното /човешкото измерение, то следващите два плюс един дни представят божественото измерение на Бог и Неговият Син, изявяващи се чрез Техния Дух. Съществата в петия творчески ден (риби и птици) са по-недостъпни за човека от тези в шестия както Отец обитава в непристъпна светлина. Съществата в шестия ден живеят със самия човек и по този начин представят близката връзка със Сина.



## II. 3. Небето слиза на земята

Последната седма пророческа част е тази за язвите която започва в Откровение 15 глава и продължава до края на книгата. Ако в предишните две части сме получили отговор за стенанието на земята описано в книгата Даниил, то в тази седма последна част самото небе слиза на земята и те са съединяват в едно. Затова и се казва че в новия град няма нужда от светило тъй като Бог и Агнето са неговото светило. Няма също и храм защото храмът като място за свързване с Бога изгубва своята роля и сега „скинията на Бога е с човечите и той ще обитава с тях“. Не че слънцето и луната ще бъдат премахнати и че няма да има специално място за поклонение като храм, но тук се подчертава идеята която е в съответствие с принципа на седмия ден, че Създателят се свързва със Своето творение.

Тази връзка е духовна и затова се осъществява чрез общия Дух на Бог и Неговия Син:

**Вие обаче не сте плътски, а духовни, ако живеете във вас Божият Дух. Но ако някой няма Христовия Дух, той не е Негов. Обаче ако Христос е във вас, то при все че тялото е мъртво поради греха, духът е жив поради правдата. И ако обитава във вас Духът на Този, Който е възкресил Исус от мъртвите, то Същият, Който възкреси Христос Исус от мъртвите, ще съживи и вашите смъртни тела чрез Духа Си, Който живее във вас. (Римл. 8:9-11)**

Седмият ден е за тази специална духовна връзка- седмият елемент. Това е денят за почивка и по този начин се вижда, че Божият Дух не трябва да бъде разглеждан като някаква друга Личност освен тази на Бог и Неговия Син.

### III. Към примирението (1-4; 2-5; 3-6)

Този раздел разглежда съответствието между първата и четвъртата, втората и петата, и третата и шестата пророчески части, така както те отразяват връзките на съответните дни от сътворението.

**1-4**

**2-5**

**3-6**

Първият ден Бог казва да бъде светлина и светлината, която идва директно от Него, огрява цялата земя. Съответствието на този първи ден е четвъртият, когато Бог определя небесни светила, които да носят светлина за земята. Едното светило е източник на светлина (слънцето), а другото я отразява през нощта (луната).

**1-4**

Втория ден Бог създава атмосферата, като разделя водите над простора от тези под него. А в петия ден създава съществата, които ще населяват въздушния и водния свят- същата тази среда.

**2-5**

В третия ден на сътворението Бог създава сушата и повелява поникването растения, които осигуряват храна на човека и животните. Шестият ден, като съответствие на този трети ден, е времето, когато са създадени сухоземните животни и човекът, които ще обитават тази сре-

да и ще се нуждаят от нейната храна.

### **3-6**

Сега ще пренесем този модел върху пророческите части в Даниил и Откровение

### III. 1. Превъзнасянето на царете

Първата пророческа част в Даниил, втора глава, с гордия образ от съня на Навуходоносор представя царствата, които търсят все по-голямо възвеличаване. Същите тези царства, но в много по-близък и подробен план, са разгледани в четвъртата пророческа част в Даниил, глава 11. Както в четвъртия ден на сътворението **две основни светила — слънцето и луната** — поемат ролята за осветляване на денонощието, така и в Даниил 11 глава, основните движещи фигури **стават двамата царе: северният и южният**. Философията на северния цар (Вавилон) е „ще бъда като Бога“ (слънцето), а философията на южния цар (Египет) е с атеистичен оттенък (луната — ще се поддържате с ресурси отвън. Това са двете лъжи на Сатана: „ще бъдете като Бога“ и „Никак няма да умрете“ Бит. 3:4):

... ще употребиш това поучителна песен против вавилонския цар, като кажеш: Как престана насилникът! Престана грабителят на злато! ... А ти казваше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвися престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север... (Ис. 14:4,13)

Но фараонът запита: Кои е Йехова, че да послушам гласа Му и да пусна Израил? Не познавам Йехова и затова няма да пусна Израил. (Изх. 5:2)

В Даниил 2 гл., водещата сила (светлина) е една — Вавилон. затова тя е представена като глава на образа, и това съответства на единия източник на светлина (Бог) от първия творчески ден. Докато в 11 глава освен

северния цар (Вавилон) се появява и южният (Египет), първоначално ръководени съответно от Селевкидите и Птолемеите.

## III. 2. Зверовете стават хора

Връзката между втората и петата пророчески части отразява отношението между втория и петия ден от сътворението.

### 2-5

Във втория ден Бог разделя водата над простора от тази под него и по този начин осигурява средата за живот на рибите и птиците от петия ден. Във втората пророческа част, която се намира в Даниил 7 гл., виждаме проблема с деградацията на човечеството, представен чрез хищни зверове и коварния малък рог, който има човешки уста и очи. Отговорът на Бога за този проблем откриваме в петата пророческа част, за печатите, където образът на подражание е лъвът от Давидовото племе, който всъщност е заклано агне, показвайки истинската сила на Божието царство в саможертвата.

В Откровение 5 глава само Агнето може да отвори седемте печата на историята, защото само То може да даде образец на човечеството, който да му помогне да излезе от животинското състояние. Не случайно четирите печата са отваряни от четирите живи същества (херувими), които имат по едно лъвско, волско, човешко и орлово лице. Това показва, че небето се приспособява към падналото състояние на човечеството в опита си да го изведе на по-високо ниво, до образа на Исус. Кулминацията на този процес на преобразяване е представен в Откровение 7 глава като запечатването на 144 000. По-рано видяхме, че Уилям Милър (1782 – 1849) и Стивън Хаскъл (1833 – 1922) загатват за тези процеси, когато тълкуват значението на четирите лица на херувимите. Историята на цар Навуходоносор, който заради мегало-

манията си се разболял психически и прекарал „седем времена“ в горите живеейки като звяр, а след това възвърнал разума си и бил възстановен, представя точно този процес. Тази случка с царя разказана от самия него в Даниил 4 глава, отразява падението на човечеството, изяснено в 2520 години (7 времена) животинско състояние, завършващо респективно в 1844 година. В този смисъл историята на Навуходоносор в началото представя падението на Адам на когото Бог бил подчинил всичко:

Бог каза: Да създадем човека по Нашия образ, по Наше подобие; и нека владее над морските риби, над небесните птици, над гобитъка, над цялата земя и над всяко животно, което пълзи по земята. (Бит. 1:26)

Царю, ти си цар на царете, на когото небесният Бог даде царство и сила, могъщество и слава; и където и да живеят хората, горските зверове и небесните птици, Той ги е дал в твоята ръка и те е поставил господар над всички тях. Ти си онази златна глава. (Дан. 2:37-38)

След това Навуходоносор е възстановен благодарение на Исус Христос- вторият Адам:

Първият беше като лъв и имаше орлови крила; а като го гледаха, крилата му се изскубнаха и той се вдигна от земята, и беше заставен да се изправи на два крака като човек, и му бе дадено човешко сърце. (Дан. 7:4)

Така е и писано: „Първият човек Адам стана жива душа“, а последният Адам стана животворящ дух. ... Първият човек е от земята — от пръст; вторият човек е от небето. (1Кор. 15:45,47)

Това говори за ранната опитност на 144 000, които са започнали да излизат от животинското състояние приемайки за вечни принципите на Божия закон. Това е опитността на ранното адвентно движение след пе-

риода на 2520 години. Началото на тяхното запечатване е представено в Откровение 7 гл., т.е. в края на петата пророческа част, която довършва започнатото във втората пророческа част в Даниил 7 глава, така както са свързани 2 и 5 творчески дни.



### III. 3. Финализиране на примирението

Третата и шестата пророчески части са свързани така, както третият и шестият ден от сътворението.

#### 3-6

В третия ден Бог разделя водите по земята, за да се яви сушата, и прави да поникне храна за животните и човека — треви и плодни дървета, а в шестия ден създава сухоземните животни (зверове) и човека. Третата пророческа част се намира в Даниил 8 глава, чийто център е очистването на светилището. В Даниил 8:14 очистването на светилището е Божия съд, който трябва да ни помогне да разберем, че сме като животните (Екл. 3:18) и затова се нуждаем от естеството на Човешкия Син- Христос. Тази част съответства на шестата пророческа част, която е за тръбите (Откр. 8-11), подготвящи за Деня на умилюванието (Откр. 11:19-14). В 13 гл. На Откровение се появяват морският, а след това и сухоземният звяр, като вторият повече прилича на Христос, защото е като агне. Това е продължението на Даниил 8 глава, където животните не са хищници, а жертвени, но не са кротки, а агресивни и арогантни. Сатана се опитва да създаде от тях човек и резултатът е човекът на греха. Но истинското преобразяване се осъществява при 144 000, които тук вече са представени като запечатани с името (характера) на Отец. Финалната фаза на техния процес на преобразяване е при повторението на седемте тръби - края на шестата пророческа част.

Тогава се явяват 144 000, които вече имат характера на Отец и следват Агнето, където и да отиде. Целта за пресътворението на човека е достигнала своя край.

## IV. Осмият е от сегем- те (1-4-7)

Характерното за първия, четвъртия и седмия ден от творческата седмица е, че и трите са свързани със светлина — но в различни форми и измерения.

В първия ден Бог казва: „Да бъде светлина!“ — и светлината се появява (Битие 1:3). Това е първичната светлина, излъчена директно от Бога, преди да бъдат създадени небесните тела.

В четвъртия ден тази светлина се въплъщава във физически обекти — слънцето, луната и звездите, които Бог поставя „за знаци, сезони, дни и години“ (Битие 1:14–19). Те започват да управляват деня и нощта, служейки като постоянни свидетели на Божия ред и мъдрост в природата. Характерното за тази светлина е че тя е **приспособена за човека и по този начин прави достъпна първичната Светлина от първия ден на сътворението.**

В седмия ден светлината е духовна — тя идва чрез съединението на Създателя с Неговото творение в покой и общение (Битие 2:2–3). Чрез осветяването и благославянето на съботата, Бог разкрива истинската идентичност, принадлежност и стойност на човека. Това е денят, в който човекът се среща със своя Произход, за да живее в светлината на Неговата любов и цел.

Тези три дни — първият, четвъртият и седмият — образуват духовна рамка на просветление, която има паралел и в пророческите части на Откровение:

1. Първата пророческа част — образът сънуван от

Навуходоносор — отгръпва завесата на бъдещето за да покаже в най-общ план царствата, чиято златна глава е Вавилон.

2. Четвъртата част — северният и южният цар от Даниил 11 глава — представя в най-големи детайли същата тази история като светлината е направена по достъпна чрез разкриването на две антагонистични сили северен и Южен цар подобно както четвъртият творчески ген има две основни небесни светила.
3. Седмата част подобно на осмислящия творението седми ген разкрива, че четирите основни царства в Даниил втора глава представени като злато, сребро, мед и желязо всъщност се повтарят в историята като духовни образувания. Това Откровение предоставя ключ за идентифициране на повтарящата се история в останалата част от пророчествата. И разбира се тази седма част приключва със светлината която идва от факта че Бог заживява завинаги с народа си. Новото небе и новата земя (Откр. 21–22) — завършва с вечната светлина, която идва директно от Бога и Агнеца: „Градът не се нуждае от слънце, нито от луна... защото Божията слава го осветлява, а неговата светлина е Агнето“ (Откр. 21:23). Това е завършекът на процеса, при който Божията светлина напълно побеждава тъмнината. Затова и за седмия ген не се казва стана вечер стана утро както при останалите дни.

По този начин връзката между първия, четвъртия и седмия творчески ден ни разкрива смисъла на Откровение като път на светлината — от сътворението до новото сътворение, от първата Божия дума до вечното Му обитаване с човека.

## IV. 1. Целият дъб в желяза

Нека разгледаме по-подробно първия ден от Сътворението, когато Бог казва: „Да бъде светлина“ (Битие 1:3). Тази светлина изглежда е физическа, но произлиза директно от Бога, още преди създаването на слънцето, луната и звездите. Тя символизира първичната, изначална светлина, излъчвана от Божието присъствие — светлина, която поставя ред в хаоса и разделя светлото от тъмното.

Паралелно на това, първото голямо пророчество в Библията — Даниил 2 глава — действа по подобен начин. То ни представя основните земни царства в историята на човечеството, започвайки от Вавилон, минавайки през Мидо-Персия, Гърция и Рим, и достигайки до разделението, представено чрез стъпалата от желязо и кал (Даниил 2:31–45). Това пророчество не дава всички подробности, но в него е заложено семето, подобно на желяд, в който се съдържа целият дъб. То съдържа в себе си целия по-нататъшен ход на историята и пророческото развитие, макар на този етап да не виждаме все още всички негови измерения.

Калта, смесена с желязото в стъпалата, може да бъде разбрана като религиозен елемент, който влиза в съюз с държавната власт — както по-късно виждаме в съюза между християнството и Римската империя. Това развитие е свързано и с образа от Еремия 18:1–6, където Бог е представен като грънчар, оформящ глинения съд — символ на Неговото дело с човечеството, моделирайки го по своя образ и воля.

Желязото символизира държавната, политическа сила на Рим, докато глината (калта) носи идеята за рели-

гия, въведена сред народите чрез идването на Христос. Този съюз между църква и държава се развива по-късно и има важна роля в пророческата история.

Истинското разгръщане на духовния смисъл на това първо пророчество ще се види чак в седмата пророческа част — новото небе и новата земя (Откр. 21–22), когато царството на Бог и Неговия Син окончателно ще замени всички човешки царства и ще се установи завинаги на земята. Но в средата на пророческия път — в четвъртата пророческа част, която е в Данииел 11 глава — започва най-подробно разкриване на това, което първоначално е било само загатнато.

Така Данииел 2 глава действа като началната светлина, която дава основната структура на историята на спасението — от Вавилон до Божието царство, и също както светлината в първия ден от Сътворението, тя означава началото на един път, който води към вечната светлина в Божието присъствие. Интересно е, че когато Данииел благодари на Бога, когато му е разкрит съня на царя в нощно видение, той използва език, който подчертава точно идеята за първичната Божия светлина:

Данииел проговори и каза: Да бъде благословено Божието Име от века и до века, защото мъдростта и силата са Негови! Той променя времената и годините, сваля царе и поставя царе. Той дава мъдрост на мъдрите и знание на разумните. Той открива дълбоките и скрити неща, Той знае онова, което е в тъмнината, и светлината обитава с Него. (Дан. 2:20-22)

## IV. 2. С всички негови детайли

Така както в четвъртия ден от Сътворението светлината става по-близка и въплътена за човечеството чрез сътворяването на две големи светили — слънцето, което владее деня, и луната, която владее нощта (Битие 1:14–19), така и четвъртата пророческа част — Даниил 11 глава — ни представя всички подробности и детайли относно земните царства, борбите между тях, ролята на Божия народ и делото на Христос.

Докато първото пророчество в Даниил 2 ни дава обща рамка чрез символа на голям образ (статуята), Даниил 11 глава разгъва тази картина с невероятна точност, като описва събития от Персийската империя до времето на края, включително сблъсъка между северния и южния цар, въздигането на владетел, който действа по собствена воля (Дан. 11:36) и преследването на светите люде.

Тази част на пророчеството играе същата роля, както играят небесните светили — те определят времена, знамения, дни и години, като осветяват пътя на човека (Битие 1:14), така и Даниил 11 осветява с подробности историята и съдбата на Божия народ, като ни позволява да разберем времевите периоди и движенията на силите в човешката история от Божията гледна точка.

Но ако нямаме яснота относно седмата пророческа част — Откровение 15-22 глави, където всичко достига своя духовен завършек, с установяването на вечното царство на Бога, със светлина, която не идва вече от слънцето, а от Божията слава (Откр. 21:23) — тогава ние не бихме могли пълноценно да разберем структурата на детайлите от четвъртата част. Не случайно в Откровение

17 глава е показано как четирите основни царства се повтарят:

Тук е нужен разум, който има мъдрост: седемте глави са седем хълма, на които седи жената. Те са и седем царе, от които пет паднаха, единият е сега, а другият още не е дошъл; и когато дойде, само малко трябва да остане. И звярът, който беше и го няма, сам е осми, както е и един от седемте, и отива в погубел. (Откр. 17:9-11)

Седмата част ни дава ключа за разбиране на цялата пророческа структура: тя разкрива крайния резултат — обновената вселена, в която Бог отново живее с човека, и светлината Му е постоянна и пълна (Откр. 22:5). Само в тази светлина можем правилно да оценим целта на пророческата история и значението на всяка отделна част по пътя към вечността.

Така първата част разкрива общата картина на историята седмата част нейния смисъл а четвъртата която е в самата среда на седемте елемента всички подробности на събитията.

## IV. 3. Осмислен

Седмата пророческа част – Седемте язви (Откр. 15–22 гл.) отговаря на седмия ден от Сътворението (Битие 2:1–3), който е специален, защото в него се разкрива духовната светлина на връзката между Създателя и Неговото творение. В този ден Бог благославя и осветява времето, в което човек влиза в покой и **съзнателно преживява своята истинска идентичност, стойност и смисъл – като част от Божия план и в общение със своя Създател.**

По подобен начин, пророчеството за седемте язви показва финалния етап от Божието дело, когато творението окончателно се съединява със своя Творец – в образа на сватбата между Агнеца и Неговата невеста (Откр. 19:7–9), която е представена от 144 000 верни души (Откр. 14:1–5). Те отразяват Божия характер напълно и са в пълно единство с Него в последния конфликт на земната история.

Седмата част разкрива и духовния смисъл на царствата, представени в първата и четвъртата пророчески части (Даниил 2 и 11 гл.), като чрез Откровение 17 глава се показва същността на Вавилон чрез образа на жената-блудница, седнала върху седем хълма и управляваща седем царе (Откр. 17:9–10).

Тези „седем плюс един“ царе тълкувахме така:

1. Вавилон – буквалното езическо царство.
2. Мигро-Персия – коалиция от два народа, добре първоначално голяма свобода на Божия народ а в края заповягала неговия геноцид.
3. Гърция – силата на човешката философия и



култура без Бога - хуманизъм рационализъм и атеизъм.

4. Рим – политическо господство, достигнало кулминация в Христовото време.
5. Папството (средновековно) – духовен Вавилон, съчетание между църква и държава (Откр. 13:1–7).
6. Протестантска Америка – представена в Откровение 13:11–17, като звярът от земята, упражняващ властта на първия звяр.
7. Френската революция / комунистическата идеология (СССР, ООН) – отричане на религията, представено чрез звяра от бездната (Откр. 11:7).
8. Възроденото папство – последният, осми цар, който „е от седемте и отива към погибел“ (Откр. 17:11).

В края на историята, тези три последни сили – възроденото папство, протестантска Америка, и десетте рога на секуларния свят (ООН)– се обединяват в тройната коалиция на змея, звяра и лъжепророка (Откр. 16:13–14). Това е последният глобален опит за противопоставяне на Божието Царство и Неговите светии. Мъдростта, която се изисква за разбиране на картината в Откровение 17 глава идва от идентичността на Бог и Неговия Син и се дава само на „младенците“ във вярата:

В онова време Иисус заговори, като каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, защото си скрил това от мъдрите и разумните, а си го открил на невръстните. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие. (Матей 11:25-27)

#### IV. Осмият е от седемте (1-4-7)

Тази мъдрост ни показва, че Змеят, който има десетте рога е Сатана, имитиращ Отец. Звярът, който също има десетте рога е неговият син, който имитира Христос като единороден Син на Бога имащ точния Негов образ. Десетте рога не са друга личност, а глобализираната власт на змея чрез звяра (техния Дух), както роговете на Агнето са Божии Духа разпратени по цялата земя. Числото 10 обаче символизира минимум, а числото 7 пълнота. Така задължението на човека се свежда до минимумът на 10 заповеди и десятък от доходите и Авраам преговаря с Бога до 10 праведника, които може да живеят в Содом и Гомор (Бит. 18:24-33). Този минимум е притежаваният от Сатана потенциал бивайки разделен от Бога поради разтрогнатите си отношения.

От друга страна 7 обозначава пълнотата на властта, която Исус е получил от Своя Баща веднъж с раждането Си във вечността и после след победата Си на земята. Тази власт обаче Бог е искал да даде чрез Сина Си на вярващите. Това се изпълнява в пълнота при 144 000, които „следват Агнето, където отива“, защото са изцяло движени от Неговия Дух и напълно отразяват Неговия характер. Те са приели и заживели в истината за Божия ненасилствен характер, защото са следвали малката светлина на Духа на пророчеството, което е свидетелството на Исус, водещо към правилно разбиране на голямата светлина, която е Божието Слово. Така те са приели и заживели според свидетелството на Исус за ненасилствения характер на Отец и затова имат Неговото име на челата Си (Откр. 14:1). С други думи те са станали част от 7 рога на Агнето; те са Неговата невеста. Това е така, защото те са победителите от последния църковен период – Лаодикия:

**На мози, който побегу, ще дам га сегне с Мен на Моя престол, както и Аз победих и сегнах със Своя Отец на Неговия престол. (Откр. 3:21)**

От другата страна се намират Змеят (Сатана), звярът (папството) и неговите 10 рога, които са техния дух гло-

бализиран по целия свят чрез ОН. За да се стигне до единомислието на целия свят представено чрез 10 рога на звяра и образа на звяра, които получават власт за един пророчески час, съществена роля има земният звяр (републиканско-протестантска Америка), който е лъжепророк и имитира Духът на пророчеството, дадено на Божия народ. Този лъжепророк действа особено силно чрез пропагандата на американската развлекателна индустрия.

Така на фронта се очертава сблъсъкът между двете воюващи сили:

И звярът, който беше и го няма, сам е осми, както е и един от седемте, и отива в погибел. И десетте рога, които си видял, са десет царе, които още не са получили царска власт, но получават власт като царе за един час заедно със звяра. Те са единомислени и предават своята власт и сила на звяра. Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, които са призвани, избрани и верни. Каза ми още: Водите, които ти видя, там, където седи блудницата, са народи и множества, и нации, и езици. И десетте рога, които ти видя – те и звярът – ще намразят блудницата и ще я направят пуста и гола, и ще изягат месата ѝ, а нея ще изгорят с огън. Защото Бог сложи в сърцата им да извършат Неговата воля, като действат единомислено и предават царската си власт на звяра, докато се изпълнят Божиите думи. (Откр. 17:11-17)

Вижда се ясно, че в тази битка Бог не действа чрез насилие, а чрез славата на Своя Син проявена в 144 000, чийто предобраз е Мария Магдалена:

Тогава Мария, като взе една литра миро от чист и скъпоценен нард, помаза краката на Иисус и с косата си избърса краката Му; и къща-

та се изпълни с благоухание от мирото. Тогава един от учениците Му, Юда Искариотски, който щеше да Го предаде, каза: Защо не се продаде това миро за триста динария, за да се раздадат на бедните? А това каза не защото го беше грижа за бедните, а защото беше крадец и като гържеше касата, вземаше това, което пускаха в нея. Тогава Иисус каза: Оставете я; тя е запазила това за деня на Моето погребение. Защото бедните винаги се намират между вас, но Аз не винаги се намирам. (Йоан 12:3-8)

Тогава един от дванадесетте, наречен Юда Искариотски, отиде при главните свещеници и каза: Какво ще ми дадете, и аз ще Ви Го предам? И те му определиха тридесет сребърника. И оттогава той търсеше удобен случай, за да Го предаде. (Матей 26:14-16)

Както „Синът на погибелта“ бива напълно разобличен от любовта на Мария, така и папството ще бъде разобличено от любовта на 144 000.

## V. Историята се повтаря

Каквото е било, това и ще бъде и каквото е извършено, това и ще се извърши; и няма нищо ново под слънцето. (Еклисиаст 1:9)

Каквото е, вече е било и каквото ще бъде, вече е било; и Бог издирва миналото. (Екл. 3:15)

Грехът прави историята циклична и предсказуема. Този характер на времето в света, белязан от греха, е отражение на повтарящи се модели на отстъпление и възстановление в човешката история.

Този повтарящ се модел може ясно да се проследи в пророчествата, и особено:

1. При двамата свидетели от Откровение 11:3–12, които пророкуват във „вретища“ 1260 дни, загиват и след това биват възкресени – това показва цикъл на потискане и възстановяване на Божието слово в историята.
2. В пророчеството за седемте тръби (Откр. 8–11 гл.), където събитията, макар хронологично подредени, носят паралели и повторения, особено в седмата тръба (Откр. 11:15–19), която включва обобщение на съда, победа и възстановяване на Божието Царство.
3. Този мотив на повторение е особено ярък при обиколките около Ерихон записани в Исус Навин 6:3–16, където в седмия ден обиколките се пов-

## V. Историята се повтаря

тарят седем пъти, преди да паднат стените – образ на завършващата фаза на съд и избавление, предшестван от продължителна проява на търпение и вяроност.

4. В Даниил 11 глава имаме още един пример на повтаряща се история – това пророчество представя детайлно преливане на политическа, религиозна и духовна борба, като много от действията и конфронтиациите между северния и южния цар се повтарят или намират своето огледално изпълнение в последните дни (Даниил 11:40–45).

Всички тези примери свидетелстват, че времето в Библията не е само линейно, а и циклично, носещо в себе си уроци, предупреждения и образци, които се проявяват отново и отново. Именно затова разбирането на повторенията в пророчествата ни помага да разчетем настоящето и да се подготвим за бъдещето, като виждаме как Бог действа последователно и вярно в хода на историята.

Към това е необходимо да добавим пояснението, че след времето на кръста, повторението на историята се осъществява в царства, които са духовни съответствия на тези преди кръста. Това се дължи на факта, че примерът на Исус на земята в разкриване на Божия характер има силата да привлече един народ, който да последва Христос в Святото място на небесното светилище с вяра. Това означава, че се преминава към по-високо ниво в познаването на Бога, за Неговата църква, а чрез нея и за целия свят.

И даде ми се тръстика като тояга и ми се каза: Стани и измери Божия храм и олтара, и онези, които се кланят в него; но дъора, който е извън храма, остави и не го измервай, защото той се даде на нациите, които ще тълчат светия граг четиридесет и два месеца. (Откр. 11:1-2)

Той е умилостивението за нашите грехове, но

не само за нашите, а и за греховете на целия свят. (1 Иоаново 2:2)

По тази причина империите, които възникват след езическият Рим са не буквални, а духовни съответствия на предишните. А след периода на църквата в пустинята, нейната обетована земя се премества от Месопотамия в Новия континент. Това ни дава възможност да разберем къде и как се осъществяват пророкуваните събития в зависимост от това дали са преди или след кръста. Езическият Рим продължава след кръста само защото е възникнал преди него, но скоро след края му (476 г. сл. Хр.) идва първото духовно царство от следващия цикъл – папството, което е своеобразен духовен Вавилон.

## V. 1. Двамата свидетели

Двамата свидетели, описани в Откровение 11 глава, са централни фигури в пророческия разказ на Йоан. Те символизират Божието свидетелство в период на духовна тъмнина и преследване. Тяхната идентичност и роля са предмет на различни тълкувания, като най-често се свързват с Моисей и Илия, Стария и Новия Завет, или с Божия народ, който свидетелства чрез Словото и Духа.

Откровение 11:3–6: Двамата свидетели пророкуват 1260 дни, облечени във вретища, имат власт да заключат небето, да превръщат водите в кръв и да поразяват земята с язви.

Захария 4:1–14: Двете маслинови дървета и светилникът символизират двамата помазаници, които стоят пред Господаря на цялата земя.

Малахия 4:4–6: Предсказание за идването на Мойсей и Илия преди „великия и страшен ден Господен.“

Матей 17:3–4: Моисей и Илия се явяват с Исус при Преображението.

Двамата свидетели често се тълкуват като:

Моисей и Илия: Представители на Закона и Пророците, които се явяват с Исус при Преображението.

Старият и Новият Завет: Свидетелството на Божието Слово през вековете.

Божият народ: Църквата, която свидетелства чрез Словото и Духа в периоди на преследване.

Техните действия – спиране на дъжда, превръщане на водите в кръв и поразяване с язви – напомнят за чудесата, извършени от Илия и Моисей, което подкрепя



тълкуването, че те символизируют тези двама пророци.

„Звярът от бездната“, който убива свидетелите, символизира френската революция, която отхвърля религиозната власт и традиции след 1789 г.

След три и половина дни (символичен период), свидетелите оживяват и се възнасят на небето, което се тълкува като възраждане на Божието Слово и истината след период на отхвърляне.

**Тази история се повтаря** след времето, когато изпадналият в лаодикийско състояние остатък (1856 г.) става официална деноминация през 1863 г. и започва собствената си история на отстъпление за един **период от 126 години. Този период е смислово свързан с 1260 години**, когато отстъпилото християнство властва за сметка на двамата свидетели. Те отново „пророкуват облечени във вретище“, заради отхвърлянето на истината от страна на народа на остатъка (адвентистите). Повторната поява на „звяра от бездната“ се свързва с поемане от страна на руската империя на идеологията на френската революция за равенство, братство, атеизъм, която се реализира в създаването на комунистическо управление след отстраняване на монархията в Русия.

Точно в същата година (1989 г.), когато се разформирова Източният блок и пада берлинската стена приключва периодът на преследване от 126 години за двамата свидетели. Комунизмът пада, духовният интерес на хората нараства неимоверно и църквите се пълнят с поклонници. Духът на Мойсей и Илия се завръща. През 1993 г. в списание „Министри“ е публикувана статия свързана с истинската идентичност на народа на остатъка. Още първото изречение в нея гласи:

По-голямата част от основателите на Адвентизма от седмия ген не биха могли да се присъединят към църквата днес ако трябваше да се подпишат под основните вярвания на деномина-

цията. По-конкретно повечето не биха могли да се съгласят с вярване №2, което се отнася за доктрината за Триединството. (Джордж Найт, 1993г. Октомври, стр. 10)

## George R. Knight

**By saying that the Bible is our only creed, Adventism's founders revealed a profound understanding of the dynamic nature of present truth.**

**M**

ost of the founders of Seventh-day Adventism would not be able to join the church today if they had to subscribe to the denomination's

### Fundamental Beliefs.<sup>1</sup>

More specifically, most would not be able to agree to belief number 2, which deals with the doctrine of the Trinity. For Joseph Bates the Trinity was an unscriptural doctrine, for James White it was that "old Trinitarian absurdity," and for M. E. Cornell it was a fruit of the great apostasy, along with such false doctrines as Sundaykeeping and the immortality of the soul.<sup>2</sup>

In like manner, most of the founders of Seventh-day Adventism would have trouble with fundamental belief number 4, which holds that Jesus is both eternal

pictured the Holy Spirit as "that divine, mysterious emanation through which They [the Father and the Son] carry forward their great and infinite work." On another occasion, Smith pictured the Holy Spirit as a "divine influence" and not a "person like the Father and the Son."<sup>4</sup>

Such misconceptions during the 1890s—a decade in which the work of the Holy Spirit and the indwelling power of Christ were being emphasized by such writers as Ellen White, E. J. Waggoner, and W. W. Prescott—helped pave the way for the pantheism that Waggoner and J. H. Kellogg taught around the turn of the century. Those misconceptions also probably helped set some Adventists up for the holy flesh heresy by the end of the 1890s.<sup>3</sup>

### Theological change

Тази истинна констатация събужда интереса на всички, които са загрижени за автентичната адвентна идентичност и стартира разгорещено проучване на темата. Стихийният дух на Мойсей и Илия започва да обръща „сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им“ (Малахия 4:6), за да бъде възстановен каналът на благословието чрез завръщане към истинския Бог и Неговия Син. В оригиналната история събитията се били развили по следния начин:

Тогава Илия гоиде при целия народ и каза: Докога ще куцате на две страни? Ако ГОСПОД е Богът, следвайте Него; а ако е Ваал, следвайте него!... Тогава вие призовете името на вашия бог и аз ще призова Името на ГОСПОДА. И Богът, който отговори с огън, Той е Бог. И целият народ отговори и каза: Добро е това слово.... по времето, когато се принася хлебният принос, пророк Илия се приближи и каза: ...Отговори ми, ГОСПОДИ! Отговори ми, за да познае този народ, че Ти, ГОСПОДИ, си Богът, и че Ти си обърнал сърцата

им обратно към Себе Си! Тогава падна огън от ГОСПОДА и изгори всеизгарянето и гървата, и камъните, и пръстта, и облиза водата, която беше в рова. И когато целият народ видя това, всички паднаха по лице и казаха: ГОСПОД, Той е Богът! ГОСПОД, Той е Богът! (3 Царе 18:21-39)

Дванадесет години (1989-2001) са необходими за народа на остатъка да бъде възстановен на основата на истината за единствения Източник – Отец и великия Канал – Неговият Син, Господ Исус:

Тогава Илия каза на целия народ: Приближете се при мен. И целият народ се приближи при него. И той поправи ГОСПОДНИЯ олтар, който беше съборен. И Илия взе дванадесет камъка според броя на племената на синовете на Яков, към когото беше ГОСПОДНОТО слово, казвайки: Израил ще бъде името ти! (3 Царе 18:30-31)

за нас има само един Бог – Отец, от когото [Източникът] е всичко, и ние за Него; и един Господ – Исус Христос, чрез когото [Каналът] е всичко, и ние чрез Него. (1 Кор. 8:6)

Тези дванадесет години са необходими и за да започне да вали обещаният „късен дъжд“:

А Илия се изкачи на върха на Кармил и се наведе до земята, и сложи лицето си между коленете си. И каза на слугата си: Изкачи се и погледни към морето. И той се изкачи и погледна, и каза: Няма нищо. И той каза: Иди пак. И така седем пъти. И на седмия път каза: Ето, от морето се издига облак, малък колкото човешка длан. И Илия каза: Изкачи се и кажи на Ахав: Впрегни колесницата си и слез, за да не те спре гъждът. А междувремежно небето почерня от облаци и вятър и заваля силен гъжд. И Ахав се качи на колесницата си и отиде в Езраел. (3 Царе 18:42-45)

Елате, и нека се върнем при ГОСПОДА, защото

Той разкъса [естествен резултата от отстъплението на адвентния народ], и Той ще ни изцели; Той удари, и Той ще ни превърже. След два дни ще ни съживи, на третия ден ще ни издигне и ще живеем пред Него. Нека познаваме, нека се стремим към познаването на ГОСПОДА! Явяването Му е сигурно както зората, ще дойде при нас както гъжд, както късният гъжд напоява земята. (Осия 6:1-3)

Бог прави опит два пъти („два дни“) да съживи адвентния народ чрез вестите на А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър (1888-1895), а после чрез призивът за покаяние на Доналд Шорт и Робърт Уиланд (1950-1980). На третият път Той успява да „издигне“ остатъка чрез седемте специални вестни, които ще разгледаме в следващата глава. Това започва да се изпълнява през 2001 г. на 9/11, когато падат кулите в Ню Йорк и светлината на ангелът от Откр. 18:1-4 започва постепенно да огрява целия свят:

И Той ще даде гъжд на смето ти,... И на всяка висока планина и на всеки извисен хълм ще има реки и водни потоци в деня на голямото клане, когато кулите паднат. И светлината на луна-та ще бъде като светлината на слънцето, а светлината на слънцето ще бъде седмократно, като светлината на седем дни, в деня, когато ГОСПОД превързва раната на народа Си и изцелява язвата от удара им [възстановяване след отстъплението]. Ето, Името [вестта за ненасилствения характер на Бога] на ГОСПОДА идва отдалеч;... А у вас ще има песен, както в нощта на свят празник [възстановяване на по-пълната събота в лицето на празниците, Лев. 23 гл.], и радост на сърцето, както когато тръгват със свирки да дойдат на ГОСПОДНИЯ хълм, при Канарата Израилева. (Исаия 30:23-29)

След това видях друг ангел, който слизаше от небето и имаше голяма власт; и земята се ос-

Ветли от неговата слава. Той извика със силен глас и каза: Падна, падна Вавилон, (Откр. 18:1-2)

Това събитие представлява завършването на „второто горко“. Първото и второто горко се изпълниха с нападението на Исляма в арабската и турската експанзия. Първото изпълнение на второто горко завърши на 11.08.1840 г., когато Турция губи своята независимост като империя. Това дава сила на първия ангел, а вторият ангел прогласява малко по-късно, че Вавилон в лицето на протестантските църкви отхвърлили вестта за скорошното идване на Христос са паднали. Следващото изпълнение на второто горко е на 11.09.2001 г., когато Ислямът отново изпраща бойците си, като предупреждение срещу отстъпилия протестантизъм в Америка.

А след трите и половина дни в тях влезе дух на живот от Бога и те се изправиха на краката си; и голям страх обзе онези, които ги гледаха. А те чува силен глас от небето, който им казваше: Качете се тук. И те се изкачиха на небето в облак; и неприятелите им ги видяха. И в онзи час стана голямо земетресение и десетата част от града падна; и в земетресението измряха седем хиляди човека; и останалите се уплашиха и отгадоха слава на небесния Бог. Второто горко премина; ето, скоро идва третото горко. И затръби седмият ангел; и на небето имаше силни гласове, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос, и Той ще царува за вечни векове. (Откр. 11:11-15)

Датата 9/11 е закодирана в цифровото обозначение на стиха, който описва тази религия като „унищожител“:

И имаха над себе си цар – ангела на бездната, който на еврейски се нарича Авагон [погубител], а на гръцки името му е Аполион [унищожител]. (Откр. 9:11)

Ако през 1844 г., чрез началото на Деня на умилостивението, се стартира процес на узаконяване поданството на всички починали вярващи, то с идването на вестите след 2001 г. започва подготовка за узаконяване поданството на живите праведни. Постепенното разкриване на тези напреднали вести представляват най-сетне разкодираните седем гръма от 10-та глава, които Йоан трябваше да запечата до определеното време:

**И след като седемте гръма проговориха, аз щях да пиша, но чух глас от небето, който каза: Запечатай това, което изговориха седемте гръма, и не го пиши. (Откр. 10:4)**

Това разкриване се осъществи между последното изпълнение на второто горко (11.09.2001г.) и третото горко. Това ще разгледаме сега в следващата глава.

## V. 2. Седем обиколки

Тъй като разглеждаме повтарящата се история при тръбите, за модел може да ни послужи завладяването на Ерихон. Както тази столица на езичеството е превзета чрез седмкратно обикаляне и надуване на тръби, така и „големият град, който царува над земните царе“ ще падне чрез възприемането и прогласяването на последните вести от народа на остатъка във времето на последната тръба.

ГОСПОД каза на Исус: Прегарох в ръката ти Йерихон, царя му и силните му и храбри мъже. И така, ходете около града, всички военни мъже, и обиколете града веднъж. Така правете шест дни. Седем свещеника нека носят седем военни рога пред ковчеза; а на седмия ден обиколете града седем пъти и свещениците нека свирят с роговете. И когато засвирят продължително с военния рог и когато целият народ чуе звука от рога, да извика силно; тогава градската стена ще падне на мястото си и хората нека тръгнат, всеки право напред. (Исус Навин 6:2-5)

Седмкратното обикаляне на седмия ден и надуването на тръбите (роговете) задава модел за повтаряне на събитията свързани със седемте тръби в Откровение. Ковчезът на завета се движел пред тях като постоянно напомняне, че градът ще бъде завладян не с човешка сила, а при стриктно следване на Божиите заповеди. Както евреите трябвало да добиват вяра размишлявайки за Божието водителство по време на обиколките, така и народът на остатъка, трябва да разбира смисъла на събитията, които тръбите оповестяват.

| Блажени люде, които познават възкликание-

мо на тръбите; Те ходят, Господи, в светлината на Твоето лице. (Пс. 89:15)

Не сме оставени да гадаем коя е повтарящата се история, защото веднага след първото прозвучаване на седмата тръба, когато Христос влиза в Пресветото място на небесното светилище започва историята на жената и нейното потомство.

И като затръби седмият ангел, се чува силни гласове на небесата, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос; и Той ще царува за вечни векове. ... И Божият храм, който е на небето, се отвори и се видя в храма ковчезът на Божия завет; и настанаха светкавици и гласове, гръмове и земетръс, и силен град. И голямо знамение се яви на небето — жена, облечена със слънцето, с луната под краката ѝ и на главата ѝ венец от дванадесет звезди. Тя беше бременна и викаше от рогилни болки, като се мъчеше да роди. И друго знамение се яви на небето и, ето, голям огненочервен змей, който имаше седем глави и десет рога и на главите му седем корони. А опашката му, като завлече една трета част от небесните звезди, ги хвърли на земята; и змеят застана пред жената, която щеше да роди, за да изяде детето ѝ, щом роди.“ (Откр. 11:15,19; 12:1-4)

В този случай родилните болки съответстват на очакването на адвентистите през 1844 г. Христос да се завърне втори път. То е много подобно на очакването на учениците за земно царство:

Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и ще заридаете, а светът ще се радва; вие ще скърбите, но скръбта ви ще се обърне на радост. Жена, когато ражда, е в скръб, защото е дошъл часът ѝ; а когато роди детето, не помни вече мъките си поради радостта, че се е родил



| човек на света. (Йоан 16:20-21)

Радостта на адвентистите била, когато осъзнали, че Исус е влязъл в Най-святото място на небесното светилище, за да започне финалното умилостивение.

| Тогава жената побегна в пустинята, където имаше място, приготвено от Бога, за да я хранят там хиляда гвеста и шестдесет гни. ... И бяха дадени на жената гвете крила на голям орел, за да отлети на мястото си в пустинята, там, където я хранят за време и времена, и половин време, скрита от лицето на змея. (Откр. 12:6, 14)

Това е периодът от 126 години (1863-1989), за който говорихме в предишната глава. Лаодикийското състояние на адвентистите задържа духовните дъждове през тези три и половина символични години преди духът на Мойсей и Илия отново да се яви. Затова номиналната църква е в пустинята. След 1989 г. се появява остатък от този народ:

| Тогава змеят се разяри против жената и отиде да воюва против останалите от нейното потомство, които пазят Божиите заповеди и свидетелството на Исус; и змеят застана на морския пясък. (Откр. 12:17)

Духът на Мойсей е подействал, защото те пазят всички Божии заповеди, включващи и техните разширения, постановленията и съдбите:

| Помнете закона на слугата Ми Моисей, който му заповядах в Хорив за целия Израил, т. е. постановленията и съдбите. (Мал. 4:4)

Духът на Илия ги е довел до свидетелството на Исус, защото то е Духът на пророчеството:

| ... поклони се на Бога; защото свидетелството на Исус е духът на пророчеството. (Откр. 19:10)

## V. Историята се повтаря

Свидетелството на Исус е разкриването на ненасилствения характер на Бога чрез Неговия Син - Верният свидетел:

До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, Верният и истински Свидетел, Начинателят на всичко, което Бог е създал. (Откр. 3:14)

Нека видим как следващите събития се вменстват в повтарящата се история:

И видях звяр, който излезе от морето [папството след 1989 г. по време на безпрецедентното управление на Йоан Павел II] и имаше десет рога и седем глави; и на роговете му десет корони, а на главите му богохулни имена. Звярът, който видях, приличаше на леопард, а краката му бяха като крака на мечка, устата му като уста на лъв; и змеят му даде силата си, престола си и голяма власт. И видях една от главите му като че ли смъртно ранена; но смъртоносната му рана оздравя; [раната нанесена през 1798 г.] и цялата земя удивена отиде след звяра и се поклониха на змея, защото даде властта си на звяра; поклониха се и на звяра, като казваха: Кои е като този звяр и кои може да воюва против него? И даде му се уста да говори горделиво и богохулно; дадена му бе още власт да действа четиридесет и два месеца. [Символично повторение на периода] Той отвори устата си да изрече хули против Бога, да хули името Му и небесното Му жилище и онези, които живеят на небесата. И му бе позволено да воюва против светиите и да ги победи; и му бе дадена власт над всеки род и народ, език и племе. Пред него се поклониха всички жители на земята, чиито имена не са написани от началото на света в Книгата на живота, принадлежаща на Агнеца, Който бе заклан. Ако има човек ухо, нека слуша. Ако някой откарва в плен, и той в плен ще оти-

де; ако някой убива с меч, и той трябва да бъде убит с меч. Тук са нужни търпението и вярата на светиите. (Откр. 13:1-10)

В оригиналната история на папството оздравяването на раната се осъществява през 1929 година с конкордата между Мусолини и папата, който разрешава на папството да има своя държава. А в повтарящата се история това изцеление на раната започва да се случва след 1989 година:

В тази година се случиха изключително значими събития за папството, по-конкретно за папа Йоан Павел II, поради неговата ключова роля в рухването на комунизма в Източна Европа и една историческа среща, която ознаменува нова ера във взаимоотношенията със Съветския съюз. Папа Йоан Павел II, родом поляк, е широко признат като ключова фигура в този исторически преход. Неговата силна подкрепа за движението „Солидарност“ в Полша и постоянната му застъпничество за човешките права и религиозната свобода, съчетани с многобройните му посещения в родината, оказаха дълбоко въздействие върху мобилизирането на несъгласието и осигуряването на морална подкрепа за търсещите свобода от съветско господство.

През 1989 г. Папа Йоан Павел II се среща със съветския президент Михаил Горбачов във Ватикана. Тази среща беше безпрецедентна и символично отбеляза края на десетилетия официален държавен атеизъм и религиозно преследване в Съветския съюз. Тя проправи пътя за установяване на дипломатически отношения между Ватикана и Съветския съюз през 1990 г. и беше ясен сигнал за променящия се глобален политически пейзаж и нарастващата отвореност към религиозната свобода на Изток.

След приемането от полския парламент на закони, предоставящи правен статут на Католическата църква

## V. Историята се повтаря

за първи път от 1944 г., дипломатическите отношения между Полша и Ватикана бяха официално възстановени. Това беше решаваща стъпка, тъй като Полша беше първата държава от Варшавския договор, която възстанови такива връзки с Ватикана, демонстрирайки променящите се политически течения и нарастващото влияние на Църквата в бившите комунистически страни.

Папа Йоан Павел II продължи своите обширни пътувания, предприемайки значими пастирски посещения през 1989 г., включително:

\* Пътуване до Скандинавия (Норвегия, Исландия, Финландия, Дания и Швеция) през юни.

\* Посещение в Индонезия и Източен Тимор (тогава част от Индонезия) през октомври. Неговото посещение в Дили, Източен Тимор, беше особено значимо, тъй като привлече световното внимание към борбата за независимост там.

През ноември 1989 г. Ватикана беше домакин на Четвъртата международна конференция на Папския съвет за пастирска помощ на здравните работници, фокусирана върху СПИН. Тази конференция събра църковни лидери, учени и изследователи от цял свят, за да обсъдят медицинските и пастирските предизвикателства на епидемията от СПИН.

Оттогава до днес (2025) официалното влияние на папството нараства неимоверно.

Сега нека видим как историята на следващия звяр се вмести във всичко това:

И видях груг звяр, който излизаше от земята; и имаше два рога, като агнешки, а говореше като змей. Той упражняваше цялата власт на първия звяр в неговото присъствие и принуди земята и живеещите на нея да се поклонят на първия звяр, чиято смъртоносна рана беше оздравяла. И вър-

шеше големи знамения, гори предизвика и огън да слиза от небето на земята пред човеците. Той мамеше живеещите на земята чрез знаменията, които му беше позволено да извърши пред звяра, като казваше на живеещите на земята да направят образ на звяра, който беше ранен от меча и оздравя. И му бе позволено да вложи дихание в образа на звяра, така че образът на звяра да проговори; също и да направи да бъдат избити онези, които не се покланят на образа на звяра. И принуждаваше всички, малки и големи, богати и сиромаси, свободни и роби, да им бъде сложен белег на десницата или на челата им, за да не може никой да купува или да продава освен онзи, който носи за белег името на звяра или числото на неговото име. Тук е нужна мъдрост; който е разумен, нека сметне числото на звяра, защото е число на човек; а числото му е шестстотин шестдесет и шест. (Откр. 13:11-18)

След 1989 година протестантска Америка говори много повече като змей и упражнява много повече от преди властта на първия звяр в съединяване на църква и държава. А раната на първия звяр е представена вече като оздравяла.

Тогава и следващата глава се появява точно навреме в контекста на последните събития, когато се подготвя народа на 144 000 и представя последната вест на милост пред света:

И видях, и ето, Агнецът стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото име и името на Неговия Отец, написано на челата им. И чух глас от небето като глас от много води и като глас от гръм; и гласът, който чух, беше като глас на свирачи, които свиреха с арфите си. Те пееха като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините; и никой не можеше да научи песента, освен сто четиридесет

и четирите хиляди, които са били изкупени от земята. Те са онези, които не са се осквернили с жени, защото са целомъргрени; те са, които следват Агнеца, където и да отива; те са били изкупени измежду човеците като първи плодове на Бога и на Агнеца. И в устата им няма лъжа; те са непорочни. И видях друг ангел, че летеше сред небето, който имаше вечното благовестие, за да прогласява на обитаващите по земята и на всеки народ, племе, език и хора. Той каза със силен глас: Бойте се от Бога и Му въздайте слава, защото настана часът, когато Той ще съди; и се поклонете на Този, Който е направил небето и земята, морето и водните извори. И един друг ангел, втори, следваше отзад и казваше: Падна, падна великият Вавилон, който напои всички народи от виното на своето разпалено блудстване. И друг, трети ангел, вървеше след тях и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ и приеме белег на челото си или на ръката си, той ще пие от виното на Божия гняв, което е приготвено чисто в чашата на гнева Му; и ще бъде мъчен с огън и жупел пред святите ангели и пред Агнеца. И димът от тяхното мъчение ще се издига до вечни векове; и онези, които се покланят на звяра и образа му, няма да имат отгих нито денем, нито нощем, нито кой да е, който приема белега на името му. Тук е нужно търпението на светиите, на тези, които пазят Божиите заповеди и вярата в Исус. И чух глас от небето, който казваше: Напиши: Блажени отсега нататък мъртвите, които умират в Господа. Да! — казва Духът. — За да си починат от трудовете си; защото делата им следват след тях. Тогава видях, и ето, бял облак и на облака седеше Един, Който приличаше на Човешкия Син и имаше на главата си златен венец, а в ръката си остър сърп. И друг ангел излезе от храма и викаше със силен глас на Този, Който седеше на облака: Прос-

три сърпа си и жъни, защото е настанал часът да жънеш, понеже земната жътва е презряла. И така, Онзи, Които седеше на облака, хвърли сърпа Си на земята; и земята беше пожъната. И друг ангел излезе от храма, който е на небето, като гържеше и той остър сърп. Още и друг ангел, който имаше власт над огъня, излезе от олтара и извика със силен глас на този, който гържеше острия сърп; и каза: Простри острия си сърп и обери гроздовете на земното лозе, защото гроздето му е вече узряло. И ангелът хвърли сърпа си на земята, обра земното лозе и хвърли набраното в големия ливн на Божия гняв. А ливът бе изтъпкан във от града и кръв потече от лива до юзгите на конете върху едно разстояние от хиляда и шестстотин стадия [запечатването на 144 000 вою до пълно разграничаване на праведни и нечестиви]. (Откр. 14:1-20)

Сега пък двамата свидетели в лицето на 144 000 и носителите на тройната ангелска вест възкръсват при упадъка на атеизма след 1989 г. Това е периодът на самия край преди Пришествието, който ни препраща към повторното изпълнение на седмата тръба:

А след трите и половина дни в тях влезе дух на живот от Бога и те се изправиха на краката си; и голям страх обзе онези, които ги гледаха. А те чува силен глас от небето, който им казваше: Качете се тук. И те се изкачиха на небето в облак; и неприятелите им ги видяха. И в онзи час стана голямо земетресение и десетата част от града падна; и в земетресението измряха седем хиляди човека; и останалите се уплашиха и отгадоха слава на небесния Бог. (Откр. 11:11-13)

В повтарящата се история това е моментът, когато стените на духовния Ерихон/Вавилон рухват окончателно при високия вик на третия ангел.

| И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със

## V. Историята се повтаря

силен глас... (Откр. 14:9)

Той извика със силен глас и каза: Пагна, пагна  
Вавилон... (Откр. 18:2)

Но нека сега се върнем на специалният период от 126 години, който отразява 2520 потискане на Израил. Спомняме си, че този период се прилага както за северното царство Израил, така и за по-малкото царство Юда. Израил е напълно разпръснат от Асирийския цар през 723 г. пр. Хр. и загубва идентичността си като народ на Бога. Юда е пленен през 677 г. от вавилонския цар, но по-късно се връщат от плена и по този начин символизира остатъка. Разпръсването на Израил продължава до 1798 г., когато е поканен към възстановяване чрез милъритското движение. Отказът му го оставя окончателно извън границите на Божия народ и по този начин адвентистите са тези, които ще бъдат остатъка при края на втория период от 2520 години през 1844 г.



Към тези размишления може да добавим следната информация:



**Повтаряща  
се история**



Товага ГОСПОД каза на Исаия: Излез сега да посрещнеш Ахаз, ти и синът ти Сеар-Ясув<sup>27</sup>, при края на водопровода на горния водоем, по пътя към тепавичарската нива. И му кажи: Гледай да си спокоен; не се страхувай и не бъди малодушен пред тези две опашки на димящи главни, пред яростния гняв на Расин и Арам, и на сина на Ромелия. Понеже Арам се съветва за зло против теб с Ефрем и сина на Ромелия, и казаха: Да се изкачим против Юда и да го ужасим, и да го завладеем за себе си, и да поставим сина на Та-вел за цар в него! – така казва Господ БОГ: Това няма да стане и няма да бъде. Защото главата на Арам е Дамаск, а глава на Дамаск е Расин; и вътре в шестдесет и пет години Ефрем ще се съкруши, да не е вече народ. (Исаия 7:3-8)

Това пророчество е изречено в 742 г. пр. Хр. и тези 65 години ни отвеждат до 677 г., когато Юда е пленен. Но „вътре в шестдесет и пет години Ефрем [нарицателно за целия Израил] ще се съкруши, да не е вече народ“ сочи към 723 г. пр. Хр. Това разделя периода от 65 години на 19+46 години. От другата страна на 2520 години също имаме 46 години необходими за възстановяване основите на истината, а 19 по-късно ни довеждат до 1863 г.,

<sup>27</sup> Това име в превод означава „Остатък ще се върне“

когато адвентистите се организират като деноминация (стават народ). Имайки предвид всичко това, сега ще се опитаме да го приложим в повтарящата се история.

През 1856 г. вестта към Лаодикия за първи път е отправена към Адвентистите от седмия ден.<sup>28</sup> Седем години по-късно започва първият период от 126 години, който е свързан с пустинния период на адвентния народ. В края на този период (1989 г.) Илия се завръща в средите на адвентния народ, за да обърне сърцето му към истинския Бог и Неговия единороден Син. Периодът от 46 години до 2035 година ще покаже кой ще откликне на Илиевия апел, който 12 години след 1989 г. започва да се „удвоява“ чрез седемте вести на четвъртия ангел от Откровение 18:1-3, които са разшифрваният звук на седемте гърма и за които ще стане дума малко по-късно:

И ГОСПОД му каза: Иди, върни се по пътя си в пустинята към Дамаск;... а Елисеу, сина на Сафат от Авел-Меола, помажи за пророк вместо теб... Но аз съм оставил в Израил седем хиляди души [символ на 144 000], всичките колена, които не са се преклонили пред Ваал, и всяка уста, която не го е целунала. И той тръгна оттам и намери Елисеу, сина на Сафат, който ореше с дванадесет двойки говеда пред себе си, а самият той беше с дванадесетата [впрегнат в делата на църквата]. И Илия се приближи до него и хвърли кожата си върху него. А той остави говедата и изтича след Илия, и каза: Моля те, нека целуна баща си и майка си и ще те последвам! А той му каза: Иди, върни се, защото какво съм ти направил? И той се върна от него и взе двойка-

28 „В последната част на 1856 г. вниманието било насочено към „лаодикийската“ вест от Откровение 3-та глава. Преди това се е смятало, че този съвет се отнася за вярващите адвентисти, които не са последвали настъпващата светлина на третия ангел, организирани са се в друга църква и горчиво се противопоставят на истината за съботата. Сега те видели себе си като „хладки“ и имащи нужда да се вслушат в съвета на Верния свидетел.“ (Свидетелства, том 1, стр. 6, Параграф 5)

та говеда, и ги закла [страданието при духовната жертва необходима, за да се следва Божия призив и да се получи по-голяма мярка от гуха], и свари месото им с впряга на говедата, и гаде на хората, и те ядоха. После стана и последва Илия, и му слугуваше. (3 Царе 19:15-21)

Елисей е символ на движението, което ще се роди след 2001 година и то ще се изяви в следване на ненасилствения характер на Бога както е изявен от Сина Му на земята:

А арамейският цар воюваше против Израил. И се посъветва със слугите си и каза: На това и това място ще разположа стана си. Тогава Божият човек прати до израилевия цар да кажат: Пази се да не минеш през това място, защото арамейците са слезли там! И израилевият цар изпрати до мястото, за което Божият човек му каза и го предупреди, и внимаваше. Това стана не веднъж, нито два пъти. И сърцето на арамейския цар се смути от това нещо и той свика слугите си и им каза: Няма ли да ми кажете кой от нашите е за израилевия цар? А един от слугите му каза: Никой, господарю мой, царю, но Елисей, пророкът, който е в Израил, съобщава на израилевия цар думите, които говориш в спалнята си. И той каза: Идете, разберете къде е, за да пратя да го заловят. И му съобщиха и казаха: Ето, в Дотан е. Тогава той изпрати там коне, колесници и голяма войска, които дойдоха през нощта и обградиха града. И на сутринта, когато слугата на Божия човек стана и излезе, ето, войска с коне и колесници беше обградила града. И слугата му каза: Ах, господарю мой! Какво ще правим? А той отговори: Не бой се, защото онези, които са с нас, са повече от онези, които са с тях. И Елисей се помоли и каза: Моля Те, ГОСПОДИ, отвори ми очите, за да видя! И ГОСПОД отвори очите на слугата и той видя, и ето, хълмът беше пълен с огнени коне и колесници около Елисей. И когато

арамейците слязоха към него, Елисеу се помоли на ГОСПОДА и каза: Моля Те, порази този народ със слепота! И Той ги поразил със слепота, както каза Елисеу. Тогава Елисеу им каза: Не е това пътят и не е това градът. Елате след мен и ще ви заведа при човека, когото търсите. И ги отведе в Самария. И когато стигнаха в Самария, Елисеу каза: ГОСПОДИ, отвори очите на тези, за да видят! И ГОСПОД отвори очите им и видяха, и ето, бяха сред Самария. А когато ги видя, израилевият цар каза на Елисеу: Да ги избия ли? Да ги избия ли, татко мой? А мой отговор: Не ги избивай. Би ли избил онези, които би пленил с меча си и с лъка си? Сложи им хляб и вода, за да ядат и пият, и нека отидат при господаря си. И той им приготви голямо пиршество и те ядоха и пиха. После ги пусна и отидоха при господаря си. И арамейските чети не дойдоха повече в израилевата земя. (4 Царе 6:8-23)

Периодът от 126 години, който завършва през 2035 година се отнася за остатъка от адвентистите чрез които ще бъде прогласена последната вест на милост. Този период започва 46 години след първия както е в оригиналната история, което ни довежда до 1909 г. С какво е известна тази година в адвентната история? Тя представлява кулминацията на един неуспешен опит за реформа и децентрализация в организацията на църквата, инициран през 1901 година.

В тази година започва подмяна на Божието водителство с човешка организация. Вместо да разчитат на Светия Дух за растеж и ръководство, църковните лидери започват да поставят прекален акцент върху бюрократия и структура. Създават се съюзни конференции и по-сложна йерархия, и макар с добри намерения за ефективност, Божието дело все повече се ръководи по светски, корпоративен модел. Това измества фокуса от личната посветеност и евангелизация към администра-

тивни процедури и цифри.

Игнорира се гласът на Духът на пророчеството в лицето на Елън Уайт, която предупреждава за опасност от „царско управление“ и централизиран контрол, нейната роля може да се интерпретира като постепенно намаляваща, тъй като църквата става все по-зависима от решенията на комитети, а не от прякото Божие вдъхновение.

До 1903 г. тези „отстъпнически“ тенденции се утвърждават, когато апелът на Елън Уайт за гъвкавост и децентрализация е пренебрегнат. Вместо да бъдат центрове на духовно съживление, институциите се превърнали в самоцел, изискващи поддръжка и средства, което е отклонявало ресурси и внимание от пряката мисионерска работа и личното благочестие. Новата децентрализирана структура, вместо да донесе единство, е довела до повече разногласия и фракции между различните съюзни конференции, тъй като всяка е започнала да развива собствени интереси, отдалечавайки се от общата визия и дух на единство.

През въпросната 1909 г. ритуализмът и формализмът завладяват църквата. Вместо да бъдат изпълнени с жива вяра, църковните дейности, включително програмите за младежи (като Младежките мисионерски доброволчески дружества), са станали формални и бездушни. Фокусът е бил върху броя на членовете и дейностите, а не върху дълбочината на духовното преживяване. В стремежа си да се разшири и да бъде по-приета, църквата започва да разводнява все повече своите уникални доктрини, да избягва конфронтация със светски норми и да губи своята пророческа идентичност. Решенията на Генералната конференция вече са се вземали основно от хора, разчитащи на собствената си мъдрост и опит, а не на молитва и водителство от Светия Дух. В тази година Исус отправя последния си апел към Генералната Конфе-

ренция чрез Духа на пророчеството<sup>29</sup>.

През 2035 година, когато е краят на 126 години като отнасящи се за остатъка би следвало значението на седемте гръма да бъде напълно разбрано. Това също е свързано с повторението на тръбите, но този път като седмкратно предупреждение за отхвърляне на определени истини. Посочено ни е кога трябва да се очаква това:

**И след като седемте гърма проговориха, аз щях да пиша, но чух глас от небето, който каза: Запечатай това, което изговориха седемте гърма, и не го пиши. И ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, издигна дясната си ръка към небето и се закле в Този, който живее за вечни векове, който е създал небето и това, което е в него; земята и това, което е на нея; и морето и това, което е в него, че няма вече да има време, но че в дните на гласа на седмия ангел, когато той се приготви да затръбви, тогава ще се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците. (Откр. 10:4-7)**

Ето каква е „тайната на Бога“:

**Тайната, която е била скрита от векове и от поколения, а сега беше открита на Неговите светици, на които Бог пожела да изяви какви са богатствата на славата на тази тайна между**

<sup>29</sup> Основното послание към Генералната конференция през 1909 г. е свързано с „нуждата от по-широко и всеобхватно евангелизиране“. Тя призовава за разширяване на делото, не само в големите градове, но и в малките градчета и уединените кътчета, където много семейства все още не са чули Божията вест. Тя подчертава, че плановете за разширяване на делото трябва да са по-широки и по-мощни, като се изоставят „нищожните плановете“. Служителите са приканени да не се страхуват и обезсърчават пред трудностите, защото Бог ще им бъде помощник и ще им отвори пътища. Въпреки призивите за дълбоко покаяние и промяна, по време на Генералната конференция през 1909 г. записите посочват, че не е било извършено решително дело в сърцата на присъстващите. (Бюлетин на Генералната Конференция, 1909 г.)

езичниците, която е Христос във вас, надеждата на славата. (Колосяни 1:26-27)

Това е времето на запечатването или обединяването на човешкото с божественото. И то ще започне „в дните на гласа на седмия ангел, когато той се пригответи да затръби“. Това започва да се изпълнява 1844 г., но заради изпадането в лаодикийско състояние, процесът е задържан. Както краят на периода от 677 г. пр. Хр. до 1844 г. сл. Хр. е време, когато основата на истината се полага и Божият народ в лицето на адвентистите се събира, така и в повторението на историята, краят на периода от 1909 до 2035 е време, когато се очаква пълното събиране на народа на остатъка и довършване на зданието на истината. Двата края на 126 години ни показват времето, когато трябва да се случи това и то е между 1989 и 2035 година. Тези 46 години, които трябва да завършат делото съответстват 46 години, когато е била полагана основата между 1798 и 1844 година:

И ми отговори, като каза: Това е ГОСПОДНОТО слово към Зоровавел, което казва: Не чрез мощ, нито чрез сила, а чрез Моя Дух, казва ГОСПОД на Войнствата. Коя си ти, голяма планина? Пред Зоровавел стани на равнина! Той ще изнесе последния камък с възкликание: Благогат! Благогат на него! И ГОСПОДНОТО слово беше към мен и каза: Ръцете на Зоровавел положиха основата на този дом и неговите ръце ще го завършат; и ще познаеш, че ГОСПОД на Войнствата Ме е изпратил при вас. Защото кой презира геня на малките неща? Ще се разват тези седемте, като видят отвеса в ръката на Зоровавел – те са очите на ГОСПОДА, които обхождат цялата земя [Духа на Сина Откр. 5:6]. И проговорих и му казах: Какви са тези две маслинови гървета отгясно на светилника и отляво му? (Захария 4:6-11)

## V. Историята се повтаря

Видяхме, че духът на Илия<sup>30</sup> действаше от 1989 до 2001 година, обръщайки сърцата към истинския Бог на Израил. Веднага след това той е заменен от двойния дух на Елисей<sup>31</sup>, който задълбочава започнатото, като разкрива истинския характер на Йехова. Следователно разпечатването на 7-те гръма започва през 2001 година. И можем да проследим този процес по индиректен начин като разгледаме предупрежденията отправени към адвентния народ при отхвърлянето на тези вести. Основание за това ни дава божественият подход при завладяването на Ерихон:

**Вървете около града, всички мъже, годни за война, и обиколете града веднъж. Така да направите шест дни. И седем свещеници да носят пред ковчеза седем тръби от овнешки рог. А на седмия ден обиколете града седем пъти и свещениците да надуют тръбите.** (Исус Навин 6:3-4)

На седмият ден Израил трябвало да обиколи града седем пъти и свещениците да надуют тръбите. Това ни показва, че тръбите в Откровение ще се повторят и то точно във времето на седмата тръба, „когато се пригответи да затръби“. Ето как това се случва след 2001 г., когато седемте аспекти на последната вест на милост започват да се осъзнават последователно.

**И димът от тамяна заедно с молитвите на светиите се издигна от ръката на ангела пред Бога. И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и я хвърли на земята; и настанаха гръмовете и гласове, и светкавици, и земетресение. И седемте ангела, които държаха седемте тръби, се приготвиха да затръбят. И затръби първият ангел; и дойде град и огън, размесени с кръв, и бяха хвърлени на земята; и третата част от земята изгоря и третата част от дърветата**

30 Името Илия означава „Йехова е Бог“

31 Името Елисей означава „Йехова е Спасител“



| изгоря, изгоря и всяка зелена трева. (Откр. 8:4-7)

Димът от тамяна представя заслугите на Христовата жертва, които правят приемливи молитвите на Божиите хора. Няма нищо в нас, което да ни препоръчва пред Бога, освен правдата на Неговия Син. Тук става въпрос за правдата, която Божия Син е издействал за нас като човек. Тази основна концепция се нарича още праведност чрез вяра в противовес на праведност чрез дела, каквато лансира дяволът чрез своите фалшиви религии. Много е важно да се забележи, че първата тръба е директно следствие от хвърлянето на огъня от кадилницата на земята. Това показва, че първият и основополагащ аспект на истината за последното време е учението за оправдание чрез вяра:

| В онези дни Юга ще се спаси и Ерусалим ще живее в безопасност. И това е името, с което се нарича: ГОСПОД, наша правга. (Йеремия 33:16)

Градът и огънят размесени с кръв са любовта на Бога предложена чрез Голгота, а изгарянето на част от земята, дърветата и тревите представя последиците от неприемането на тази вест. В нова рамка тя за първи път е представена на 28-30 септември, 2001 г. под формата на презентации на тема Идентичностни войни.<sup>32</sup> Основната вест е, че нашата стойност не се определя от постиженията и провалите ни, а от принадлежността ни към небесното царство чрез Божия Син. Ключов стих са думите на Отец към Неговия Син при кръщението Му:

| И ето, глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в когото благоволих. (Матей 3:17)

Когато възприемаме тези думи като отнасящи се за нас, ние всъщност преживяваме оправдание чрез вяра:

---

32 <https://maranathamedia.com/series/view/identity-wars-original-2001>

Благословен да бъде Бог и Отец на нашия Господ Иисус Христос, който в Христос ни е благословил с всяко духовно благословение в небесните места; както ни е избрал в Него преди основаването на света, за да бъдем свети и без недостатък пред Него в любов; като ни е предопределил да бъдем осиновени за Него чрез Иисус Христос по благоволенieto на Своята воля, за похвала на славата на Своята благодат, с която ни е дарил във Възлюбения Си. (Еф. 1:3-6)

Отхвърлянето на тази основна истина „изгаря“ част от хората, защото по този начин те отхвърлят самото спасение на Господа. Следващият аспект е логическо следствие от първия:

И затръби вторият ангел; и нещо като голяма планина, пламнала в огън, беше хвърлена в морето; и третата част от морето стана на кръв и третата част от огушевените същества, които бяха в морето, измря, и третата част от корабите беше унищожена. (Откр. 8:8-9)

Вторият аспект на запечатващата истина за последното време е този за благославянето. Става въпрос за прилагане на благославящия принцип, който е заложен при кръщението на Исус, когато се чуват думите на Отец от небето, че Христос е Този, в Когото Той благоволи, т.е. в Когото се наслаждава. Това приложение е на (1) семейно, (2) църковно и (3) обществено ниво. Втората тръба показва какъв е резултатът от неприемането на този аспект на истината. Тук вече е пламнала цяла планина, която е хвърлена върху символизираните с морето народи<sup>33</sup> и затова то се превръща в кръв. Тази хвърлена в морето планина е препратка към два случая в евангелието, които директно говорят за отхвърляне на благословението в резултат на неверие, т. е. отхвърлянето на оправдание чрез вяра:

<sup>33</sup> Каза ми още: Водите, които ти видя, там, където седи блудницата, са народи и множества, и нации, и езици. (Откр. 17:15)

И когато гоїдоха при множеството, го Него се приближи един човек, който коленичи пред Него и каза: Господи, смили се над сина ми, защото е обладан от демон и страда лошо; понеже често пада в огъня и често във водата. И го доведох при Твоите ученици, но те не можаха да го изцелят. Иисус в отговор каза: О, роде невярващ и извратен, докога ще бъда с вас? Докога ще ви търпя? Доведете го тук при Мен! И Иисус го смърти и демонът излезе от него; и момчето оздравя в същия час. Тогава учениците гоїдоха при Иисус насаме и казаха: Защо ние не можахме да го изгоним? Той им каза: Поради вашето маловерие. Защото, истина ви казвам: ако имате вяра колкото синапено зърно, ще кажете на тази планина: Премести се оттук там! – и тя ще се премести; и нищо няма да ви бъде невъзможно. (Матей 17:14-20)

За да могат да бъдат благословени и на свой ред да благославят, учениците на Исус трябва да имат вяра. Това се случва точно след като Исус е бил с най-близките си ученици на близката планина и се е преобразил пред тях в слава, чувайки отново благославящия глас на Неговия Баща от небето:

А докато той още говореше, ето, светъл облак ги засени; и от облака се чу глас, който каза: Този е Моят Възлюбен Син, в когото благоволих; Него слушайте! (Матей 17:5)

Бог добавя към благословието една конкретна инструкция към учениците: „Него слушайте“. Той очаква от тях да приемат принципа на благословието и да го прилагат към другите. Когато Исус казва на учениците Си „ще кажете на тази планина: Премести се оттук там!“, той явно посочва същата планина, на която е представено благословието на Отец към Сина, което те с вяра могат да предоставят на други. Ето и следващият случай, когато Исус използва подобен пример с планина.

А на сутринта, когато се връщаше в града, оградения. И като видя една смокиня край пътя, дойде при нея, но не намери нищо на нея, освен само листа, и ѝ каза: Да няма вече плод от теб до века! И смокинята веднага изсъхна. И учениците, като видяха това, се учудиха и казаха: Как така веднага изсъхна смокинята? А Исус в отговор им каза: Истина ви казвам: ако имате вяра и не се усъмните, не само ще извършите стореното на смокинята, а гаже ако кажете на този хълм: Вдигни се и се хвърли в морето, ще стане. И всичко, което поискате в молитва, като вярвате, ще получите. (Матей 21:18-22)

Исус използва смокиновото дърво като символ на Израил, който отказва да Го приеме. Това показват продължението на разказа в Матей. Резултатът е, че народът сам се лишава от благословието на Божия Дух. На Исус не Му остава друго освен да плаче горчиво за тях, обявявайки, че домът им се оставя пуст (Матей 23:37, 38). Единствената надежда за хората след това е в думите, които Той изрича веднага след това:

Защото ви казвам, че отсега нататък няма вече да Ме видите, докогато кажете: Благословен Онзи, който идва в Господното Име! (Матей 23:39)

В този контекст планината символизира цял един народ, който отхвърля благословието. След като вестта за Идентичностните войни е популяризирана в годините след 2001 г., нейните поддръжници започват да осъзнават ползата от благославието иго прилагат като поканват хората да приемат думите на Отец към тях с молитва и вяра. Логическото продължение на е свързано с осъзнаването, че идентичността на Бог и Неговият Син трябва да бъде недвусмислено изяснена, за да може да бъде прочистен канала на благословието:

| И затръби третият ангел; и падна от небето

голяма звезда, която гореше като факла; и пагна върху третата част от реките и върху водните извори. А името на звездата е Пелин, и третата част от водите стана пелин; и много хора измряха от водите, защото те станаха горчиви. (Откр. 8:10-11)

Водите на благословието могат да текат безпрепятствено само, когато духът на Мойсей и Илия разкрие кой е истинският Бог и отношението Му с Неговия Син. Докато Христос не е схващан като истински Сен, роден във вечността от Бога, няма истинска властова фигура, която да благославя (Отец) и такава, която да провежда благословието (Сина) към другите. Илия изобличава вярата в едно божество, което носи само фиктивно титлите Отец и Син, без това да са същински характеристики на тези Личности.

Помнете закона на слугата Ми Мойсею, който му заповядах на Хорив за целия Израил, наредби и правила. Ето, Аз ви изпращам пророк Илия, преди да дойде великият и страшен Ден на ГОСПОДА. И той ще обърне сърцето на бащите към синовете и сърцето на синовете към бащите им, за да не дойде и да поразя земята с проклятие. (Малахия 4:4-6)

Звездата Пелин вгорчава всички извори на благословието точно заради отхвърлянето на истинските идентичности на Бог и Неговия Син. Следващата логическа стъпка, когато Бог и Неговият Син са видени като истински Баща и Син е Те да бъдат осъзнати като Източник и Канал на благословието.

За нас има само един Бог – Отец, от когото е всичко, и ние за Него; и един Господ – Иисус Христос, чрез когото е всичко, и ние чрез Него. (1 Кор. 8:6)

Това е божествен модел, който произхожда директно от идентичността и отношението на Отец и Сина. Този

## V. Историята се повтаря

модел е проектиран във самото творение. Слънцето е източник, а луната отразител/канал на неговата светлина и всички звезди и планети са подчинени на този принцип. Затова отхвърлянето на този аспект от вестта води до четвъртата тръба:

И затръбви четвъртият ангел; и третата част от слънцето и третата част от луната, и третата част от звездите беше поразена, така че да потъмнее третата част от тях; и третата част от деня да не свети, както и от нощта. (Откр. 8:12)

С приемането на този божествен модел до голяма степен зависи способността ни да различаваме между истина/светлина и заблуда/тъмнина по много други въпроси. Ако дотук отхвърлените аспекти на истината водят до лишаване от голямо благословение, пренебрегването на следващите три е тотално бедствие:

И видях и чух един орел, който летеше посрег небето и казваше с висок глас: Горко, горко, горко на земните жители поради останалите тръбни гласове от тримата ангели, които още има да затръбят! (Откр. 8:13)

Едно от най-важните приложения на божествения модел е, че съботата е източник на определените Господни времена:

И ГОСПОД говори на Мойсей и каза: Говори на израилевите синове и им кажи: ГОСПОДНИТЕ празници, в които ще свиквате свети събрания, Моите празници, са тези: Шест дни да се върши работа, а седмият ден е събота за почивка, за свято събрание; в нея да не вършите никаква работа; във всичките ви жилища е събота на ГОСПОДА. Това са ГОСПОДНИТЕ празници, свети събрания, които ще свиквате на времената им: В първия месец, на четиринадесетия ден от месеца, привечер, е Пасха на ГОСПОДА... (Левит

23:1-5)

И на петнадесетия ден от същия месец е ГОСПОДНИЯТ празник на безквасните хлябове; седем дни да ядете безквасни хлябове. (Левит 23:6)

От другия ден след съботата, от деня в който сте принесли снопа на движимия принос, да си изброите седем цели седмици; до следващия ден след седмата събота да изброите петдесет дни, и тогава да принесете нов хлебен принос на ГОСПОДА. (Левит 23:15-16)

Говори на израилевите синове и кажи: В седмия месец, на първия ден от месеца, да ви бъде почивка, спомен със свирене с тръби, свято събрание. (Левит 23:24)

Шест години да сееш нивите си и шест години да режеш лозето си и да събираш плода му; а седмата година да бъде събота за почивка на земята, събота на ГОСПОДА; в нея да не сееш нивата си и да не режеш лозето си. (Левит 25:3-4)

И да си изброиш седем съботни години, седем пъти по седем години, така че дните на седемте съботни години да ти станат четиридесет и девет години. И тогава, на десетия ден от седмия месец, да направиш да се затръби с тръба; в деня на умилостивението да направите да се затръби с тръба по цялата ви земя. И да осветите петдесетата година и да провъзгласите освобождение по цялата земя, на всичките ѝ жители; това ще ви бъде юбилей и ще се върнете всеки в притежанието си, и ще се върнете всеки при рода си. (Левит 25:8-10)

Подобно на съботата тези времена предлагат повишен дял от Христовия Дух, приеман чрез вяра:

Едното агне да принасяш сутрин, а другото агне да принасяш привечер... Това е постоянно всеиз-

гаряне, А в съботен ден да принасяте две едногодишни агнета без недостатък... Това е всеизгарянето за всяка събота освен постоянното всеизгаряне с възлиянието му. На новолунията си да принасяте за всеизгаряне на ГОСПОДА два юнеца, един овен, седем едногодишни агнета без недостатък;... А в първия месец, на четирнадесетия ден от месеца е Пасха на ГОСПОДА. А на петнадесетия ден от този месец е празник;... Да принесете на ГОСПОДА жертва чрез огън, всеизгаряне: два юнеца, един овен и седем едногодишни агнета... (Числа 28:4-31)

Жертвите символизират Христос, а увеличеното им количество показва нарастване на благословието на Неговия Дух в тези времена. Този пети аспект на истината е една прекрасна запечатваща новина и затова отхвърлящите я са наречени в петата тръба „тези които нямат Божия печат“:

И затръби петият ангел; и видях една звезда, паднала от небето на земята, на която се даде ключа от кладенеца на бездната. И тя отвори кладенеца на бездната и от кладенеца се издигна дим като дим от голяма пещ; и слънцето и въздухът потъмняха от дима на кладенеца. И от дима излязоха скакалци по земята; и им се даде власт, като властта, която имат земните скорпиони. И им се каза да не повреждат тревата по земята, нито някое зелено растение, нито някое дърво, а само такива хора, които нямат Божия печат на челата си. И им се даде да не ги убиват, а да ги мъчат пет месеца; и мъчението им беше като мъчение от скорпион, когато ужили човек. През онези дни хората ще потърсят смъртта, но няма да я намерят; и ще пожелаят да умрат, но смъртта ще побегне от тях. И на вид скакалците приличаха на коне, приготвени за война, и на главите си имаха нещо подобно на венци като злато, и лицата им бяха като чо-



Вешки лица. И имаха коса като косата на жените и зъбите им бяха като зъби на лъв. И имаха нагръдници като нагръдници от желязо и шумът на крилата им беше като шум от колесници с много коне, когато препускат на бой. Имаха и опашки като скорпиони и жилата им бяха в опашките им; и имаха власт да повреждат хората пет месеца. И имаха над себе си цар – ангела на бездната, който на еврейски се нарича Авагон, а на гръцки името му е Аполион. Егното горко мина, но ето, още две горки идват след това. (Откр. 9:1-12)

Тук падналата звезда съответства на делото на Илия разкриващо в третата тръба истинските отношения на Отец и Сина. Важно е, че тези хора са мъчени, а не убивани и това е защото те са се лишили от Божията почивка в съботата и нейното разширение:

Защото така казва Господ БОГ, Светият Израилев: Чрез обръщане и покой ще се избавите, в безмълвие и упование ще бъде силата ви. Но вие не искахте. А казахте: Не, ще побегнем на кон! – затова ще бягате; и: Ще яздим на бързи коне! – затова и преследвачите ви ще бъдат бързи. (Исаия 30:15-16)

Конниците от следващата тръба вече са смъртоносни, защото те представят последиците от поклонението на един бог на смъртта след като е отхвърлена истината за ненасилствения характер на Бога така както тя е разкрита от Неговия Син на земята:

И затръби шестият ангел; и чух един глас от четирите рога на златния олтар, който беше пред Бога, който казваше на шестия ангел, който държеше тръбата: Развържи четирите ангела, които са вързани при голямата река Ефрат. И четирите ангела, които бяха приготвени за този час и ден, и месец, и година, се развързаха, за да убият третата част от хората. И число-

мо на конните войски беше два пъти по десет хиляди по десет хиляди; и аз чух числото им. И така видях във видението конете и язгещите на тях: те носеха нагръдници като от огън, яцинт и сяр; и главите на конете бяха като глави на лъвове и от устата им излизаше огън, дим и сяр. От тези три язви – от огъня, от дима и от сярата, които излизаха от устата им – беше избита третата част от хората. Защото властта на конете е в устата им и в опашките им; понеже опашките им приличат на змии и имат глави, и с тях повреждат. (Откр. 9:13-19)

Истината за ненасилствеността на Бога е разгледана щателно в литературата, която съдържа изследванията на всички основни случаи на насилствени присъди в Библията. Тя е достъпна в категорията „Какъв е Бог?“ на сайта [fatheroflove-bulgaria.com](http://fatheroflove-bulgaria.com). За първи път систематизирането на тази истина започва към 2015 година като самото първо изследване е свързано с язвите в Египет като естествена последица от отстъплението на Египет и отхвърлянето на светлината, която им е била изпратена чрез Йосиф преди това.

Последният седми аспект на истината за това време е този за истинското естество на Божия съд. Съдът от 1844 г., за който се говори в Даниил 7 и 8 глави е представен по начин, който отговаря на виждането на естествения човек. Реалността обаче е, че присъдите се определят от съда, който ние провеждаме относно Божия характер:

**Да не бъде! Но нека признаваме, че Бог е истинен, а всеки човек – лъжлив, както е писано: „за да се оправдаеш в думите Си и да победиш, когато се съдиш.“ (Римляни 3:4)**

Бог е поставен на съд в живота ни и това ще определи начина по който ние съдим. Ако вярваме в един Бог, в който няма смърт, жестокост и убиване, това и ще получим, когато решаваме колко заслужаваме на база

представата ни колко милостив е Бог.

Не съдете, за да не бъдете съдени. Защото, с каквото съд съдите, с такъв ще ви съдят; и с каквато мярка мерите, с такава ще ви се меру. (Матей 7:1-2)

Истина, истина ви казвам: който слуша Моето слово и вярва в Този, който Ме е пратил, има вечен живот и няма да дойде на съд, а е преминал от смърт в живот. (Йоан 5:24)

Защото Отец не съди никого, а е предал целия съд на Сина... (Йоан 5:22)

След като фарисеите довели жена хваната в прелюбодейство, за да бъде убита с камъни, Исус им позволил да видят истинското си състояние пред Бога. И вместо да коленичат до жената да искат и те милост, те си тръгнали, лишавайки сами себе си от милостта:

И когато се изправи и не видя никого освен жената, Исус ѝ каза: Жено, къде са тези, (които те обвиняваха)? Никой ли не те осъди? И тя отговори: Никой, Господи. Исус каза: И аз не те осъждам; иди си и отсега не съгрешавай вече. (Йоан 8:10-11)

С това Господ Исус показва, че евреите не са разбирали правилно божествените закони дадени чрез Мойсей и не знаят, че не е в сърцето на Бог и Неговия Син да ни осъждат, както плътският човек си представя съда:

Вие съдите по плът; аз не съдя никого. И дори и да съдя, Моят съд е истинен, защото не съм сам, а аз и Отец, който Ме е пратил. (Йоан 8:15-16)

И ако някой чуе думите Ми и не ги пази, аз не го съдя; защото не дойдох, за да съдя света, а за да спася света. Който Ме отхвърля и не приема думите Ми, има кой да го съди – словото, което говорих, то ще го съди в последния ден. (Йоан

| 12:47-48)

Представата за съд, в който Бог стои на трона и изисква всеки да получи наказание за греха си, не намира потвърждение в живота на Исус на земята и в цялостното учение на Библията по този въпрос. Този, който настоява за такъв съд е Сатана:

| **Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, което замисля зло чрез закона? (Псалми 94:20)**

Това е една фалшива правосъдна система, която настоява за наказание за всеки грях. В същото време Исус от името на Бога казва: „Нито Аз те осъждам. Иди си и не съгрешавай повече“!

Видяхме, че при отварянето на петия печат вярващите мъченици молеха за възмездие викайки „докога Господи няма да въздадеш за кръвта ни“ (Откр. 6:10). Разбрахме, че този вик се дължи на отстъплението на християнството и неспособността Христос да бъде следван с вяра в Най-святото място където вярващите се молят враговете им да бъдат благословени както това правел дякон Стефан (Деяния 7:59, 60).

Викът „До кога“ е свързан с потъпкването на Божия народ и светилището:

| **Тогава чух един светия да говори; и друг светия каза на този, който говореше: Докога се простира видението за вечната жертва и за престъплението, което докара запустение, когато светилището и множеството ще бъдат потъпквани? (Даниил 8:13)**

Това е вик, който обобщава страданието на Божия народ поради нежеланието му да се примири с онеправданото си състояние.

| **Докога ще имам борба в душата Си, болки в сърцето Си всеки ден? Докога ще се превъзнася не-**

приятелят ми над мене? (Псалми 13:2)

Госпоги, докога ще гледаш? Избави гушата ми от злодействата им, живота ми—от тези лъво-ве. (Пс. 35:17)

Докога всички вие ще напагате човека, за да го съборите като наведена стена и разкластен плет? (Пс. 62:3)

Докога, Боже, противникът ще укорява? Довека ли врагът ще хули името Ти? (Пс. 74:10)

Докога, ГОСПОДИ? Ще се гневиш ли винаги? Ще гори ли като огън ревността Ти? (Пс. 79:5)

Много често обаче тези молитви разкриват страдание произтичащо от неправилно разбиране на Божия характер:

ГОСПОДИ, Боже на Силите, докога ще таиш гняв против молитвите на народа Си? (Пс. 80:4)

Докога, ГОСПОДИ? Ще се криеш ли винаги? Ще гори ли като огън гневът Ти? (Пс. 89:46)

ГОСПОДИ, докога нечестивите, докога нечестивите ще тържествуват? (Пс. 94:3)

От божествена гледна точка обаче този вик е страдание поради неразбирането на това какъв в действително е Бог:

Човешки синове, докога ще обръщате славата [характера] ми в безчестие? Докога ще обичате суета и ще търсите лъжа? (Села.) (Пс. 4:2)

Бог копнее да отговори на молитвите на закланите мъченици от петия печат. Но за да направи това, Той трябва да премине през един процес. Седмият печат е мълчание на небето, защото това е най-красноречивото, нещо, което Бог може да каже за Себе Си след отхвърлянето на откровението на Голгота (Откр. 8:1). Това е вре-

## V. Историята се повтаря

мето на Божия съд, както когато Исус мълчал след като фарисеите го изпитвали как ще се произнесе относно прелюбодейката:

И книжниците и фарисеите доведоха при Него една жена, хваната в прелюбодейство, и като я поставиха насред, Му казаха: Учителю, тази жена бе хваната в самото дело на прелюбодейство. Моисей ни е заповядал в закона да убиваме такива с камъни. А Ти какво ще кажеш за нея? И това казаха да Го изпитат, за да имат за какво да Го обвиняват. А Исус се наведе наголу и пишеше с пръст по земята. (Йоан 8:3-6)

Бог отговаря на молитвите на мъчениците от петия печат чрез събитията на седемте тръби, които в крайна сметка водят до Деня на Умилостивението. Чрез седемте тръби Бог ще успее да направи способен един народ да влезе с вяра в Най-святото място по отношение познаването на Неговия характер. За да стане това обаче, към молитвите на светиите трябва да се прибави Христовото достойнство:

Тогавя видях, че на седемте ангела, които стояха пред Бога, бяха дадени седем тръби. И оуйде друг ангел и застана пред олтара, като гържеше златна кадилница; и на него бе даден много тамян, за да го прибави към молитвите на всички светици над златния олтар, който беше пред престола. А кадилният дим се издигна пред Бога от ръката на ангела заедно с молитвите на светиите. И ангелът взе кадилницата, напълни я с огън от олтара и хвърли огъня на земята; и последваха гръмове и гласове, светкавици и трус. (Откр. 8:2-5)

На мъчениците това все още им изглежда като че Исус убеждава Отец да ги послуша заради Неговата жертва на Голгота, но в действителност Божият Син обсъжда с Бога възможностите да отговорят на молитвите на светиите

по най-добрия начин, който е в съответствие с ненасилствения характер на Бога.

Наказанието над Западната и Източната римска империя, което е оповестено от тръбите е естествен резултат от отхвърлянето на светлината идваща от Голгота и мъченичеството на християните. **Чрез тръбите мъчениците имат възможност да осъзнаят, че не Бог, а самият грях поразява грешниците.** Светиите могат да видят, че въздаянието за което са молили е постигнато не защото Бог отмъщава на враговете им, а защото им позволява да получат естествения резултат от нечестията си. Варварските племена и народите водени от исляма представляват пожънване на посято от Рим.

Възниква въпросът: Какво ще видят вярващите ако следват докрай Христос в движението Му в небесното светилище? Отговорът намираме в сравняването на съда от Даниил 7 глава със осъждането на Исус според записа на Йоан.

### **Разбиране на Божия Неосъдителен Съд: Урок от Даниил 7 и Процесът при Каяфа и Пилат**

Още при осъждането на Исус от Синедриона виждаме действието на **фалшивата система за справедливост.** Когато не намират за какво да Го обвинят, Каяфа Му задава въпроса: „Ти ли си Синът на Благословения?“ И когато Исус отговаря утвърдително, те Го обявяват за заслужаващ смъртно наказание. Невинният Исус е обявен за виновен, само защото се съгласява с изявлението, че е Божият Син. Това е **системата за справедливост на Сатана**, която той е издигнал още в небето, а през християнската епоха е поддържал чрез „малкия рог“.

Случаен ли е тогава отговорът на Исус, който представлява **пълен паралел** на съда, описан в Даниил 7 глава?

| Исус му отговори: Ти каза. Но казвам ви, отсега

нататък ще видите Човешкия Син, седящ отгясно на Всесилния и идващ на небесните облаци. (Мат 26:64)

Гледах в нощните видения и, ето, един като Човешки Син идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и го доведоха пред Него. (Дан 7:13)

Това ясно показва, че картината в Данииел 7 глава – с „Древния по дни“, седнал на престола, отворените книги и огнената река, която излиза и поглъща – не е израз на истинския Божи характер, а е **картина на фалшивата система за справедливост** в действие.

В подкрепа на това е и фактът, че в Данииел 7 глава Исус е представен като владетел, на когото всички ще служат:

И на Него бе дадено владичество, слава и царство, за да Му служат всички племена, народи и езици... (Дан. 7:14)

Но в Божието царство онези, които са на власт, са тези, които **най-много служат**:

Но Исус ги повика и им каза: Вие знаете, че онези, които са признати за князе на народите, господаруват над тях и големците им властват над тях. Но между вас не е така; а който иска да стане големец между вас, нека ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще бъде слуга на всички. Защото наистина Човешкият Син не дойде да Му служат, но да служи и да даде живота Си откуп за мнозина. (Марк 10:42-45)

Блажени онези слуги, чиито господар ги намери будни, когато си дойде; истина ви казвам, че той ще се препаше, ще ги накара да седнат на трапезата и ще дойде да им прислужи. (Лука 12:37)



Щом Божието царство е такова, тогава картината в Данииел 7 глава отразява **царството на Сатана**, което е царство на силата. Именно по този начин Бог говори на хора, които живеят според фалшивата система за справедливост.

Този процес продължава и в съдебната зала на Пилат. Двойственото значение на името му е показателно. От една страна, то сочи към фалшивата система за справедливост; от друга – показва ясно как се чувства Отец в тази ситуация. Името Пилат означава „един, който хвърля копие“ (свързано с царството на силата, подобно на образа на Отец в Данииел 7 глава, седнал на престол, от който излиза огнена река), или „такъв, който е притиснат на тясно“. Второто значение на името Пилат е свързано с **истинския характер на Отец**, който страда, че Синът Му ще понесе греховете на човечеството. Но в същото време Отец изтърпява целия процес и се съгласява да предаде Сина Си на разпятие, защото копнее да спаси всички онези, които биха повярвали.

Сравняването на съдебната сцена в Данииел 7 глава с процеса на Исус пред Пилат предлага дълбока поука за истинския характер на Божия съд, който е неосъдителен. За да разберем това, можем да разгледаме Пилат като символ на Бог Отец (Древния по дни), а евреите като представители на цялото човечество/и особено обвиняващият „малък рог“ от Дан. 7 гл. Тази аналогия разкрива контраста между Божията справедливост и фалшивата съдебна система на Сатана.

### **Сатанинската Система на Справедливост: "Исус Трябва да Умре"**

В разказа за Пилат виждаме как фалшивата система на Сатана манипулира ситуацията. Евреите, подтикнати от тази система, заявяват: „Според нашия закон Той трябва да умре“ (Йоан 19:7). Това е ключов момент, за-

щото отразява падналото човешко състояние. Човекът в своето греховно състояние вярва, че за да получи прошка от Бог, Исус трябва да умре. Тази идея произлиза от изкривено разбиране за справедливостта, където възмездието е основна движеща сила.

### **Божият Съд в Даниил 7: Древният по Дни и Неговото Оправдание**

В Даниил 7 глава, сцената на съда е представена с Древния по дни (Бог Отец), който сядат на престола си. Това е подобно както Пилат сядат на престола, за да се произнесе относно Исус. Преди това той е умолявал евреите да проявят милост към Исус, но напразно. Той им казва „Ето Човекът“ (Йоан 19:5). Това е Човешкият Син, който е доведен при Древния по дни. Човекът в най-абсолютния смисъл. Не намирам вина в Него“ (4 и 6 ст.). „Вашият цар ли искате да разпънат?“ (15 ст.) Така и по време на съда в Дан. 7гл. на Исус е дадено царството.

Сега в очите на грешника Неговият Баща ще съблече Себе Си от скъпите качества на Баща, за да възприеме на Себе Си качества на един съдия. По тази причина ние смятаме, че Бог е поразил Исус на кръста (Исаия 53:4). Този съд обаче не е насочен към осъждане на човечеството. Напротив, целта му е оправдание на светиите и унищожаване на властта на злото. В този контекст, Исус (Човешкият Син) пристига пред Древния по дни и Му се дава власт, слава и царство. Това символизира получаването на авторитет от Христос, за да може Той да осъществи изкуплението и да установи Своето вечно царство.

Контрастът: Осъдителен срещу Оправдателен Съд

- При Пилат (Сатанинската система): Фокусът е върху осъждането на Исус и Неговата смърт като необходимост за възмездие. Човечеството, представено от евреите, иска смърт. Този

процес е несправедлив, изпълнен с лъжи и манипулации, и води до смъртта на невинния.

- При Древния по дни (Божията система): Съдът не е за осъждане, а за оправдание. Бог Отец не търси смъртта на човека, а по-скоро търси да оправдае тези, които са избрали да Му се доверят. Смъртта на Исус не е изискване от страна на Бог, а доброволна жертва от страна на Христос, която разкрива Божията любов и осигурява изкупление, а не възмездие.

#### Истинската Поука

Основната поука е, че Бог Отец не изисква смъртта на Исус, за да ни прости. Това е човешко, паднало разбиране за справедливост, подтикнато от Сатана. Божият съд, както е показан в Данииел 7, е съд на оправдание, където Бог действа, за да спаси и да възстанови, а не да осъди. Смъртта на Исус е разкритие на Божията безусловна любов и Неговия план за спасение, който не се основава на необходимостта от наказание, а на желанието за възстановяване на взаимоотношението.

Когато Пилат символизира Бог Отец, а евреите – човечеството, виждаме, че Бог Отец не е този, който осъжда Исус. Напротив, Той е Този, Който предава цялата власт на Сина, за да може Той да осъществи спасението. Това е в пълно съответствие с Божия характер на любов и милост, а не на осъждане и отмъщение.

Това разбиране с всички негови подробности, които не можем да опишем тук дойде върху нас през 2018 г., за да ни покаже истината за неосъдителния характер на нашия милостив Бог. Това разбира се не означава, че нечестивите няма да получат наградата, за която са работили, защото Бог зачита техния избор. Но осъдителността не е част от природата на Бога. През 2018 година благодарение на разбирането за сатанинската правосъдна система, отделяща Божията милост от Неговата справед-

## V. Историята се повтаря

ливост. Това даде възможност фалшивата справедливост лишена от милост да бъде отделена от Божията и да видим, че у Онзи, Който стои на престола няма никаква тъмнина и смърт. Ние сме проектирали нашите представи за справедливост върху Неговия свят характер. Това дава възможност на съда над живите да започне, тъй като вече има хора, които гледат към и отразяват един Бог в когото няма смърт и така са готови да отразят същото към своите ближни. Това вече е народ, който наистина се готви за преселване без да види смърт:

И затръбни седмият ангел; и на небето имаше силни гласове, които казваха: Световното царство стана царство на нашия Господ и на Неговия Христос, и Той ще царува за вечни векове. (Откр. 11:15)

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Кор. 3:18)

Тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението. И така, от страна на Христос ние сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим Ви от страна на Христос: примирете се с Бога... (2 Кор. 5:19-20)

Още малко и високият вик след седмokratното обикаляне на Вавилон / Ерихон ще събори стените му и ще можем да си отидем у дома:

## Седемте Тръби и Седемте Аспекта на Истината

Тръба (Откр.)	Аспект на Истината (Открит през)	Описание и Последници от Отхвърляне
<b>ПЪРВА ТРЪБА (8:7)</b>	<b>Оправдание чрез вяра (2001 г.)</b>	<b>Описание:</b> Стойността ни е в принадлежността към небесното царство чрез Христос. <b>Последници:</b> Част от земята, дърветата и тревите изгарят; отхвърляне на спасението.
<b>Втора тръба (8:8-9)</b>	<b>Принцип на благославянето (След 2001 г.)</b>	<b>Описание:</b> Прилагане на принципа на благословието (от кръщението на Исус) на всички нива. <b>Последници:</b> Планина в огън хвърлена в морето; морето става на кръв, загиват същества и кораби.
<b>Трета тръба (8:10-11)</b>	<b>Истинската идентичност на Бог и Сина (Логическо продължение)</b>	<b>Описание:</b> Разкриване на Бог като истински Баща и Син, източници на благословение. <b>Последници:</b> Звездата Пелин вгорчава водни извори; много хора умират.
<b>Четвърта тръба (8:12)</b>	<b>Божественият модел: Източник и Канал (Логическа стъпка)</b>	<b>Описание:</b> Отец е Източник, Син е Канал (като Слънце и Луна). <b>Последници:</b> Част от слънцето, луната и звездите потъмняват; част от деня и нощта не свети.
<b>Пета тръба (9:1-12)</b>	<b>Господни времена и Божия печат</b>	<b>Описание:</b> Съботата и празниците са източник на Духа чрез вяра. <b>Последници:</b> Мъчение на хората без Божия печат; нямат почивка.
<b>Шеста тръба (9:13-19)</b>	<b>Ненасилственият характер на Бога (Започва към 2015 г.)</b>	<b>Описание:</b> Бог не стои зад насилствени присъди. <b>Последници:</b> Трета част от хората загиват от конници; поклонение на бог на смъртта.
<b>Седма тръба (11:15)</b>	<b>Истинското естество на Божия съд (2018 г.)</b>	<b>Описание:</b> Съдът зависи от това как ние съдим Божия характер; Бог не осъжда. <b>Последници:</b> Фалшива правосъдна система, лишаване от милост; народ, който не е готов за преселване.

## V. 3. Даниил 11

Начинът по който ще разгледаме повтарящата се история в Даниил 11 глава е според разкритото в последната пророческа част и по-специално 7+1 глави на звяра от Откровение 17 глава.

Царство	Духовно съответствие	Символ
<b>Вавилон</b> (605–539)	Папство (538–1798)	Морски звяр (Откр. 13:1-8)
<b>Мидо-Персия</b> (539–331) <b>Овен с два рога</b>	Републиканско-протестантска Америка (1776–)	Агне с два рога (Откр. 13:11-14)
<b>Гърция</b> (331–168)	Френска революция (1789–1799) СССР (Източен блок) (1922–1991) ООН (1945– )	Звяр от бездната в повтарящата се история (Откр. 11:7)
<b>Рим</b> (168 г. пр. Хр. – 476 г. сл. Хр.)	Тройна коалиция:	Земен звяр, Морски Звяр и неговите 10 рога (Змеят)

Тълкуванието на Даниил 11 като повтарящ се цикъл, който се актуализира за края на времето, е гъвкаво и позволява промяна в специфичните личности, които изпълняват ролите, ако обстоятелствата се променят.

**Даниил 11:1-2: Възходът на Републиканско-Протестантска Америка в края на времето (Персийски царе, като наследници на Вавилон)**

| Аз пък, през първата година на Дариу Мидиеца, бях на негова страна, за да го подкрепям и укреп-

| пнявам. (Даниил 11:1)

„Първата година на Дарий Мидиеца“ символизира началото на нов пророчески цикъл в края на времето, особено периода след Студената война. В тази повтаряща се история, **Дарий Мидиеца е президентът Роналд Рейгън**. Неговата политика на засилване на американската мощ и твърда позиция срещу комунизма (Южния цар, Египет) поставя началото на „края на Студената война“ и укрепва позицията на **републиканско-протестантска Америка (вторият звяр от Откр. 13 гл.)** като доминираща световна сила.

| И сега ще ти обявя истината. Ето, още трима царе ще възникнат в Персия; а четвъртият ще събере по-голямо богатство от всички; и когато се засили с богатството си, ще раздвижи всички против гръцкото царство. (Даниил 11:2)

„Царете в Персия“ символизират ключови американски президенти, които продължават да утвърждават американското глобално влияние. **Макар Персия да е победила Вавилон в Библията (Даниил 5 гл.)**, тя е представена като негов наследник и продължител на духа му, особено в книгите Ездра и Неемия, където персийските царе издават укази, които засягат Божия народ и неговото поклонение, подобно на вавилонците. Дори персийските владетели Кир и Артаксеркс са наречени „вавилонски цар“ (Ездра 5:13; Неемия 13:6). В повтарящата се история това означава, че макар републиканско-протестантска Америка да е представител на протестантите, които исторически са надмогнали папството, то в Откровение 13 глава като земният звяр, тя не случайно е представена като "говореща като змей". Това показва, че Америка, въпреки своите протестантски корени и принципи на свобода, в края на времето ще прояви духа на Вавилон – т.е., налагане на религиозно-политическа власт.

Първият цар след Рейгън (Дарий) е **Джордж Х. У. Буш (Кир)**, който довършва конфликта със СССР и полага основите на новия световен ред. След него, „още трима царе“ са:

- 1) **Бил Клинтън**
- 2) **Джордж У. Буш**
- 3) **Барак Обама**

„Четвъртият“, който събира „по-голямо богатство от всички“, е **Доналд Тръмп**. Той, подобно на историческия Ксеркс/Асуир от книгата Естир (който е известен с огромните си богатства и лукс), е познат със своето лично богатство и бизнес империя, като неговото президентство е белязано от драстични промени и конфронтации. Когато се „засили с богатството си“ (използвайки икономическата и културна мощ на Америка), той „ще раздвижи всички против гръцкото царство“. В този контекст, „гръцкото царство“ не е древна Гърция, а символизира **светски либерални, глобалистки или "френско-революционни" (антропоцентрични, анти-религиозни) идеологии**, които се разглеждат като наследници на светския атеизъм. Това може да е поредица от действия, насочени към глобална морална/религиозна реформация, иницизирана от Америка, която ще се сблъска със светските ценности.

**Даниил 11:3: Наполеон/Френската революция като предшественик на Южния цар (Александър Македонски и Гърция)**

После ще се издигне един силен цар, който ще владее с голяма власт и ще действа според волята си. (Даниил 11:3)

Този стих може да се тълкува като **ретроспективен поглед или обобщение на произхода на Южния цар**. „Силен цар“ е **Наполеон**, който е кулминацията на **Френската революция (Гърция)**. Неговото възникване



и действия са корените на светските, антиклерикални и атеистични идеи, които по-късно ще се развият в комунизма и ще характеризират „царя на Юг“ (Египет). Това е важно за разбиране на идеологическата основа на конфликта в края на времето.

**Даниил 11:4-13: Динамиката на Северен и Южен цар в края на времето (Папството и СССР/светски атеизъм) и ключови конфликти**

А когато се издигне, царството му ще се разбие и ще се раздели към четирите небесни ветрове, но не на потомците му, нито според властта, с която той е владал; защото царството му ще бъде изкоренено и дадено на грузи освен на тях. (Даниил 11:4)

Разпадането на Наполеоновата империя символизира разпространението на тези светски/революционни идеи. „Разделянето към четирите небесни ветрове“ може да символизира четирите основни форми или направления, които тези анти-религиозни/антропоцентрични идеи ще приемат през 20-ти век, преди да се консолидират.

И царят на Юг ще се засили... и едн от князете му ще се засили против него... и ще се съюзат... Но няма да остане силата на ръката й... и ще се разгневят... И ще се съберат многобройни войски... и ще се засили... И царят на Юг ще се разгневи... и ще излезе и ще се бие с него... и ще отведе голямо множество... И ще заздравее царят на Север, и ще събере множество по-голямо от първото, и след няколко години ще дойде с голяма войска и много богатства. (Даниил 11:5-13)

Тази поредица от стихове описва **конфликта на Студената война и неговия край**, в който **републиканско-протестантска Америка** играе решаваща роля, както и последващи събития до налагане на папската власт.

**Северен цар (Вавилон/Папството – първият звяр от Откр. 13):** Представя възкръснатата папска власт, която след **1929 г.** (първото зарастване на раната и възстановяване на светската власт) започва да набира сила и да се стреми към „божествени височини“, възстановявайки своето световно влияние.

**Южен цар (Египет/Антропоцентризъм/Атеизъм):** Представен най-вече от **СССР и комунистическите режими (напр. Михаил Горбачов)**, които отричат Бог и поставят човека в центъра. Комунизмът е проява на египетския дух на отричане на Бог.

**Сблъсъкът около 1989 г.:** „Царят на Юг“ (СССР/комунизмът, Египет) „се сблъсква“ с „Него“ – което е както **папството (Северния цар)**, така и **републиканско-протестантска Америка**. Тази част описва **координираните усилия на папството и Америка за подкопаване и окончателно събаряне на комунистическите режими**. „Северният цар се нахвърля върху него като вихрушка“ – това е съвместна кампания, довела до падането на Берлинската стена и разпадането на СССР, в която папството (например чрез ролята на Папа Йоан Павел II и неговата активна политика срещу комунизма) играе ключова роля заедно с американската дипломация (Рейгън и Буш-старши). „Ще влезе в страни, ще ги наводни и ще премине“ описва разпространението на западното влияние и папството в бившите комунистически държави. Важно е да се отбележи обаче, че „царят на Север ще стигне **до крепостите** на царя на Юг“, което показва, че въпреки сблъсъка и нахлуването, Русия (като основен представител на съвременния „Южен цар“ в този контекст) няма да бъде напълно унищожена или подчинена в същността си. Нейното влияние ще продължи и след 1989 г., макар и под натиска на Северния цар. Това означава, че конфликтът ще бъде продължителен и сложен, като ще има сблъсъци на идеологии и сфери на влияние, а не пълно поглъщане.

**Битката при Рафия 217 г. пр. Хр. (Украйна):** Стиховете 10-13, описващи продължителния конфликт и битки, могат да съответстват на **войната в Украйна в наше време**. Тази битка, която в древната история се е водила на границата между сирийските и египетските царства, сега е на границата между Изтока (представен от Русия/ Владимир Путин като част от „Царя на Юг“, противопоставящ се на западния либерален ред) и Запада (където нараства влиянието на папството и американското лидерство, включително и под ръководството на Доналд Тръмп). Този конфликт е катализатор за глобални промени и изостряне на напрежението между идеологиите, подготвяйки почвата за финалните събития.

**Битката при Паниум – 200 г. пр. Хр. (бъдеща война и запечатване на 144 000):** Тази битка, която в древната история е била ключова за установяването на селевкидската власт (символ на Северния цар) и е свързана с Кесария Филипова, може да съответства на **бъдеща, вероятно близка война или мащабен конфликт**, който ще доведе до кулминацията на политическите сблъсъци и ще е непосредствено преди налагането на смъртоносния указ. Символиката на Кесария Филипова, където Петър изповядва Христос като Божий Син (Матей 16:16) и получава името „Петър“, е изключително важна. Паниум е кръстен на бога Пан, а после е прекръстен на Кесария Филипова. Храмът на бога Пан и неговото преддверие е там и затова Исус казва, че вярата в Него като Божий Син е скалата, която ще устои на „портите на ада“.

**По време на тези политически сблъсъци, ще се случи окончателното запечатване на 144 000 – Божият народ, който е преминал през изпитания и е изповядал непоколебимо вярата си в истината за Божия Син.** Интересно е, че според гематрията, където всяка буква има числово съответствие в зависимост от реда ѝ в азбуката (например А=1, В=2 и т.н.) и тези числа се умножават, **името PETER дава 144 000 (P=16, E=5, T=20, E=5, R=18;**

**16 x 5 x 20 x 5 x 18 = 144 000**). Това символично числово съвпадение подчертава връзката между изповядването на истината (като Петър) и запечатването на Божия народ в нова идентичност – Симон се превръща в част от скалата Исус, защото новото му име означава „камък“. Така той става предобраз на 144 000.

А Исус, като гоіде в околностите на Кесария Филипова [Паниум], попита учениците Си, като им каза: Какво казват хората, кой е Човешкият Син? А те казаха: Едни казват, че е Иоан Кръстител; други пък – Илия; а други – Еремия или един от пророците. А Той им каза: А вие какво казвате, кой съм аз? Симон Петър в отговор каза: Ти си Христос, Синът на живия Бог. Исус в отговор му каза: Блажен си, Симоне, сине Ионов, защото плът и кръв не са ти открили това, а Моят Отец, който е на небесата. А и аз ти казвам, че ти си Петър и на тази канара ще съградя Своята църква; и портите на ада няма да ѝ надделят. (Матей 16:13-18)

**Даниил 11:14-30: Укрепване на папската власт и подготовка за "мерзостта, която запустява" (Рим/Северен цар)**

И той ще въздаде голяма сила... ще гоіде против него... ще оскверни светилището на силата... ще премахне постоянната жертва и ще постави мерзостта, която запустява. (Даниил 11:14-30)

Този дълъг пасаж описва периода на **укрепване на папската власт след 1989 г. и особено след 2001 г.**, когато започва разнасянето на последната вест на милост (Вечното Евангелие) – прототип на Христовата мисия.

В оригиналната история тези стихове представят Римската империя, по-специално императорите Юлий Цезар, Август и Тиберий, по чието време е тормозен Божият народ и дори е убит „Князът на завета“ – Исус Христос.

- **Юлий Цезар (краят на републиката, възход на диктатурата):** Символизира периода на **нарастващ авторитаризъм и консолидация на властта в папството**, след като е възстановено като световен играч. Може да съответства на **Папа Йоан Павел II**, който през 90-те години и началото на 2000-те години оказва огромно морално и политическо влияние, посещавайки много страни и засилвайки папската дипломация. Той е харизматичен лидер, който консолидира влиянието на църквата.
- **Август (Рах Романа, установяване на империята):** Символизира период на **привидно спокойствие и глобално обединение, водено от папството**. Може да съответства на **Папа Бенедикт XVI**. Неговото папство (2005-2013) е белязано от усилия за теологична яснота и икуменизъм, подготвяйки пътя за по-широко приемане на папското водачество в един глобален мащаб. Това е период, в който основите за бъдещи съюзи се полагат мирно.
- **Тибериј (император по време на Христовото разпятие и убийства на ранни християни):** Символизира периода, в който **ще бъде разпнат "Князът на завета" – Исус Христос (т.е., ще бъде отхвърлена последната вест на милост, което ще доведе до духовна смърт за мнозина)**, а също така **ще бъдат физически убити част от Божия народ (мъченици), които ще участват в частичното възкресение (Откр. 1:7; Даниил 12:2)**. Този период ще бъде белязан от силно икуменическо движение, което ще формира „образа на звяра“ и ще започне налагането на „мерзостта, която запустява“ – неделен закон. Личността на папа, който ще ръководи тези събития, пред-

## V. Историята се повтаря

стои да бъде разкрита, но неговите действия и инициативи ще доведат до всеобщо приемане на папското водачество и до налагането на глобален контрол.

„Оскверняване светилището или крепостта на силата“:

**В оригиналната история:** Това е преместването на столицата Рим в Константинопол, което е първа стъпка от езичество към папство, отслабвайки западната империя и проправяйки пътя за папската власт.

- **В повтарящата се история (края на времето):** Това може да символизира **отслабването на конституционните принципи на религиозна свобода и отделянето на църквата от държавата в самата републиканско-протестантска Америка (вторият звяр)**. Крепостта на нейната сила е била нейната религиозна свобода и протестантският характер. „Оскверняването“ е компрометирането на тези принципи, което отваря врати за бъдещото налагане на религиозно законодателство, т.е. тя започва да „говори като змей“.
- **"Постоянната жертва" (езичеството) е била заменена от папството (508 г. като исторически паралел).** В контекста на края на времето, „мерзостта, която запустява“ се разбира като **неделният закон**. Този закон, който ще бъде наложен като знак за власт, ще бъде издаден **първо в републиканско-протестантска Америка (вторият звяр от Откровение 13, която вече говори като змей)**, а след това ще бъде обнародван по целия свят чрез **образа на звяра**. Образът на звяра е световен съюз между църква и държава, създаден за налагане на неделния ден. Този период на възстановяване на политическото и духовното влияние на папството, което се стреми да се

издигне над всички земни власти, подготвя пътя за глобалното налагане на този закон.

**Даниил 11:31-39: Налагане на „мерзостта, която запусъва“ (Неделният закон) и преследване**

И ще излязат сили от него, които ще осквернят светилището, крепостта, ще премахнат постоянната жертва и ще поставят мерзостта, която запусъва. И той ще прослави себе си и ще се възвеличи над всяко божество, и ще говори против Бога на боговете невероятни неща, и ще преуспява, докато се изпълни гневът... (Даниил 11:31-39)

Тази част описва активните действия на **папството (Северния цар)** в края на времето, особено след 1989 г. и 2001 г.

- **„Мерзостта, която запусъва“ в тази повтаряща се история е самият неделен закон.** Този закон ще бъде наложен първо в **републиканско-протестантска Америка (вторият звяр от Откровение 13, която вече „говори като змей“)**. Тя ще използва своята политическа и икономическа мощ, за да принуди спазването на неделята като ген за поклонение, изоставяйки собствените си принципи на религиозна свобода.
- След това, чрез **„образа на звяра“ (световен съюз между църква и държава, създаден за налагане на неделния ден)**, този неделен закон ще бъде обнародван по целия свят. Това ще бъде глобална система за контрол, която ще „прослави себе си и ще се възвеличи над всяко божество“, претендирайки за власт над съвестта на хората.
- **„Ще говори против Бога на боговете невероятни неща“** се отнася до хулите и доктрините на папството, които противоречат на Божието слово.

### **Даниил 11:40-45: Финален конфликт и смъртоносен неделен закон (Краят на времето)**

В края на времето царят на Юг ще се сблъска с него; и царят на Север ще се нахвърли върху него като Вихрушка с колесници, и с конници, и с много кораби; и ще влезе в страни, ще ги наводни и ще премине. (Даниил 11:40)

Това е пряко продължение на събитията около 1798 г., а след това и след 1989 г. и развитието на конфликта, водещ до финалния сблъсък.

### **Царят на Юг (Египет/Антропоцентризъм/Атеизъм):**

Въпреки че комунистическите режими са премахнати, духът на антропоцентризма и атеизма остава силен в света. Този „цар на Юг“ може да представлява съвременни светски сили, които се противопоставят на религиозното налагане на неделен закон и други форми на религиозна намеса в държавата. Това може да е последна съпротива срещу нарастващата теократична власт на папството. Един от ключовите съвременни участници, който се противопоставя на Западния либерален ред и се вписва в тази роля на „Южен цар“ (макар и да не е чисто атеистичен, той не е и подвластен на папството), е **Владимир Путин и Русия.**

**Царят на Север (Вавилон/Папството – първият звяр):** Това е върховната власт на папството, което „се нахвърля като вихрушка“ – т.е., пристъпва към налагане на своите доктрини глобално, използвайки **републиканско-протестантска Америка (вторият звяр, говорещ като змей)** като свой инструмент. „Ще влезе в страни, ще ги наводни и ще премине“ символизира световното разпространение на неделния закон и глобалното налагане на папската система чрез „образа на звяра“.

Той също ще влезе в славната земя, и много страни ще бъдат съборени; но Егом, Моав и главните от синовете на Амон ще избегнат от



| ръката му. (Даниил 11:41)

„Славната земя“ е **републиканско-протестантска Америка**. Тя ще бъде първата, която ще „събори“ (предаде) своите принципи на религиозна свобода, за да наложи неделния закон. „Много страни ще бъдат съборени“ показва, че много нации по света ще последват примера на Америка и ще се подчинят на този глобален съюз между църква и държава (образа на звяра). „Едом, Моав и главните от синовете на Амон“ символизируют онези, които ще решат да бъдат верни на Божията истина и ще избегнат пълното подчинение на тази система за принудително поклонение.

| И ще простре ръката си върху страните; и Египет няма да избегне. И ще владее над златните и сребърните съкровища, и над всички скъпоценности на Египет; и либийците и етиопците ще го следват. (Даниил 11:42-43)

Това показва пълното световно господство на **образа на звяра**, ръководен от папството (Северния цар). Дори „Египет“ (светските, атеистични сили, включително последните остатъци от комунистическия дух) няма да може да се противопостави и ще бъде подчинен. „Владението над златните и сребърните съкровища“ означава контрол над глобалните финанси и ресурси, което ще бъде използвано за принуда. „Либийците и етиопците“ (далечни народи) също ще се подчинят, показвайки, че това е глобален контрол.

| Но известия от Изток и от Север ще го смутят; и той ще излезе с голям гняв, за да унищожи и да обрече мнозина. И ще постави палатките на двореца си между моретата, при славната свята планина; но ще гоиде до края си и никой няма да му помогне. (Даниил 11:44-45)

- „Известия от Изток и от Север ще го смутят“ – това са последни Божии послания (Тройната ан-

гелска вест) и събития, които разкриват истината и предизвикват гняв у обединената световна власт на „образа на звяра“.

- „И той ще излезе с голям гняв, за да унищожи и да обрече мнозина.“ Това е кулминацията на преследването. **Подобно на закона, изгаден от Ксеркс/ Асуир в книгата Естир за унищожение на евреите, в късната история на Америка ще бъде изгаден смъртоносен неделен закон.** Този глобален указ, наложен от образа на звяра (световния съюз между църква и държава), ще бъде насочен към унищожаване на верните, които отказват да се поклонят на звяра и неговия образ, като не приемат неделния закон.
- „И ще постави палатите на двореца си между моретата, при славната свята планина.“ „Славният свят хълм“ е **духовният Сион**, където са 144 000, както са описани в Откровение 14:1. Това е духовното място на верните Божи деца. Установяването на „палатите на двореца си“ там означава опит за пълно господство и оскверняване на този духовен дом на верните, чрез налагане на фалшиво поклонение и преследване на истинските поклонници.
- Този смъртоносен указ ще бъде последната голяма проверка за верността на Божия народ. Точно когато изглежда, че силите на злото са спечелили пълна победа и са готови да унищожат верните, „ще дойде до края си и никой няма да му помогне“. Това е окончателното поражение на папството (първият звяр), Америка (вторият звяр) и образа на звяра, което ще настъпи при Второто пришествие на Христос, когато всяка земна власт ще бъде разобличена.

## VI. Личната история е обща

Не е случайно, че както книгата на пророк Даниил, така и книгата Откровение изобилстват от лични истории. В книгата на Даниил четем за самия пророк и неговите верни приятели – Анания, Мисаил и Азария (познати още като Седрах, Мисах и Авденаго) – и за техните преживявания във Вавилонския плен (Даниил 1-6 глава). В Откровение пък апостол Йоан споделя своите видения и преживявания на остров Патмос (Откр. 1:9-11), както и съдбата на ранните християнски църкви (Откр. 2-3 глава).

Тези лични разкази не са просто исторически анекдоти; те носят дълбок смисъл и имат пряко, лично засягащо въздействие върху нас, съвременните читатели. Силата на личната история се крие в нейната способност да илюстрира универсални принципи и истини по начин, който е лесно разбираем и с който можем да се съотнесем. Когато четем за вярата на Даниил пред лицето на царските заповеди (Дан. 1:8), за смелостта на тримата юноши в огнената пещ (Дан. 3:16-18) или за непоколебимата верност на Йоан въпреки страданията му (Откр. 1:9), ние не просто научаваме факти от миналото, но и черпим вдъхновение и насоки за собствения си живот.

Личните истории в тези пророчески книги имат огромно значение за нашето разбиране на Божия план за бъдещето и за личната ни подготовка за събитията в края на времето. Те ни показват как верните Божии последователи са се справили с изпитания, как са запазили

своята вярност и как Бог ги е подкрепял в трудни моменти. Тези примери служат като модел за нас, като ни учат на принципи на вяра, послушание, смелост и упование в Бога, които са жизненоважни за нашата собствена духовна подготовка за бъдещите изпитания.

В крайна сметка, една от основните цели на пророческите книги е да подготвят Божия народ за пришествието на Исус Христос и свързаните с него събития. Книгата Откровение специално говори за събирането на 144 000 души (Откр. 7:4, 14:1-5), които са представени като верни последователи на Агнето (Исус Христос) в последните дни. Личните истории на Даниил и Йоан, както и на техните сподвижници, ни дават представа за качествата и характера, които ще характеризират тези 144 000 – непоколебима вяра, пълно посвещение на Бога и готовност да останат верни дори до смърт.

Затова е изключително важно последователно да разгледаме тези вдъхновяващи истории. Те не са просто разкази за миналото, а живи уроци и примери, които имат пряко приложение за нас днес и ни помагат да изградим характера и вярата, необходими за да бъдем част от Божия верен остатък в края на времето. Чрез изучаването на техния опит ние можем да придобием по-дълбоко разбиране за Божиите пътища и да бъдем укрепени за предстоящите изпитания, като се стремим да подражаваме на тяхната вярност и посвещение.

## VI. 1. Очистени, избелени и опитани

Още в първа глава на книгата на Даниил намираме неговото първо изпитание.

В третата година от царуването на юдовия цар Йоаким вавилонският цар Навуходоносор гоиде в Ерусалим и го обсади. И Господ прегаде в ръката му юдовия цар Йоаким и част от съдовете на Божия дом и той ги занесе в земята Сенаар, в капището на своя бог, и съдовете занесе в съкровищницата на своя бог. И царят каза на Асфеназ, началника на скопците си, да доведе някои от израелевите синове и от царския род, и от благородните – момчета без никакъв недостатък, хубави на вид, които да проумяват всякаква мъдрост и да владеят знание, и да разбират наука, и които са способни да стоят в царския дворец, за да ги учи на книжнината и езика на халдейците. И царят им определи за всеки ген дял от царските ястия и от виното, което той пиеше, и да ги възпитава три години, а след изтичането им да стоят пред царя. А между тях бяха от юдовите синове Даниил, Анания, Мисаил и Азария. И началникът на скопците ги преименува, като нарече Даниил Валтасасар, а Анания – Сеграх, а Мисаил – Мисах, а Азария – Авгенаго. А Даниил реши в сърцето си да не се осквернява от ястията на царя и от виното, което той пиеше; и помоли началника на скопците да не се осквернява. (Даниил 1:1-8)

Вавилон работи здраво по заличаване истинската идентичност на своите пленници. Даниил и приятелите му получават нови имена, които са свързани с вавилон-

## VI. Личната история е обща

ските богове. Но Даниил решава да не се „оскверни“ от царските ястия и от „виното на Вавилон“. Това решение има както физическо, така и **дълбоко духовно значение**. Подобно на изкушението на Исус, първото изпитание е храната, защото тя определя същността на човека:

Тогава Исус беше отведен от Духа в пустинята, за да бъде изкушаван от дявола. И след като пости четиридесет дни и четиридесет нощи, най-после озладня. И така, изкушителят гоиде и Му каза: Ако си Божу Син, заповядай тези камъни да станат хлябове. А Той в отговор каза: Писано е: „Не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божиите уста.“ (Матей 4:1-4)

Да живеем от Божието Слово означава да сме послушанието на Бога във всичко. Само следването на Неговата воля може да ни освободи от бунтовния дух на Вавилон, за да бъдем способни Негови вестители в средите на Вавилон:

А ти, сине човешки, слушай това, което ти говоря; не бъди и ти бунтовник като този бунтовен дом. Отвори устата си и изяж това, което ти давам. И видях, и ето, ръка протегната към мен, и ето, в нея имаше писмен свитък. И Той го разви пред мен и той беше изписан отпред и отзад, и на него бяха написани плачове и ридание, и горко. И ми каза: Сине човешки, изяж това, което намериш. Изяж този свитък и иди, говори на израилевия дом! И аз отворих устата си и Той ми даде да изям този свитък. И ми каза: Сине човешки, нахрани корема си и напълни вътрешността си с този свитък, който ти давам. И аз го изядох и беше в устата ми сладък като мед. И ми каза: Сине човешки, иди, влез в израилевия дом, и им говори с Моите гуми. (Иезекил 2:8-3:4)

И в ръката си [Исус] гържеше отворена книжка... И гласът, който чух от небето, пак загово-

ри с мен и каза: Иди, вземи отворената книжка, която е в ръката на ангела, който стои на морето и на земята. И аз отидох при ангела и ми казах да ми даде книжката. И той ми каза: Вземи и я изяж; и в корема ти ще стане горчиво, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И така, взех книжката от ръката на ангела и я изядох. И в устата ми беше сладка като мед,... Тогава ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много народи и нации, и езици, и царе. (Откр. 10:1-11)

Подобно на Езекиил и Йоан, Даниил избира божествената диета и предлага да бъде тестван брой дни, който отразява божествените заповеди:

А Бог даде на Даниил благоволение и милост пред началника на скопците. И началникът на скопците каза на Даниил: Аз се боя от господаря си, царя, който определи ястието ви и питуето ви, да не би да види, че лицата ви изглеждат по-зле от тези на момчетата на вашата възраст, и така да изложите главата ми на опасност пред царя. Тогава Даниил каза на надзирателя, когото началникът на скопците беше поставил над Даниил, Анания, Мисаил и Азария: Опитай, моля те, със слугите си десет дни – да ни дават зеленчук да ядем и вода да пием. После нека се прегледат пред теб нашите лица и лицата на момчетата, които ядат от ястията на царя; и според това, което видиш, постъпи със слугите си. И той ги послуша в това нещо и опита с тях десет дни. И на края на десетте дни техните лица изглеждаха по-красиви и по-охранени отколкото лицата на всичките момчета, които ядяха от ястията на царя. И надзирателят отне от тях ястието и виното, което трябваше да пият, и им даваше зеленчук. (Даниил 1:9-16)

Първоначалната диета на човечеството била плодове, семена и ядки (Бит. 1:29, 30), но след грехопадението към нея била добавена храна, която първоначално била

## VI. Личната история е обща

само за животните (Бит. 3:18). След потопа заради продължителната деградация на човечеството, била допусната и местна храна – изяждането на самите животни, като те били разделени на „чисти“ и „нечисти“, за да се намали негативния ефект (Бит. 9:3, 4 срв. Левит 11). Тази деградация показва ясно деградацията на човека към животинско състояние. Може да се очаква, че връщането му към божественият образ же е свързано с *постепенно* връщане към райската диета.

Резултатът от следването на божествените принципи във физическото и духовното хранене е промяна на образа или с други думи преобразяване. Това е така понеже, когато се храним с Божието Слово, което е Исус (Йоан 1:1-3, 14), ние се превръщаме в това, което консумираме.

Защото Божият хляб е този, който слеза от небето и дава живот на света. А те Му казаха: Господи, давай ни винаги този хляб. Исус им каза: Аз съм хлябът на живота; който гоїде при Мен, никога няма да огладнее и който вярва в Мен, никога няма да ожаднее. (Йоан 6:33-35)

Процесът на това хранене е всъщност съзержаване на Господната слава (характер):

А ние всички, с открито лице, гледайки като в огледало Господната слава, биваме преобразявани в същия образ от слава в слава, като от Господния Дух. (2 Кор. 3:18)

Процесът през, който минават Даниил и приятелите му е предобраз на подготовката на Божият народ в края на времето:

Те ще воюват срещу Агнето и Агнето ще ги победи, защото е Господар на господарите и Цар на царете; също и тези, които са с Него, които са призвани, избрани и верни. (Откр. 17:14)

А той каза: Игу си, Данииле, защото гумите са



затворени и запечатани до последното време. Мнозина ще се очистят и избелят и изпитат; а безбожните ще постъпват безбожно и никой от безбожните няма да разбере; но разумните ще разберат. (Даниил 12:9-10)

Дотук Даниил и приятелите му символизират (1) очистването и (2) избелването на 144 000. Остава да бъдат (3) изпитани:

А на тези четири момчета Бог даде знание и способност за всякаква книга и мъдрост; и Даниил разбираше всякакви видения и сънища. И в края на дните, когато царят беше казал да ги въведат, началникът на скопците ги въведе пред Навуходоносор. И царят разговаря с тях и между всички тях не се намери друг като Даниил, Анания, Мисаил и Азария; и те стояха пред царя. И във всяко дело, което изискваше мъдрост и разбиране, за което царят ги попита, ги намери десет пъти по-добри от всичките книжници и гагатели, които бяха в цялото му царство. (Дан. 1:17-20)

Десетдневният изпит тук е свързан с десетократният резултат пред царя. 144 000 са разбрали напълно значението на Тройната ангелска вест от Откр. 14:6-12 в контекста на светлината на четвъртия ангел от Откр. 18:1-3 и затова тя е станала тяхна песен, която никой друг не може да пее:

И видях, и ето: Агнето стоеше на хълма Сион и с Него сто четиридесет и четири хиляди, които носеха Неговото Име и Името на Неговия Отец написано на челата им. И чух глас от небето, като глас от много води и като глас от гръм; и гласът, който чух, беше като глас на арфисти, които свиреха с арфите си. И пееха като че ли нова песен пред престола и пред четирите живи същества и старейшините; и никой не можеше да научи тази песен освен сто и четиридесет

и четирите хиляди, които са били изкупени от земята. (Откр. 14:1-3)

Песента е „като че ли нова“ защото Тройната ангелска вест е разбрана от тях в нейния истински контекст – вечното евангелие. Тази песен е тяхното лично, уникално преживяване по надмогване на образа на звяра, който представлява принизените и профанни представи за Божия характер.

И видях друг ангел да лети сред небето, който имаше вечното евангелие, за да го благовести на земните жители и на всяка нация и племе, и език, и народ. (Откр. 14:6)

И те пееха песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнето и казваха: Велики и чудесни са Твоите дела, Господи, Боже Всемогъщи; праведни и истинни са Твоите пътища, Царю на нациите! Кой няма да се бои от Теб, Господи, и няма да прослави Името Ти? Защото само Ти си свят. Всички народи ще дойдат и ще се поклонят пред Теб, защото се изявиха Твоите праведни дела. (Откр. 15:3-4)

Вечното евангелие е осъзнато при хармонизирането на Стария (Мойсей) и Новия завет (Исус - Агнето). 144 000 са приели свидетелството на Верния свидетел – живота на Христос на земята като пълно разкриване на Божия ненасилствен характер, защото Исус е буквален Син на Бога от вечността и затова са в състояние да хармонизират действията на Бога на които се приписва насилие (особено в Стария завет) с тези на Христос в новия завет. Затова те могат да отразят правилния характер на Отец (Откр. 14:1). Опитността им по идентифициране на фалшивия образ и неговото надмогване е представена в преживяването на Даниил и приятелите му във втора и трета глави на неговата книга.

В първия раздел на книгата разгледахме как Даниил

2 глава представя контраста между земните царства уповаващи на вродената сила (металният образ) и царството на Бог и Неговият Син (планината и отсеченият от нея камък), в което отношенията са на първо място в ценностната система. Личната ценностна система на Даниил в сравнение с тази на цар Навуходоносор също са поставени в контраст, защото царят разчита на своето величие и мощ, докато пророкът уповава на връзката си с Бога:

Царят проговори и каза: Не е ли велик този Вавилон, който аз съградих за седище на царството с мощната си сила и за славата на великолепието си! (Дан. 4:30)

И Даниил влезе и измоли от царя да му даде време, за да изяви на царя тълкуванието на съня. След това Даниил отиде в къщата си и извести работата на другарите си Анания, Мисаил и Азария, за да измолят милост от небесния Бог за тази тайна, за да не бъдат погубени Даниил и другарите му с останалите вавилонски мъдреци. След това тайната се откри на Даниил в нощно видение. Тогава Даниил благослови небесния Бог... Царят проговори и каза на Даниил, чието име беше Валтасасар: Можеш ли да ми съобщиш съня, който видях, и тълкуванието му? Даниил отговори пред царя и каза: Тайната, която царят изисква, не могат да изявят на царя нито мъдреци, нито гадатели, нито книжници, нито гледачи. Но има Бог на небесата, който открива тайни, и Той известява на цар Навуходоносор какво ще стане в последните дни... А на мен тази тайна се откри не чрез мъдрост, която имам аз повече от всичките живи, а за да се извести на царя тълкуването на съня, и за да разбереш размишленията на сърцето си. (Дан. 2:16-30)

В дългосрочен план обаче пророчествата показват, че основаният на такава ценностна система Вавилон деградира до пълното си изчезване, а царството на Сина,

## VI. Личната история е обща

в което участва Даниил има вечни устои. По този начин Даниил 2 глава разкрива оповестеното от втората ангелска вест:

И друг, втори ангел, следваше отзад и казваше: Пагна, пагна великият Вавилон, който напои всичките нации с виното на своето разпалено блудстване. (Откр. 14:8)

Ти си златната глава. И след теб ще се издигне друго царство, по-долно от твоего; и друго, трето царство от бронз, което ще завладее цялата земя. И ще има четвърто царство, силно като желязо; също както желязото разбива и смазва всички, и то, като желязото, което стрива, ще разбие и стрие всички тези. А понеже си видял краката и пръстите отчасти от гърнчарска глина и отчасти от желязо, това ще бъде разделено царство; но в него ще има нещо от здравината на желязото, понеже си видял желязото смесено с глинена кал. А пръстите на краката, отчасти от желязо и отчасти от глина – отчасти царството ще бъде силно и отчасти крехко... И в дните на тези царе небесният Бог ще издигне царство, което до века няма да се разруши и управлението му няма да бъде оставено на друг народ; а то ще разбие и довърши всички тези царства и самото то ще пребъде до века, понеже си видял, че от планината се е откъснал камък, но не с ръце, и е разбил желязото, бронза, глината, среброто и златото. Великият Бог е известил на царя какво ще стане след това. (Дан. 2:38-45)

Царството на Бог и Неговия Син се характеризира с това, че „самото то ще пребъде до века“. Това означава, че не става въпрос за някаква произволна власт, а по-скоро царство, което е основано на вечните принципи за благополучието на всички във вселената.

Следващата глава в Даниил отговаря на Третата ан-

гелска вест:

И друг, трети ангел, ги следваше и казваше със силен глас: Ако някой се поклони на звяра и на неговия образ... (Откр. 14:9)

Цар Навуходonosор направи образ от злато; височината му беше шестдесет лакътя и ширината му – шест лакътя. Изправи го в равнината Дура, във вавилонската област. И цар Навуходonosор изпрати да съберат сатрапите, наместниците, областните управители, съдиите, съкровищниците, съветниците, законоведците и всичките началници на областите да гойдат на посвещението на образа, който цар Навуходonosор беше изправил. Тогава сатрапите, наместниците, областните управители, съдиите, съкровищниците, съветниците, законоведците и всичките началници на областите се събраха на посвещението на образа, който цар Навуходonosор беше изправил; и застанаха пред образа, който Навуходonosор беше изправил. И глашатаят извика силно: На вас се заповядва, народи, племена и езици: Когато чуете звука на тръбата, на свирката, на арфата, на лирата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, да паднете и да се поклоните на златния образ, който цар Навуходonosор е изправил! А който не падне да се поклони, в същия час ще бъде хвърлен сред пламтящата огнена пещ. (Даниил 3:1-6)

Това е образът, който царят бил сънувал преди това, но сега е направен целият от злато, което изразява желание царството му да бъде вечно. Размерите на образа отново препращат към шестдесетичната вавилонска система, която представя упованието във вродената сила. Същата идея се поддържа от многократното повторение на израза „който цар Навуходonosор беше изправил“. Включването на музика в поклонническата церемония символизира значимата роля, която тя има в развлекателната

## VI. Личната история е обща

телната индустрия при поклонението на образа на звяра в края на времето. Това е представено също и в историята за идолопоклонството на Израил пред златното теле, което също е диктувано от музика (Иzx. 32:18, 19). За разлика от оповестяването на естествените последици при уеднаквяването с греха, описани в третата ангелска вест, тук имаме заплахата и наложено наказание за тези, които не се подчиняват на царската заповед.

Затова, когато всичките народи чуеха звука на тръбата, на свирката, на арфата, на лирата, на псалтира и на всякакъв вид музика, всичките народи, племена и езици падаха и се покланяха на златния образ, който цар Навуходоносор беше изправил. Заради това някои халдейци се приближиха при царя и издадоха юдеите. Те проговориха и казаха на цар Навуходоносор: Царю, да си жив до века! Ти царю, си издал указ: всеки човек, който чуе звука на тръбата, на свирката, на арфата, на лирата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, да падне и да се поклони на златния образ; а който не падне да се поклони, да бъде хвърлен сред пламтящата огнена пещ. Има някои юдеи, които ти си поставил над управата на вавилонската област – Сеграх, Мисах и Авденаго; тези мъже, царю, не те зачитат; на боговете ти не служат и на златния образ, който си изправил, не се покланят. Тогава Навуходоносор с гняв и ярост заповяда да докарат Сеграх, Мисах и Авденаго. Тогава докараха тези мъже пред царя. Навуходоносор проговори и им каза: Нарочно ли е, Сеграхе, Мисахе и Авденаго, че не служите на моя бог и не се покланяте на златния образ, който съм изправил? Сега, когато чуете звука на тръбата, на свирката, на арфата, на лирата, на псалтира, на гайдата и на всякакъв вид музика, ако сте готови да паднете и се поклоните на образа, който съм направил, добре! Но ако не се поклоните, в същия час ще бъдете хвърлени сред пламтящата огнена пещ –

и кой е онзи бог, който ще ви отърве от ръцете ми? Сеграх, Мисах и Авденаго отговориха и казаха на цар Навуходоносор: Не ни е нужно да ти отговаряме за това нещо. Ако е така, нашият Бог, на когото ние служим, може да ни отърве от пламтящата огнена пещ; и от твоите ръце, царю, ще ни избави. Но и ако не, пак знай, царю, че на боговете ти няма да служим и на златния образ, който си изправил, няма да се покланяме. (Дан. 3:7-18)

Със своето решение да не се покланят на образа Седрах, Мисах и Авденаго се превръщат в предобраз на 144 000, за които временният живот на земята не е до толкова важен, че да се стремят да го запазят с цената на такъв компромис. Биха могли да решат да се поклонят на образа „формално“, за да избегнат смъртната опасност, но те са наясно колко много е заложено в един такъв поклоннически акт. По-късно, същото решение ще вземе и Даниил като продължи да се моли на Бога с отворени прозорци въпреки смъртният указ, който забранява това. Поклонението на приятелите му е свързано с повече с Богът на който се кланят, докато неговото с определените времена за поклонение (три пъти на ден). Това е връзката с двата аспекта на Божия печат: Бог и Неговия Син и тяхната събота. Тъй като в самия край никой няма да бъде обърнат към истината заради мъченичеството на верните понеже „спасяването с кръв“ е изобличено от последната вест на милост, на 144 000 няма да бъде позволено да преминат през смърт:

Тогава Навуходоносор се изпълни с ярост и изгледът на лицето му се измени против Сеграх, Мисах и Авденаго. Той проговори и заповяда да нагорещят пещта седем пъти повече, отколкото обикновено се нагорещяваше. И на някои силни мъже от войската си заповяда да вържат Сеграх, Мисах и Авденаго и да ги хвърлят в пламтящата огнена пещ. Тогава тези мъже бяха вър-

зани с долните и горните си грехи, с тюрбаните и грехите си, и бяха хвърлени сред пламтящата огнена пещ. А понеже заповедта на царя беше строга и пещта беше изключително нагорещена, огненият пламък уби онези мъже, които вдигнаха Сеграх, Мисах и Авденаго. А тези трима мъже, Сеграх, Мисах и Авденаго, паднаха вързани сред пламтящата огнена пещ. Тогава цар Навуходоносор се ужаси и стана бързо, проговори и каза на съветниците си: Не хвърлихме ли трима мъже вързани сред огъня? Те отговориха и казаха на царя: Вярно е, царю. Той отговори и каза: Ето, виждам четирима мъже развързани да ходят сред огъня и нямат никаква повреда! И по вида си четвъртият прилича на Божия Син. Тогава Навуходоносор се приближи до вратата на пламтящата огнена пещ, проговори и каза: Сеграхе, Мисахе и Авденаго, слуги на Всевишния Бог, излезте и елате тук! Тогава Сеграх, Мисах и Авденаго излязоха отсрещ огъня. И сатрапите, наместниците, областните управители и царските съветници се събраха и видяха тези мъже – че огънят не беше имал власт над телата им. Косъм от главата им не беше изгорял и долните им грехи не се бяха изменили, и даже миризма на огън не беше преминала на тях. Навуходоносор проговори и каза: Благословен да бъде Бог на Сеграх, Мисах и Авденаго, които изпрати Ангела Си и избави слугите Си, които се уповаха на Него и престъпиха гумата на царя, и предадоха телата си, за да не служат и да не се покланят на друг бог, освен на своя Бог. (Дан. 3:19-28)

Заради верността им към истинския Бог Отец в пещта идва самият Негов единороден Син. Явно Даниил е обичал да разказва на царя за Него докато е служил в царския двор (Дан. 1:19 б). Огънят на изпитанието само ги е освободил от връзките им. Те предават телата си, за да могат да служат на истинския Бог с умовете си (Римляни 12:1-2).



## VI. 2. Отново човек

*Историята на Навуходоносор: От звяр към човек – пророчески образ на преобразяването и приемането на вечното Евангелие.*

Следващата забележителна история, която сам Бог ни разкрива, е тази на цар Навуходоносор, записана в четвърта глава на книгата на пророк Даниил (Даниил 4 глава). В тази глава виждаме как великият вавилонски владетел преминава през необичайно и съкрушително преживяване. Поради своята гордост и приписване величието на своето царство единствено на собствената си сила и мъдрост, след изрично предупреждение, той е оставен да понесе естествените резултати от мегаломанията си.

Ако вземем предвид, че Луцифер е оригиналният цар на Вавилон, това ще отвори по широка перспектива за представеното на Навуходоносор.

... ще употребиш това поучителна песен против вавилонския цар, като кажеш: Как престана насилникът! Престана грабителят на злато! ... Как си паднал от небето, ти, Деннице, сине на зората! Как си отсечен до земята, ти, който по-валяше народите? А ти казваше в сърцето си: Ще възляза на небесата, ще възвися престола си над Божиите звезди и ще седна на планината на събраните богове към най-крайните страни на север, ще изляза над висотата на облаците, ще бъда подобен на Всевишния. Обаче ти ще се снишиш до преизподнята, до най-долните дълбини на рова. (Исая 14:4, 12-15)

Както Даниил разкрил на царя падението на неговата империя и тези след нея, така Божият Син с любов раз-

## VI. Личната история е обща

крил на Луцифер деградацията, която ще последва, ако той продължава да следва своя саморазрушителен път.

Нежеланието на Луцифер да се подчини на апелите на Христос са отразени в Данииел 3 глава, където се описва как Навуходоносор изгражда подобен образ на този, който бил сънувал, но целия от злато. Царят изисквал поклонение от всичките си поданици под смъртна заплаха.

В четвърта глава пък самият той разказва за друг свой сън, в който вижда себе си представен като дърво за отсичане. Данииел отново му тълкува значението на съня и го умолява да се откаже от неморалния си живот и да се отдаде на добротворство, за да избегне предвещаната от съня участ. Въпреки това, 12 месеца по-късно Навуходоносор изявява своята мания за величие с думите:

Не е ли велик този Вавилон, който аз съградих с мощната си сила за царското жилище и за силата на величието си! Думата беше още в устата на царя и глас гоуе от небесата, който каза: На тебе се известява, царю Навуходоносоре, че царството премина от теб; и ще бъдеш изгонен измежду хората, между полските животни ще бъде жилището ти и ще те хранят с трева като говедата; и сегем времена ще минат над тебе, докато признаеш, че Всевишният Владее над царството на хората и го вава на когото иска. (Дан. 4:30-32)

Манията за величие на царя му докарва болест подобна на ликантропията, при която пациентът се възприема за вълк. Всичко това отразява падението на Луцифер, който е умоляван от Исус да не продължава в пътя на гордостта:

Затова, царю, нека ти бъде угоден моят съвет да напуснеш греховете си чрез вършене на правда и беззаконията си — чрез правене благодеяния на бедните, дано се продължи благодеянието ти. (Дан. 4:27)

Не е случайно, че змията, която Сатана използвал, за да измами първите хора получила като последица следната форма на деградация отразяваща отново състоянието на Луцифер:

**Тогава ГОСПОД Бог каза на змията: Понеже си сторила това, проклета га си между всеки вид гобитък и между всички полски зверове; по корема си ще се влачиш и пръст ще ядеш през всички дни на живота си. (Битие 3:14)**

Това е пътят на Сатана, който от свободен херувим се превърнал в един, който се „храни“ с безсмислието на своята философия на независимост от Бога. Именно по този начин Луцифер се превърнал в Сатана и започнал да изгубва небесната си позиция:

**И беше свален големият змей, онази старовременна змия, която се нарича дявол и Сатана, който мами целия свят; свален беше на земята, свалени бяха и ангелите му заедно с него. (Откр. 12:9)**

Земните царства въвеждат същата ценностна система - тази на силата. Навуходоносор също се поддава на философията на Сатана, която се корени в търсенето на стойност и самостоятелност в самия себе си. Той възкликва: „Не е ли велик този Вавилон, който аз със силата на мощта си съградих за царски дом и за слава на величието си?“ (Даниил 4:30). В този момент на самовъзвеличаване той губи разсъдъка си и започва да живее като звяр, ядейки трева като вол и бидейки мокрен от небесната роса (Даниил 4:33). Този период продължава „седем времена“ (Даниил 4:16, 23, 25), които са 2520 буквални години на зверско състояние на главата на човечеството. Това глобално приложение се потвърждава и от запазването на пъна на дървото със бронзов и железен обръч, което символизира империите след Вавилон като част от глобалната история на духовния Вавилон

## VI. Личната история е обща

(Даниил 4:23, 26).

След края на този определен период, когато Навуходоносор признава върховенството на небесния Бог и се смирява пред Неговата сила, неговият разум се възстановява и той се връща в човешкото си състояние (Даниил 4:34-37). Това възстановяване на човешката му природа и разум е символично представено и в седма глава на книгата на Даниил, където се описва видение за четири звяра, представляващи световни царства. За първия звяр, подобен на лъв, се казва: „даде му се човешко сърце и се изправи на краката си като човек“ (Даниил 7:4).

Този образ на лъв, на когото е дадено човешко сърце и който се изправя на краката си, говори за процеса на преобразяване и духовно израстване. Подобно на Навуходоносор, който преминава от състояние на звяр към осъзнаване на Божията власт и възстановяване на човешката си същност, този пророчески символ представя трансформацията, която Бог извършва в сърцата на хората.

По този начин, историята на Навуходоносор става символ на всички онези хора на властови позиции, които ще приемат посланието на вечното Евангелие, особено в края на времето, т. е след 1798 и 1989 г. Тези хора, подобно на царя, ще преминат през период на смирение и осъзнаване на своята зависимост от Бога. Те ще се откажат от гордостта и самодостатъчността и ще признаят Божията върховна власт в живота си. Получаването на „човешко сърце“ символизира приемането на Христовия характер – характер на любов, смирение и състрадание. Изправянето „на краката си като човек“ говори за възстановяването на Божия образ в човека, за духовното възраждане и за готовността да ходят в Божиите пътища.

Само тези, които преживеят това вътрешно преобразяване и приемат вечното Евангелие с цялото си сърце, ще бъдат подготвени за събитията в края на времето и

ще бъдат част от Божия верен остатък. Историята на Навуходоносор е мощно свидетелство за Божията милост и Неговата способност да преобразява дори най-гордите сърца, когато те се смирят пред Него. Тя ни насърчава да изследваме собствените си сърца и да се уверим, че сме се отказали от всякаква форма на самовъзвеличаване и сме се предали напълно на Божията воля.

## VI. 3. Претегленият

Следващата важна история, която намираме в книгата на пророк Даниил, е тази за цар Валтасар, описана в пета глава (Даниил 5 глава). Той е представен като последния владетел на Вавилон и служи като трагичен пример за онези, които ще отхвърлят посланието на вечното Евангелие. Неговото поведение и последствията от него са от съществено значение за разбирането на пророческите събития в края на времето.

Валтасар не се поучава от историята на своя предшественик, Навуходоносор. Вместо това, Валтасар проявява неуважение към святите предмети от Божия храм в Ерусалим, като заповядва да донесат златните и сребърните съдове, за да пият от тях той, неговите велможи, жените и наложниците му (Дан. 5:2-3). В този акт на светотатство той хвали своите езически богове, направени от злато, сребро, мед, желязо, дърво и камък, които са елементите от съня на неговия дядо (Дан. 5:4).

Това е преливащата капка в един цял живот на презрение към Бога. Появява се човешка ръка, която пише тайнствени думи на стената на царския палат (Даниил 5:5). Валтасар е обхванат от страх и не може да разбере значението на написаното, докато не е повикан пророк Даниил, който разкрива Божието послание. Даниил укорява царя за неговото високомерие и за това, че не се е смирил въпреки примера на своя дядо Навуходоносор (Дан. 5:18-23). Той обявява, че Бог е претеглил царството му и го е намерил недостатъчно, че царството му е разделено и ще бъде дадено на мидяните и персите (Дан. 5:25-28).

Божията ръка изписва на стената думите „мене,

мене, текел, уфарсин“ (Даниил 5:25), които пророкът изтъквал на царя така: „Мене: Бог е преброил дните на царството ти и ги е свършил. Текел: Претеглен си на везните и си намерен недостатъчен. Перес (Уфарсин): Царството ти се раздели и се даде на мидяните и персите.“ (Дан. 5:26-28)

Но тези думи също представляват и мерни единици със следната стойност:

**Мина („мене“ на арамејски) = 50 сикъла (текел)**

„Уфарсин“ освен че се отнася за Персите означава и разделям на половина, както става ясно от тълкуванието и това би била стойността на половината от основната мярка (Мина). Тогава стойността на фразата в сикли би била:

**Мене = 50 сикъла**

**Мене = 50 сикъла**

**Текел = 1 сикъл**

**Уфарсин =  $\frac{1}{2}$  Мина = 25 сикъла**

**Общо = 126 сикъла**

**Но сикълът не бил най-малката мярка, а герата. В Езекиил 45:12 се показва, че един сикъл е 20 герата и тогава получаваме**

**126 x 20 = 2520**

Бог наистина бил преброил пророческите дни на духовния Вавилон, на когото буквалният бил само глава. И тази власт според пророчеството завършвала в случая с Израил през 1798 г. сл. Хр., а в случая с Юда в 1844 г. сл. Хр., което е 46 години по-късно. За този период от 46 години започнало събирането на Божия Израил като начало на завършването на духовния храм от „живи камъни“. Не случайно 46 години били необходими за изграждането на храма от времето на Исус (Йоан 2:20). А число-

## VI. Личната история е обща

вата стойност на тази библейска препратка (2+2) говори за обединяването на Божественото (Бог и Неговия Син) с човешкото (Адам и Ева). Друга подобна препратка е свързана точно със събитията през 1844 г., когато адвентистите очаквали завръщането на Исус:

**И ГОСПОД ми отговори и каза: Напиши видението и го изложи ясно на плочи [две основополагащи пророчески карти от 1843 и 1850 г.], за да може да се чете лесно. Защото видението се отнася за определено време, бърза към края и няма да излъже. Ако се бави [времето на забавянето след 1843 г.], чакай го, защото непременно ще дойде, няма да закъснее. Ето, душата му се надигна, не е права в него. А праведният чрез вратата си ще живее. (Авакум 2:2-4)**

Кулминацията на това очакване е 22.10.1844 г., когато започнало изпълнението на Авакум 2:20:

**А ГОСПОД е в светия Си храм – мълчи пред Него, цяла земя! (Авакум 2:20)**

220 години са и между началото на периода за очистването на светилището (457 г. пр. Хр.) и началото на потъпкването на Божия народ в лицето на южното царство Юда (677 г.).

Пророчески се посочва, че властта на тези, които отхвърлят посланието на вечното Евангелие, ще бъде ограничена за период от 2520 години. Този времеви период е значим в пророческото тълкуване и се свързва с продължителността на господството на езическите сили и потисничеството над Божия народ.

След този период се предвижда да се изяви посланието на царете, идващи от изток (Откр. 16:12), което символично е свързано с пресъхването на река Ефрат. В исторически план, превземането на Вавилон от Кир и неговите войски става именно през нощта, когато те отклоняват водите на река Ефрат, което им позволява да



влязат в града по сухото речно корито (Дан. 5:30-31; Исаия 44:27; Йер. 50:38, 51:36).

В духовен план, пресъхването на Ефрат символизира разобличаването на ученията на духовния Вавилон в края на времето. Река Ефрат е била жизненоважна за Вавилон, осигурявайки вода и търговски пътища. Нейното пресъхване представлява отнемането на подкрепата и силата на духовния Вавилон, когато бъдат представени седемте аспекта на истината за последното време.

Това разобличаване е представено в книгата Откровение чрез повторението на седемте тръби (Откр. 8-9, 11). Тези тръби разкриват Божиите съдби над силите, които се противопоставят на Него и на Неговия народ. Крайната цел е пълното рухване на духовната столица на езичеството, която продължава да съществува и в края на времето.

Историята на Валтасар става сигурно предупреждение за всички онези, които избират да се утвърдят в духовна деградация, като се покланят на човешки учения и традиции, пренебрегват Божието Слово и не зачитат историята на Божиите действия в миналото. Подобно на Валтасар, който не се поучил от примера на Навуходоносор, тези хора ще пренебрегнат ясните доказателства за Божията истина и ще продължат да се покланят на „златните, сребърните, медните, железните, дървените и каменните богове“ на своите собствени идеи и заблуди. Те следват същия деградиращ характер, описан символично във втора глава на книгата на Даниил за последователните световни царства, които постепенно губят своята духовна чистота и се отдалечават от Бога.

Историята на Валтасар е сериозно предупреждение за последствията от отхвърлянето на Божието послание и пренебрегването на уроците от миналото. Тя подчертава важноста на смирението, покаянието и приемането на истината, за да избегнем съдбата на последния вавилон-

ски цар и да бъдем подготвени за идването на Господа.

## VI. 4. Определен за смърт или запечатан

*Историята на Даниил в рова на лъвовете: Символ на Божията непроменима истина и триумфа на верните в края на времето.*

Шеста глава на книгата на пророк Даниил (Дан. 6 глава) разказва историята за несправедливото осъждане на Даниил на смърт чрез царски закон, който е представен като неотменим – „законът на мидяните и персите, който не може да бъде отменен“ (Дан. 6:12, 15). Този аспект на историята има двойно символично значение.

От една страна, неотменимостта на закона на персите представя Божия непроменим закон, който е вечен по своята същност и е отражение на самия Божий характер. Както казва псалмистът: „Вечен е, Господи, словото Ти, утвърдено на небесата“ (Псалм 119:89). Божият морален закон, Десетте заповеди, е основата на Неговото управление и е неизменен (Матей 5:17-18).

От друга страна, въвеждането на този конкретен закон, който забранява молитвата към когото и да било друг освен към царя за определен период (Даниил 6:7), представлява произволен и фалшив закон, който е противоположен на Божия. Той е наложен от враговете на Даниил, движени от завист и желание да го унищожат (Даниил 6:4-5). Тази ситуация отразява и по-голямата борба между Сатана и Бога. По времето на Луцифер, той се е опитал да представи Божия закон като произволен и Божия характер като деспотичен, за да постигне своята цел – смъртта на Исус Христос, „Красотата“ на небето“. Макар че Сатана успява да постигне физическата смърт на Христос, Неговото възкресение триумфира над сили-

те на злото (1 Коринтяни 15:54-57). Това е отразено в историята на Даниил в 6-та глава от книгата му.

Дариу намери за добре да постави над царството сто и двадесет сатрапи, които да бъдат по цялото царство, и над тях – трима началници, един от които беше Даниил, за да им дават тези сатрапи отчет, за да не губи царят. Тогава този Даниил се отличаваше от другите началници и сатрапите, защото в него имаше превъзходен дух; и царят намисли да го постави над цялото царство. Тогава началниците и сатрапите търсеха да намерят повод за обвинение против Даниил относно делата на царството; но не можаха да намерят никакъв повод или вина, защото той беше верен и в него не се намери никаква грешка или вина. Тогава тези мъже казаха: Няма да намерим никакъв повод против този Даниил, освен ако намерим нещо против него в закона на неговия Бог. Тогава тези началници и сатрапи се спуснаха при царя и му казаха така: Царю Дариу, да си жив до века! Всички началници на царството, заместниците и сатрапите, съветниците и управителите се съветваха, царят да издаде указ и да се утвърди забрана, че който, до тридесет дни, би отправил някаква молба към който и да било бог или човек освен към теб, царю, да бъде хвърлен в рова на лъвовете. Сега, царю, утвърди забраната и подпиши писмената ѝ форма, за да не се изменя, според закона на мидяните и персите, който е неотменим. Затова цар Дариу подписа писмената забрана. А когато Даниил научи, че писанието било подписано, влезе у дома си – а той имаше на стаята си отворени прозорци към Ерусалим – и три пъти на ден коленичеше на коленете си и се молеше и благодареше пред своя Бог, както беше правил преди това. Тогава онези мъже се спуснаха и намериха Даниил да отправя молба и да се моли пред своя Бог. Тогава се приближиха и говориха

пред царя за царската забрана: Не погна ли ти забрана, че всеки човек, който го тридесет дни би измолил нещо от който и да било бог или човек освен от теб, царю, ще се хвърли в рова на лъвовете? Царят отговори и каза: Това е вярно според закона на мидяните и персите, който е неотменен. Тогава те отговориха и казаха пред царя: Даниил, който е от пленените от Юда, не зачита нито теб, царю, нито забраната, която си погнсал, а отправя молбата си три пъти на ден! Тогава царят, като чу това нещо, се насърби много и взе присърце да спаси Даниил, и се бореше до залеза на слънцето да го избави. Тогава онези мъже се спуснаха при царя и казаха на царя: Знай, царю, че е закон на мидяните и на персите, никаква забрана или указ, който царят постанови, да не се променят! Тогава царят заповяда и доведоха Даниил и го хвърлиха в рова на лъвовете. А царят проговори и каза на Даниил: Твоят Бог, на когото ти служиш непрестанно, Той нека те спаси! И донесоха един камък и го поставиха на отвора на рова; и царят го запечатва с печата си и с печата на големците си, за да не се промени намерението за Даниил. Тогава царят отиде в двореца си и пренощува постейки, не поиска да донесат пред него забавления и сънят побягна от него. После царят стана много рано сутринта и побърза да отиде при рова на лъвовете. И когато се приближи до рова, извика с плачевен глас към Даниил. Царят проговори и каза на Даниил: Данииле, служителю на живия Бог, твоят Бог, на когото служиш непрестанно, можа ли да те спаси от лъвовете? Тогава Даниил проговори на царя: Царю, да си жив до века! Моят Бог изпрати Ангела Си и затвори устата на лъвовете и те не ме повредиха, защото се намерих невинен пред Него; също и пред теб, царю, не съм извършил никакво престъпление. Тогава царят много се зарадва и заповяда да извадят Даниил от рова. И Даниил беше изваден от рова

и на него не се намери никаква повреда, защото се беше доверил на своя Бог. И царят заповяда и говедоха онези мъже, които бяха изгали Даниил, и хвърлиха тях, гецата им и жените им в рова на лъвовете; и още преди да стигнат до гъното на рова, лъвовете ги сграбчиха и строшиха всичките им кости. (Даниил 6:1-24)

Историята на Даниил е и история на човек, обречен на смърт заради своята вярност към принципа на отразяване на Божия характер. Даниил редовно се моли три пъти на ден на своя Бог, обръщайки се към Ерусалим (Даниил 6:10), което е символ на неговата преданост към истинското поклонение. Хората, които следват този принцип на пълно посвещение на Бога, са символично „запечатани с печата на царя“ – небесния Цар. Въпреки че земните власти могат да издадат смъртни присъди срещу тях, нищо не може да отмени Божието решение за тяхното спасение.

Молитвите на Даниил и неговата непоколебима вяра водят до чудо – той остава жив и невредим в рова на лъвовете (Даниил 6:22-23). Неговото излизане от рова символично представя обрата в съдбата на 144 000 (Откр. 14:1-5), за които е било решено да бъдат убити при издаването на неделния указ.

Тази история е в паралел с разказаната в трета глава на книгата на Даниил (Даниил 3 глава) за тримата младежи – Анания, Мисаил и Азария (Седрах, Мисах и Авденаго), които също отказват да се поклонят на произволен царски закон, противоречащ на Божията заповед. Въпреки че Даниил не присъства тогава, принципът на вярност към Бога до смърт е същият. И двете истории – на Даниил в рова на лъвовете и на тримата младежи в огнената пещ – по категоричен начин представят Божията способност да избавя Своите верни от смъртта и да триумфира над силите на злото. Те са пророчески образи на съдбата на 144 000-те в края на времето, кои-

то ще преминат през безпрецедентни изпитания, но ще останат непоколебими в своята вярност към Бога и ще бъдат избавени по свръхестествен начин, за да застанат пред Него без недостатък (Откр. 14:5). Тези истории ни насърчават да развиваме същата непоколебима вяра и посвещение, които са характерни за Даниил и неговите приятели, за да бъдем готови за предстоящите събития и да бъдем част от Божия верен остатък.

## VI. 5. Терзанията на пророка (Даниил 8-10, 12)

Терзанията на пророк Даниил произтичат от осъзнаването, че разкриваното му бъдеще съдържа дълъг период на страдание и потисничество за Божия народ. И като казваме Божия народ, това не се ограничава до етническите юдеи, но обхваща и онези, които са сключили божествения завет след идването на Месията.

Знанието за двата най-дълги периода свързани с потъпкването на небесното светилище (2300 години) и това на Божия народ (2520 години) става източник на съкрушително страдание за Даниил. Освен това, до този момент, той все още не е наясно кога започват 2300 години и защо потисничеството ще продължи толкова дълго.

Тогава аз, Даниил, примрях и боледувах няколко дни; после станях и върших делата на царя. И бях ужасен за видението, защото никой не го разбърше. (Даниил 8:27)

Тази е третата година на последния вавилонски владетел Валтасар (548 г. пр. Хр.). Ще изминат още девет мъчителни за Даниил години до завладяването на Вавилон от Кир (539 г. пр. Хр.), което самият пророк оповестява на Валтасар (Дан. 5:25-28). Тогава над Вавилон се възцарява мидянинът Дарий (Дан. 5:31). В сърцето на пророка бликва надежда за непосредствената съдба на неговия народ:

В първата година на Дарий, сина на Асуир, от рога на мидяните, които се възцари на царството на халдейците, в първата година от царуването му аз, Даниил, разбрах от книгите



броя на годините, за които беше ГОСПОДНОТО слово към пророк Еремия, че ще се изпълнят седемдесет години за запустението на Ерусалим. (Даниил 9:1-2)

Нека видим какво точно е прочел Даниил от книгата на Еремия:

И цялата тази земя ще бъде пустош и ужас. И тези народи ще робуват на вавилонския цар седемдесет години. И когато се изпълнят седемдесет години, Аз ще накажа вавилонския цар и онзи народ, заявява ГОСПОД, за беззаконието им, и халдейската земя, и ще я обърна във вечна пустиня. (Еремия 25:11-12)

Защото така казва ГОСПОД: Когато се изпълнят седемдесет години за Вавилон, ще ви посетя и ще изпълня над вас благото Си слово да ви върна в това място. Защото Аз зная мислите, които мисля за вас, заявява ГОСПОД, мисли на мир, а не на зло, да ви дам бъдеще и надежда. (Еремия 29:10-11)

Даниил се хваща с вяра за милостивото обещание и започва да моли Бог да прости беззаконията на неговия народ, за да може предсказаното наистина да се изпълни:

И обърнах лицето си към Господа, Бога, за да Го потърся в молитва и молби, с пост и вретинище, и пепел. И се помолих на ГОСПОДА, своя Бог, и изповядах, и казах: О, Господи, велики и страшни Боже, който пазиш завета и милостта Си за онези, които Те любят и пазят Твоите заповеди! Съгрешихме, постъпихме неправедно и безбожно, бунтувахме се и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоите правила. И не послушахме Твоите слуги, пророците, които говориха в Твое Име на царете ни, първенците ни и бащите ни, и на целия народ на земята. При Теб, Господи, е

правдата, а при нас – срамът на лицето, както е и гнес; при юговите мъже и при ерусалимските жители, и при целия Израил, при близките и далечните, по всички страни, където си ги изгонил заради престъплението, което извършиха против Теб. ГОСПОДИ, при нас е срамът на лицето – при царете ни, първенците ни и бащите ни – защото съгрешихме против Теб. При Господа, нашия Бог, са милостта и прощката, защото се разбунтувахме против Него, и не послушахме гласа на ГОСПОДА, своя Бог, да ходим в Неговите закони, които положи пред нас чрез Своите слуги, пророците. И целият Израил престъпи закона Ти и се отклони, така че не послуша гласа Ти. Затова се изля върху нас проклятието и клетвата, записана в закона на Божия слуга Мойсей, защото съгрешихме против Него. Той изпълни Своите гуми, които говори против нас и против нашите съдии, които ни съдеха – да докара върху нас голямо зло, каквото не е ставало никъде под небето, както стана в Ерусалим. Както е писано в закона на Мойсей, цялото това зло дойде върху нас; но ние не се молихме пред ГОСПОДА, своя Бог, да се върнем от беззаконията си и да обърнем внимание на Твоята истина. (Даниил 9:3-13)

Каква сърцераздирателна молитва и какво отъждествяване на Даниил с отстъплението на народа. Той би могъл да сочи с пръст към тях, осъзнавайки, че поради техните беззакония е заточен в тази земя далеч от родината си. Вместо това той се моли състрадателно за народа си и приравнява себе си с отстъпниците. Това е духът на Исус. Така Даниил съучаства в страданията на Бог и Неговия Син за Техния народ. Това е духът, който ще подхранват 144 000 и този Дух е изписал името на Отец на челата им.

На два пъти Даниил споменава, че народът му търпи последиците от престъпването на закона, както това е

обявено от Мойсей (Второзаконие 28 гл. и Левит 26 гл.). Това показва, че той е изучавал много внимателно петте книги на Мойсей<sup>34</sup> наречени Тората, което в превод означава законът. Главата, която предшества 26-та в Левит, изявява знанието за благословието в седмата година и умноженото благословение в петдесетата година, която е годината след 7x7 съботни години.

Говори на израилевите синове и им кажи: Когато влезете в земята, която Аз ви давам, тогава земята да пази събота за ГОСПОДА. Шест години да сееш нивите си и шест години да режеш лозето си и да събираш плода му; а седмата година да бъде събота за почивка на земята, събота на ГОСПОДА; в нея да не сееш нивата си и да не режеш лозето си. Да не жънеш и саморасла жетва и да не обираш гроздето от нерязано лозе; да бъде година за почивка на земята. Произведеното през тази събота на земята ще ви бъде за храна – на теб, на слугата ти, на слугинята ти, на наемника ти и на чужденеца, който пребивава при теб, на добитъка ти и на животните, които са в земята ти, цялото ѝ произведение ще бъде за храна. И да си изброиш седем съботни години, седем пъти по седем години, така че дните на седемте съботни години да ти станат четиридесет и девет години. И тогава, на десетия ден от седмия месец, да направиш да се затръби с тръба; в деня на умилостивението да направите да се затръби с тръба по цялата ви земя. И да осветите петдесетата година и да провъзгласите освобождение по цялата земя, на всичките ѝ жители; това ще ви бъде юбилей и ще се върнете всеки в притежанието си, и ще се върнете всеки при рода си. Петдесетата година да ви бъде юбилейна година; през нея да не сеете, да не жънете самораслото и да не берете нерязаното лозе, защото това е юбилей – да ви бъде свят; да се храните от полето, с произведеното

34 Тези книги са Битие, Изход, Левит, Числа и Второзаконие.

## VI. Личната история е обща

**от него. В тази юбилейна година да се върнете всеки в притежанието си. (Левит 25:2-13)**

Това е приложението на съботния принцип в годините – времената, когато Духът на Божия Син идва на големи тласъци, за да благослови народа и земята. Потъпкването на този принцип означава потъпкване на Христовия Дух и естественият резултат е духовна суша и пустота. Запустяването на Ерусалим при вавилонския плен било резултат от потъпкване на годишния съботен принцип:

**А оцелелите от меча отведе във Вавилон и те станаха роби на него и на синовете му, докато гоиде на власт персийското царство, за да се изпълни ГОСПОДНОТО слово чрез устата на Еремия, докато земята се наслади на съботите си. Защото през цялото време на заустението си тя пазеше събота, докато се изпълниха седемдесет години. (2 Летописи 36:20-21)**

Нашият небесен Баща и Господ Исус искали не само земята, но и Техният народ да се насладят на годишните съботи, изпълвайки се със сладкия Дух на Исус. Но, уви, Израил сам се лишил от тази привилегия и по този начин, до голяма степен ограбил и околните народи от благословението. Господ бил принуден да свидетелства за истината чрез верните сред пленниците. Идеята на юбилея е свързана с освобождение от робство и връщане в родната земя. В тези определени времена Бог копнее да освободи не просто от физическото робство, но от най-същинското такова – робството на греха и принципите на сатанинското царство на силата.

**И между тях се повдигна спор – кой от тях ще бъде по-голям. А Исус, като видя мисълта на сърцето им, взе едно гетенце, постави го при Себе Си и им каза: Който приеме това гетце в Мое Име, Мен приема; и който приеме Мен, приема Този, който Ме е пратил; защото, който е**

най-малък между всички вас, той ще бъде голям.  
(Лука 9:46-48)

Да пази земята съботите си за период от 70 години означава, че евреите са пренебрегвали годишната събота в продължение на 420 години. Общият период е 490, което е един десеторен юбилей. Историята на Израил е разделена на няколко такива периоди. Започвайки от времето на Авраам до изхода от Египет, минавайки през времето на съдиите, когато евреите са потискани от околните народи и достигайки до времето на царете. Сега Даниил се моли за непосредствената съдба на неговия народ, но Господ Исус е загрижен и за глобалната им съдба. Молитвата на Даниил ще получи отговор, защото той не се обляга на своята правда, а на Божията милост:

Зато̀ва ГОСПОД се по̀грижи за това зло и го до̀кара вър̀ху нас; защото ГОСПОД, нашият Бог, е справедлив във всичките Си дела, които вър̀ши; а ние не послушахме гласа Му. И сега, Господи, Боже наш, който изведе народа Си от египетската земя със силна ръ̀ка и Си създаде име, каквото е днес! Съ̀грешихме и вър̀шихме безбожие. Господи, според цялата Ти правда, моля Те, нека гневът Ти и яростта Ти се отвър̀нат от Твоя град Ерусалим, светия Ти хълм – защото заради нашите грехове и заради беззаконията на бащите ни Ерусалим и Твоят народ станаха за присмех на всички, които са около нас. И сега, чу̀й, Боже наш, молитвата на слугата Си и молбите му, и осия̀й с лицето Си над запустялото Си светилище – заради Господа! Боже мой, приклони ухото Си и чу̀й; отвори очите Си и виж опустошенията ни и града, който се нарича с Твоето Име! Защото не заради своята правда принасяме молбите си пред Теб, а заради многото Твои милосърдия. Господи, чу̀й! Господи, прости! Господи, объ̀рни внимание и подейства̀й! Не забавя̀й заради Себе Си, Боже мой, защото с Твоето Име се наричат градът Ти и народът Ти! И до̀като още

говорех и се молах, и изповядвах своя грях и греха на народа си Израил, и принасях молбата си пред ГОСПОДА, своя Бог, за светия хълм на своя Бог, докато още говорех в молитвата, мъжът Гавриил, когото бях видял във видението в началото, се докосна до мен, когато бях напълно изтощен, около часа на вечерния принос. И ми даде да разбера и говори с мен, и каза: Даниеле, сега излязох, за да те науча да разбираш. Когато ти започна да се молиш, излезе слово и аз дойдох да ти кажа, защото ти си възлюбен; затова обърни внимание на словото и разбери видението. (Даниил 9:14-23)

Пред Даниил е поставена небесната задача да разбере две неща – словото и видението. Тези неща далеч надхвърлят неговите представи за развоя на събитията около Божия народ.

Сегемдесет седмици са определени за народа ти и за светия ти град за свършване на претърпението и за слагане на край на греховете, и за правене на умилостивение за беззаконието, и за въвеждане на вечна правда, за запечатване на видение и пророчество, и за помазване на Пресвятото място. И така, знай и разбирай: От излизането на словото да се възстанови и съгради Ерусалим до Помазаника, Княза, ще бъдат седем седмици и шестдесет и две седмици; и ще бъде възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена. И след шестдесет и две седмици Помазаникът ще бъде отмахнат и няма да има нищо. И народът на идващия княз ще разруши града и светилището; и краят му ще бъде чрез наводнение; и до края: война, определени опустошения. И той ще потвърди завет с мнозина за една седмица, а в половината на седмицата ще прекрати жертвата и приноса; и на крилото на мерзостите идва един запусител, докато решеното унищожение се излее върху запусителя. (Даниил 9:24-27)

Седемдесет пророчески седмици са 490 буквални години. На практика Христовото послание към Даниил е: „Милостта ми далеч надхвърля твоята молитва. Символично тя се определя не като 70, а като 70 пъти умножено по 7. Това ни препраща към разговора на Петър с Исус:

Тозава Петър се приближи и Му каза: Господи, до колко пъти, като съгреши брат ми против мен, да му прощавам? До седем пъти ли? Исус му каза: Не ти казвам до седем пъти, а до седемдесет пъти по седем. (Матей 18:21-22)

С цената на собственото Си страдание, Господ Исус удължава благодатното време на Израил със 70 пъти по 7 години, давайки му най-добрата възможност да Го приеме, когато в края на този период сам Той ще слезе на земята в човешка плът, за да разкрие истинското себеотрицателно естество на Своето царство и ненасилствения характер на Своя Баща. По тази причина в края на този период Исус ще каже:

Духът на Господа е на Мен, защото Ме е помазал да благовестявам на бедните; изпратил Ме е да проглася освобождение на пленниците и проглеждане на слепите, да пусна на свобода угнетените, да проглася благоприятната Господна година. (Лука 4:18-19)

Това тържествено оповестяване на юбилейната година от Исус е нежна покана към Неговия народ да приеме призива за освобождение от духовното робство. За най-голямо съжаление на Бог и Неговия Син, еврейският народ отхвърля по един изключително жесток начин тази последна възможност. Това ги закоравява окончателно като народ за действието на Христовия Дух и те сами приключват благодатното си време. Три и половина години след смъртта и възкресението на Господ Исус, в последната година от 490 годишния период, те разкъсват свещения завет със Своя Господ. Той няма повече какво да направи за тях като народ:

Коравовратни и с необрязано сърце и уши! Вие винаги се противите на Светия Дух; както бащите ви, така и вие. Кого от пророците не го-ниха бащите ви? А още и избиха онези, които предизвестиха за идването на Праведника, на когото вие сега станавте предатели и убийци – вие, които приехте закона чрез ангелска наредба и не го опазихте. А като слушаха това, сърцата им се късаха от яд и те скърцаха със зъби срещу него. А Стефан, като беше пълен със Свети Дух, погледна към небето и видя Божията слава и Исус, стоящ отгясно на Бога; и каза: Ето, виждам небесата отворени и Човешкия Син, стоящ отгясно на Бога. Но те, като изкрещяха със силен глас, запушиха ушите си и единодушно се спуснаха върху него, и го изведоха вън от града, и го замеряха с камъни... И хвърляха камъни върху Стефан, който се молеше и казваше: Господи Исусе, приеми гуха ми! И като коленичи, извика със силен глас: Господи, не им считай този грях! И като изрече това, заспа. (Деяния 7:51-60)

Всичко това сега е пред погледа на Даниил. Той разбира, че годините на неговия народ са преброени. Долавя идеята, че Божият народ е нещо много по-голямо от това, което си е представял. Разбира, че Месията ще дойде, за да „потвърди завет с мнозина“, а не само с физическият Израил (Дан. 9:27). Освен това Гавраил съобщава, че в края на тези 490 години ще се „помаже Пресвятото място“. И как става това? Когато Исус умира на кръста и завесата на храма, разделяща Святото от Пресвятото място е разкъсана от Божията ръка, това показва, че разкритото в живота и смъртта на Исус на земята ще даде възможност за разкриване на истинския характер на Неговия Баща. Колко бързо ще стане това зависи от готовността на Божия народ да следва Исус с вяра при движението Му в небесното светилище. Разбира се това е свързано с народа на християните, които **трябва да бъдат разглеждани като продължители на завета с**



**Израил. Така старият и новият завет са подчинени на концепцията за вечния завет като този път е отразен в светилището.**

Стар завет – Дворът

Нов завет – Свято място

Вечен завет – Пресвято място

По тази причина пророчеството за идващия като жертва Месия, който успява да въведе един народ (християните) във Свящото място е *отрязък* от 2300 години, които достигат до времето, когато остатък от християните последвал Исус в Най-святото място. Затова едва след 1844 г. евангелието можело да бъде прогласено като вечно (Откр. 14:6). Затова в същата година изтича и големият период на седемте времена (2520 години) от Левит 26 гл., които всъщност представляват *около* 50 юбилея. Но заради изпадането на адвентният народ в лаодикийско състояние и последвалото отстъпление при отхвърлянето на вестта на Верния свидетел в периодите (1888-1895 г.) и (1950-1957) този юбилей на юбилеите щял с *точност* да се приложи по-късно.

Първо е необходимо да уточним дали при последователното отброяване на юбилеите 50<sup>та</sup> година е допълнителна или е включена. Има два фактора, които решават този въпрос. Седемдесетте седмици от Даниил 9<sup>та</sup> глава, които са буквални 490 години водят до княза Месия и са свързани със свободата от греха. В същото време те са и 10 юбилея от по 49 години. Но това е възможно само ако 50<sup>та</sup> година е в същото време и 1<sup>ва</sup> от следващия юбилеен цикъл.

## VI. Личната история е обща

Юбилейни цикли	Редовни годишни седмици Диапазоните на действителните седмици от години: в курсив (1–7) Юбилейните години са удебелени: <b>50</b>						Съботни седмици
	1	2	3	4	5	6	
1	Седми- ца 1 <i>(Години 1-7)</i>	2 <i>((8-14)</i>	3 <i>(15-21)</i>	4 <i>(22-28)</i>	5 <i>(29-35)</i>	6 <i>(36-42)</i>	7 <i>(43-49)</i>
2	8 <i>(50-56)</i>	9 <i>(57-63)</i>	10 <i>(64-70)</i>	11 <i>(71-77)</i>	12 <i>(78-84)</i>	13 <i>(85-91)</i>	14 <i>(92-98)</i>
3	15 <i>(99-105)</i>	16 <i>(106-112)</i>	17 <i>(113-119)</i>	18 <i>(120-126)</i>	19 <i>(127-133)</i>	20 <i>(134-140)</i>	21 <i>(141-147)</i>
4	22 <i>(148-154)</i>	23 <i>(155-161)</i>	24 <i>(162-168)</i>	25 <i>(169-175)</i>	26 <i>(176-182)</i>	27 <i>(183-189)</i>	28 <i>(190-196)</i>
5	29 <i>(197-203)</i>	30 <i>(204-210)</i>	31 <i>(211-217)</i>	32 <i>(218-224)</i>	33 <i>(225-231)</i>	34 <i>(232-238)</i>	35 <i>(239-245)</i>
6	36 <i>(246-252)</i>	37 <i>(253-259)</i>	38 <i>(260-266)</i>	39 <i>(267-273)</i>	40 <i>(274-280)</i>	41 <i>(281-287)</i>	42 <i>(288-294)</i>
7	43 <i>(295-301)</i>	44 <i>(302-308)</i>	45 <i>(309-315)</i>	46 <i>(316-322)</i>	47 <i>(323-329)</i>	48 <i>(330-336)</i>	49 <i>(337-343)</i>
8	50 <i>(344-350)</i>	51 <i>(351-357)</i>	52 <i>(358-364)</i>	53 <i>(365-371)</i>	54 <i>(372-378)</i>	55 <i>(379-385)</i>	56 <i>(386-392)</i>
9	57 <i>(393-399)</i>	58 <i>(400-406)</i>	59 <i>(407-413)</i>	60 <i>(414-420)</i>	61 <i>(421-427)</i>	62 <i>(428-434)</i>	63 <i>(435-441)</i>
10	64 <i>(442-448)</i>	65 <i>(449-455)</i>	66 <i>(456-462)</i>	67 <i>(463-469)</i>	68 <i>(470-476)</i>	69 <i>(477-483)</i>	70 <i>(484-490)</i>
Година <b>491, 50<sup>та</sup></b> година от 10 <sup>ия</sup> юбилеен цикъл							

Следващата причина юбилеите да бъдат отброявани по 49 години идва директно от истината за ненасилствения характер на Бога. Законите на един такъв Бог не са **произволни**, а представляват изложение на **естествените** принципи за благополучието на всички във вселената. Вече говорихме за това как седмичната събота, както и всички останали божествени времена изхождащи от съботния принцип съдържат в себе си възможност

за изливане на по-голяма мярка от Божия Дух, както е показано в Числа 28-29 глави. В такъв случай, запазването на седмория ритъм, така че винаги седмата година да е една и съща е от огромно значение, защото останалите години не биха съдържали това благословение. Нека илюстрираме това:

1	2	3	4	5	6	7
8	9	10	11	12	13	<b>14</b>
15	16	17	18	19	20	<b>21</b>
22	23	24	25	26	27	<b>28</b>
29	30	31	32	33	34	<b>35</b>
36	37	38	39	40	41	<b>42</b>
43	44	45	46	47	48	<b>49</b>
<b>50</b>	51	52	53	54	55	<b>56</b>
57	58	59	60	61	62	<b>63</b>

Годините с удебелен шрифт в таблицата са „естествени съботи“, а 50-тата година е и първа от следващия юбилеен цикъл. Ако обаче решим да започнем отброяването на следващия цикъл от 51<sup>та</sup> вместо от 50<sup>та</sup> година, следващата седма по ред година би била 57<sup>та</sup> вместо 56<sup>та</sup>, а това би означавало да се излезе от ритъма на *естествените съботни години*. Ние избираме да вярваме, че принципите на Божието царство са естествени, а не наложени, тъй като това е в хармония с Неговия неизменен и истинен характер (Евреи 13:8).

Сега вече можем да проследим в какво отношение се намират значимите събития на Божия спасителен план от гледна точка на юбилеите и съботните години. Относно времето, когато народът Израил е започнал да отброява съботните години не съществува пълно единодушие. Понякога разликата в датировките достига около 200 години. Така че, не можем да разчитаме на предпо-

## VI. Личната история е обща

лагаема стартова точка.

За разлика от това, обаче, пророчеството за 70<sup>те</sup> седмици (490 реални години), което е съставено от 10 юбилея (49 x 10), предоставя сигурно приложение на юбилейния принцип във времето. Когато Христос казва, в края на това пророчество, че „времето се изпълни“ и че е „дошъл да прогласи „благоприятната Господна година“ за „освобождение на пленниците“, Той говори точно за духовния принцип на Юбилея (Марко 1:15 срв. Лука 4:18, 19).

Както вече разглеждахме, началото на 70<sup>те</sup> седмици е 457 г. пр. Хр. – указът на Артаксеркс II за пълното възстановяване на Ерусалим (Даниил 9:25 срв. Ездра 7:7). Пророчеството за 70<sup>те</sup> седмици от Даниил 9:24, 25 гласи, че „седем“ от тези 70 седмици са, за да бъде градът възстановен и съграден, с улици и окоп, и то в размирни времена“. Възстановяването на града започва с възстановяването на храма още от времето на персийския цар Кир, но, остава незавършено чак до времето на 20-та година на Артаксеркс II (444 г. пр. Хр., виж Неемия 1:1-3; 2:1). Тези 7 седмици са 49 реални години, в рамките на които храмът и градът са напълно възстановени.

Когато Исус очиства този храм от неговата търговия, юдеите му казват, че изграждането му е траело 46 години (Йоан 2:20). Следователно годините на почти един юбилей белязали възстановяването на града Ерусалим и неговия храм. Когато вземем този образец и го приложим за възстановяването на духовния храм и стартираме отброяване на следващите юбилеи от времето, когато завършва този първи юбилей (408 г. пр. Хр.) ще установим, че 49<sup>ят</sup> юбилей ни води до 1994 г. сл. Хр.<sup>35</sup> Тогава започва Юбилеят на юбилеите, защото той е 50<sup>ят</sup> юбилей от 49 години! Времето на този велик юбилей приключва в 2043 година, което съвпада с края на 6000 години гре-

<sup>35</sup> В тези изчисления трябва да се вземе в предвид отсъствието на нулевата година.

ховна човешка история! Петдесетата година на този последен юбилей е 2044 година – тази на пълното глобално Освобождение. Ето как 6000 потвърждават това:

Текст от Писанието	Година от сътворението	Значими събития	Период от време	Година от съвременния стандарт за отброяване
	0	Сътворение	1656	3960 пр. Хр.
<b>Битие 5-8:14</b>	1657	Потопът		2304
<b>Битие 11:10-12:4</b>	2084	до Авраам на 75 години	427	1876
Галатяни 3:17 срв. <b>Изход 12:40<sup>36</sup></b>	2513	Изходът от Египет	430	1446
<b>Изход 16:35</b>	2553	Влизане в обещаната земя	40	1406
<b>3 Царе 6:1, 38</b>	2992-3000	Начало и край на градежа на Соломоновия храм	479+7	967-959 <sup>37</sup>

36 От Синодалното издание на Библията става ясно, че 430 години обхващат и скитането на Божия народ в Ханаан, а не само потисничеството в Египет.

37 Годината за начало на Соломоновото царуване е общоприета сред хронолозите че е ок. 970 г. пр. Хр.

## VI. Личната история е обща

<b>Ездра 7:7</b>	3502	Указ на Ар- таксеркс II за построяване на Втория храм	502	457
<b>Даниил 8:14 срв. 9:24, 25</b>	5801	Начало на очис- тване на небес- ното светилище	2300	1844 сл. Хр.
			199	
<b>Откр. 20:2</b>	6000	Край на грехов- ната човешка история		2043
<b>Откр. 20:2</b>	7000	1000 години царство на небето	1000	<b>Влизане във вечността</b>

Всичко това ни казва, че живеем в едно време на безпрецедентна възможност за изливане на Божия Дух, което да завърши делото по възстановяване на Божия храм и град съграден от живи, скъпоценни камъни.

Интересно е, че всяка седма година от този последен юбилей бележи времето на велик духовен подем и просветление. През 1994 г. започва възстановяване на истината за Отец и Неговия единороден Син. През 2001 г., както видяхме, започва светлината на четвъртия ангел - прогласяването на истинската човешка стойност, определяна от принадлежността ни към Отец чрез Неговия Син в противовес на опита да създаваме стойност и идентичност чрез постижения<sup>38</sup>. Следващата съботна година (2008) бележи времето, когато **Божественият модел** в отношенията на Отец и Сина (Източник и Канал) започва да възстановява пътя на благословието на семейно, църковно и обществено ниво и ни помага да видим определените Господни времена като разширение

<sup>38</sup> Две седмици след падането на кулите в Ню Йорк, са проповядвани вестите за **Идентичностните войни**, които представляват възстановяване на учението за оправдание чрез вяра в нова рамка. Книгата **Идентичностни войни** е достъпна на сайта [fatheroflove-bulgaria.com](http://fatheroflove-bulgaria.com)

на съботния принцип.

Времето от 2015 г. до 2022 ни доведе до една кулминация в духовното ни пътуване свързана с изследване на Словото за едно разкриване на ненасилствения характер на нашия небесен Баща, така както е засвидетелстван чрез живота на Сина Му на земята и произтичащата от това истина за съда като самоопределяне чрез начина по който ние преценяваме/съдим Божия характер. Всичко това ще остане извън ползрението на Даниил, но все пак неговото преживяване предлага типология на опитността на 144 000.

Гавраил информира пророка, че пророчеството и видението ще бъдат запечатани в края на 490 години. Пророчеството е това, което е предсказано, а видението е това, което е представено на Даниил като жив образ, в който той трябва да се трансформира. Когато Месията прави „да престанат жертвата и приносът“ през 31 г. сл. Хр. това осигурява началото на един процес на осъзнаване на смисъла на жертвата. Колективното преживяване на този процес е отразен в етапите на светилището.

1. **От гвора към Свящото място** – разбиване на езическия мит, че Бог се нуждае от животинска жертва, за да бъде умилостивен.
2. **От Светая към Светая Светих** – разбиване „християнския“ мит, че Бог е изисквал смъртта на Сина Си, за да може да ни прости.

По всичко личи, че преживяването на Даниил ще трябва да продължи в следващата глава на книгата му, за да може да достигне кулминацията си, която е символ на 144 000.

В третата година на персийския цар Кир едно слово се откри на Даниил, който се нарича Валтасасар. И словото беше истинно и означаваше големи бедствия; и той разбра словото и проумя видението. (Даниил 10:1)

## VI. Личната история е обща

Това явно е 537-536 г. пр. Хр. Цар Кир вече е издал своя указ, който дава право на юдеите да се върнат в собствената си земя и да строят храма (Ездра 1 срв. 2 Лет. 36:22, 23). Най-накрая словото и видението са осъзнати както трябва от Даниил. В тази глава е описано неговото преобразяване и запечатване.

В онези дни аз, Даниил, жалеех три цели седмици. Вкусна храна не ядох, нито месо, нито вино влизаше в устата ми, и нито веднъж не се помазах, докато не се изпълниха три цели седмици. (Даниил 10:2-3)

Решавайки отново да живее чрез всяко Слово, което излиза от Божиите уста, Даниил навлиза в божествения ритъм 777. Дошло е времето за срещата със самия Син на Бога – Този по чийто образ ще бъде преобразен.

И на двадесет и четвъртия ден от първия месец бях на брега на голямата река, която е Тигър. И повдигнах очите си и видях, и ето, един мъж, облечен в лен, а кръстът му – опасан с чисто злато от Уфаз. Тялото му беше като хрисолит, а лицето му изглеждаше като светкавица и очите му – като огнени факли, а мишците и краката му бяха на вид като полиран бронз и гласът на гумите му – като глас на множество. (Дан.10:4-6)

Това преживяване е достъпно само за Даниил, защото само той се е подготвял за него още от началото на своята опитност:

И само аз, Даниил, видях видението; а мъжете, които бяха с мен, не видяха видението, но голям трепет ги нападна и те побягнаха да се скрият. И аз останах сам да видя това голямо видение, но не остана в мен сила, защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен и не ми остана сила. И чух гласа на гумите му. И когато слушах гласа на гумите му, паднах на лицето си замаян, с лицето си към земята. (Дан.10:7-9)



Това преживяване напомня случилото се с пророк Исая, който е въведен в Най-святото място и Божието присъствие го кара да осъзнае своята греховност до там, че се чувства изгубен. Тогава обаче е очистен и подготвен да прогласи вестта (Исаия 6 гл.). Така и при Даниил идва Гавраил, докосвайки го за първи път:

И ето, ръка се допря до мен и ме постави разтреперен на коленете ми и на гланите на ръцете ми. И ми каза: Данииле, мъжо възлюбени, разбери думите, които ти говоря, и се изправи на мястото си, защото сега съм изпратен при теб. И когато изговори към мен това слово, аз се изправих разтреперен. И ми каза: Не бой се, Данииле; защото от първия ден, откогато ти насочи сърцето си да търсиш разбиране и да се смириш пред своя Бог, думите ти бяха чути и аз дойдох заради думите ти. Но князът на персийското царство ми противостоеше двадесет и един дни; и ето, Михаил, един от първите князе, дойде да ми помогне; и аз останах непотребен при персийските царе. И дойдох да ти дам да разбереш какво ще се случи с народа ти в последните дни – защото видението е за далечни дни. И когато ми говореше такива думи, аз насочих лицето си към земята и онемях. (Дан. 10:10-15)

Даниил е бил послушан още в началото на периода от 3 седмици, но в невидимият за него свят се е водела война за надмощие, в която злите сили се опитвали да задържат пагубното си влияние над монарсите на Персия. В този контекст се вижда от какво съществено значение е застъпническата молитва на Даниил. След като Господ Исус (Михаил) дошъл на помощ, вече не било необходимо Гавраил да остава там и той най-накрая можел да дойде при Даниил, за да му донесе вестта за края.

И ето, един подобен на човешките синове се допря до устните ми; и аз отворих устата си и проговорих, и казах на стоящия срещу мен: Гос-

## VI. Личната история е обща

подарю мой, от видението ме обзеха болките ми и не ми остана сила. И как може слугата на този мой господар да говори с този мой господар? А аз – отсега не остана сила в мен и гръх не остана в мен. (Дан. 10:16-17)

Човешкият Син е дошъл да отпечата образа Си върху Даниил, но точно в тази точка неговото греховно естество се огънало под натиска на славата на този характер.

И отново се допря до мен един на вид като човек и ме укрепи. И каза: Не бой се, мъжо възлюбени; мир на теб! Укрепи се! Да, укрепи се! И като ми говореше, аз се укрепих и казах: Нека говори господарят ми, защото ме укрепи. Тогава каза: Знаеш ли защо дойдох при теб? И сега ще се върна да воювам с княза на Персия. И когато изляза, ето, князът на Гърция ще дойде. Но ще ти съобща записаното в писанието на истината. И няма нито един, който да гържи здраво с мен против тези сили освен вашия княз Михаил. (Дан. 10:18-21)

Това е преобразяващото видение, което тук е обозначено с еврейската дума „маре“ и по този начин е свързано с огледалният преобразяващ процес, при който Исусовият лик се пренася към Даниил. След това в 11 глава Гавраил предава словото за бъдещите събития. Дори и тогава много неща остават неясни за Даниил, защото те принадлежат на самото преживяване на Божия народ:

А ти, Данииле, затвори гумите и запечатай книгата до последното време. Мнозина ще я изследват и знанието ще се умножава. И аз, Даниил, видях, и ето, гвама грузи стояха – един отсам на брега на реката и един оттатък на брега на реката. И единият каза на мъжа, облечен в лен, който беше над водата на реката: Докога е краят на тези чудни неща? И чух мъжа, облечен в лен, който беше над водата на реката, когато

издигна десницата си и левицата си към небето и се закле в Онзи, който живее вечно, че това ще бъде след време, времена и половин време, и когато свърши разбиването на силата на светия народ, всичко това ще се изпълни. И аз чух, но не разбрах. И казах: Господарю мой, какъв ще бъде краят на това? А той каза: Иди си, Даниеле, защото думите са затворени и запечатани до последното време... Върви до края; и ще се успокоиш, и ще възкръснеш за дела си в последните дни. (Дан. 12:3-13)

## VI. 6. Терзанията на пророка Б (Откр. 1, 5, 10)

Терзанията на Йоан са ярко представени чрез неговите лични преживявания, описани в първа, пета и десета глава на книгата Откровение. Тези преживявания не само разкриват емоционалната и духовна борба на пророка, но и символично представят опитността на Божия народ в различни периоди от историята, особено в контекста на приемането и прогласяването на Божието послание.

В първа глава на Откровение, Йоан е представен като участник в страданията на Христос.

Аз, Йоан, ваш брат и участник заедно с вас в скръбта и в царството, и в търпението, в Името на Иисус (Христос), бях на острова, наречен Патмос, заради Божието слово и свидетелството на Иисус (Христос). (Откровение 1:9)

Това изгнание, наложено му заради неговата вяроност, е източник на мъка и изпитание. Но тези не са нищо друго освен продължаващите страдания на Господ Иисус на Неговия постоянен кръст:

Защото, както изобилстват в нас страданията на Христос, така и нашата утеха изобилства чрез Христос. (2 Коринтяни 1:5)

И сега се радвам в страданията си за вас и допълвам в плътта си това, което още не достига на скърбите на Христос за Неговото тяло, което е църквата, (Колосяни 1:24)

... а се радвайте, доколкото сте участници в страданията на Христос, за да се радвате и ли-

кувате и когато се яви Неговата слава. (1 Петрово 4:13)

Въпреки това, именно в тази трудна ситуация той получава величествени видения от възкръсналия и прославен Христос (Откр. 1:12-20), които полагат основата на цялата пророческа книга. Неговата лична скръб се превръща в канал за божествено откровение, което е утеха и напътствие за поколения вярващи.

В пета глава на Откровение, терзанията на Йоан са по различна причина.

И видях в гясната ръка на Седящия на престола книга, написана отвътре и отзад, запечатана със сегем печата. И видях един силен ангел, който прогласяваше на висок глас: Кои е достоен да отвори книгата и да разпечата печатите ѝ? И никой – нито на небето, нито на земята, нито под земята – не можеше да отвори книгата, нито да я гледа. И аз плаках много, защото никой не се намери достоен да отвори книгата, нито да я гледа. (Откр. 5:1-4)

Тази книга съдържа историята на Божиите провидения, пророческата история на народите и църквата, божествените думи, власт, заповеди, закони, целият символичен съвет на Вечния и историята на всички управляващи сили в народите. Там е скрита Божията тайна относно Неговите планове за разрешаване на проблема с греха и спасяване на паднали човешки същества. Това е книга на съдбата, съдържаща обобщението и същината на Великата борба съотнесена към земята, включвайки, както Божиите действия, така и тези на Неговите творения през цялата история. Тук са значимите решения на човечеството и осъдителния процес над Христос. Йоан долавя значимостта на нейното съдържание и плаче неутешимо за липсата на такъв, който да я отвори.

Всичко това е щяло да остане недостъпно за чове-

## VI. Личната история е обща

чеството и то не би могло да продължи да живее, ако Бог не бил изпратил Сина Си точно навреме в агонизиращата до смърт човешка история.

Но един от старейшините ми каза: Не плачи; ето, Лъвът, който е от Юдовото племе, Давидовият корен, Той победи, за да отвори книгата и да разпечата нейните сегем печата. И видях сред престола и четирите живи същества, и сред старейшините, че стоеше Агне, като заклано, което имаше сегем рога и сегем очи, които са сегемте Божи Духове, разпратени по цялата земя. И То гоиде и взе книгата от гясната ръка на Седящия на престола. И когато взе книгата, четирите живи същества и двадесет и четиримата старейшини паднаха пред Агнето, като всеки гържеше арфа и златни чаши, пълни с тамян, които са молитвите на светиите. (Откр. 5:5-8)

Йоан вижда, че историята след кръста може да продължи само защото, чрез Своя живот и Своята смърт Господ Исус отворил пътя към Най-святото място на небесното светилище, където единствено може да бъде видяна истината за Неговия ненасилствен характер. Оттук и двойствения символ на лъва, който представя Божията сила, но всъщност е Агне като заклано, което показва методът за изявяване на тази сила чрез пълно себеотричане.

ГОСПОД откри святата Си мишца пред очите на всичките народи. И всички земни краища ще видят спасението от нашия Бог... Ето, Слугата Ми ще благоуснее, ще се извиси и издигне, и възвеличи твърде много. Както мнозина бяха ужасени от Теб – толкова беше обезобразен видът Му, повече от който и да било човек, и изгледът Му – от който и да било от човешките синове – така Той ще удиви много народи; царе ще затворят устата си пред Него, защото ще

Видят онова, което не им е било разказано, и ще разберат онова, което не са чули. (Исаия 52:10-15)

Кой е повярвал на известието ни? И на кого се е открила мишцата ГОСПОДНА? Защото израсна пред Него като изгънка и като корен от суха земя. Нямаше вид, нито великолепиe, че да погледнем на Него, нито изглед, че да Го харесаме – презрян и отхвърлен от хората, човек на скърби и свикнал с печал. И като някой, от когото отвръщат лице, беше презрян и не Го счетохме за нищо. (Исаия 53:1-3)

Христовата победа е постигната единствено със средствата на светлината (Еф. 6:13-18). Божиите принципи не използват никакво насилие. Независимо дали става въпрос за първото или второто идване на Исус на земята, Той винаги е представян като закланото Агне (Откр. 6:16). Запечатаната книга може да бъде отворена само защото Бог се е съгласил Неговият Син да бъде предаден на нашата фалшива система за справедливост, която човечеството възприема за Божия, за да ни въведе в Святото място на небесното светилище.

Милост и истина се срещнаха, правда и мир се целунаха. (Псалми 85:10)

Защото грехът, като използва възможността чрез заповедта, ме измами и ме умъртви чрез нея. (Римл. 7:11)

Може ли да има нещо общо с Теб престолът на беззаконието, което замисля зло чрез закона? (Псалми 94:20)

Веднъж влезли в Святото място заедно с Йоан, ние можем да бъдем хранени и осветявани от Христовият живот и смърт, за да пораснем за разбирането, че закланото Агне отразява характера на Отец и че Тяхната справедливост не противоречи на милостта, а се изразява в нея:

## VI. Личната история е обща

Правда и съг са основата на престола Ти, милост и истина ходят пред лицето Ти. (Псалми 89:14)

В еврейският паралелизъм втората фраза обяснява втората.

Правда => Милост

Съг => Истина

Нашият небесен Баща не е изисквал жестоката смърт на Сина Си, за да може да ни прости, но внедрената в съзнанията ни фалшива справедливост е изисквала това (Псалом 40:6). Подготовката на Йоан да влезе в Най-свящото място се осъществява в Откровение 10-та глава. Там той е инструктиран да вземе отворената книжка от ръката на Исус, за да се присъедини към преживяването на Даниил описано в 8-10 глави на книгата му.

И видях друг силен ангел, който слизаше от небето облечен в облак и над главата му имаше гъга, лицето му беше като слънцето и краката му – като огнени стълбове. И в ръката си гържеше отворена книжка. И той сложи десния си крак на морето, а левия – на земята и извика със силен глас, както реве лъв. И когато извика, седемте гърма проговориха със своите гласове. И след като седемте гърма проговориха, аз щях да пиша, но чух глас от небето, който каза: Запечатай това, което изговориха седемте гърма, и не го пиши. (Откр. 10:1-4)

Книгата се отваря след 1798 г. точно както е предсказано в Даниил 12-та глава. Изговореното от седемте гърма е достъпно за Йоан. Но той ще трябва да запечата смисъла на тези вести за едно по-късно преживяване на народа на остатъка.

И ангелът, когото видях да стои на морето и на земята, издигна дясната си ръка към небето и се закле в Този, който живее за вечни



Векове, който е създал небето и това, което е в него; земята и това, което е на нея; и морето и това, което е в него, че няма вече да има време... (Откр. 10:5-6)

Исус се заклева в Своя Баща. Изразите на тази клетва отразяват смисъла на съботния ден.

Помни съботния ден, за да го осветяваш... защото в шест дни ГОСПОД направи небето и земята, морето и всичко, което е в тях, а на седмия ден си почива. (Изход 20:8, 11)

Спазвай съботния ден, за да го осветяваш,... И помни, че беше роб в египетската земя и че ГОСПОД, твоят Бог, те изведе оттам с мощна ръка и с издигната мишца... (Втор. 5:12-15)

Пресътворението ни е освобождение от дома на робството към греха. Така съботата е свързана с влизане в състоянието на покой, което е характерно за вечността.

Защото ние, повярвалите, влизаме в тази почивка,... Защото някъде Той е говорил за седмия ден така: „И Бог си почива на седмия ден от всичките Си дела“;... Следователно, за Божия народ остава съботна почивка. (Евреи 4:3-9)

Тази почивка е достъпна само чрез Божия Син, Който в събота си почива на лоното на Своя Отец и утвърждава Своята идентичност и стойност в отношенията Си с Него в противовес на търсенето на стойност чрез постижения.

Когато [Бог] приготвяше небесата, аз [Исус като Божията мъдрост] бях там. Когато начерта кръг над лицето на бездната, когато утвърждаваше облаците горе, когато усилваше изворите на бездната, когато определяше на морето границата му, така че водите да не престъпват Неговата заповед, когато полагаше основите на земята – тогава аз бях майсторски работник при Него, бях Негова наслада ден след

## VI. Личната история е обща

ген, веселях се винаги пред Него, веселях се на земния Му кръг и насладата ми беше с човешките синове. (Притчи 8:27-31)

Ако въздържиш крака си за съботата, да не вършиш делата си в светия Ми ден; и наречеш съботата наслада, светия ден на ГОСПОДА – почитаем; и го почиташ, като не следваш своите пътища и не търсиш своите дела, и не говориш своите думи, тогава ще се наслаждаваш в ГОСПОДА... (Исаия 58:13-14)

В онова време Иисус заговори, като каза: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, защото си скрил това от мъдрите и разумните, а си го открил на невръстните. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. Всичко Ми е предадено от Моя Отец; и освен Отец, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и онзи, на когото Синът би благоволил да го открие. Елате при Мен всички, които сте отрудени и обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите почивка за душите си. Защото Моето иго е благо и Моето бремене е леко. (Матей 11:25-30)

Йоан е готов да влезе в прекрасната наслада на това безвреме, където Хронос<sup>39</sup> е лишен от смъртоносния си скиптър, защото в Божието царство на отношенията времето престава да заплашва чрез смъртта:

И така, понеже децата са участници в плът и кръв, то и Той [Христос] подобно взе участие в същите неща, за да унищожи чрез смъртта този, който има властта на смъртта, тоест дявола, (Евреи 2:14)

---

<sup>39</sup> Гръцката дума в текста на Откр. 10:6 – „няма да има време“ е *хронос*.

[Бог] който ни е спасил и призовал със свято призвание – не според нашите дела, а според Своего намерение и според благогата, дадена ни в Христос Иисус преди вечните времена [гр. Хронос Еон], но която сега откри чрез явяването на нашия Спасител Христос Иисус, който унищожи смъртта и извади на светлина живота и нетлението чрез благовестието... (2 Тимотеи 1:9-10)

Не е случайно, че именно по адрес на Йоан Исус изговорил тези думи:

А Петър, като се обърна, видя, че го следва ученикът, когото Исус любеше и който на вечерята се беше облегал на гърдите Му и беше казал: Господи, кой е този, който ще Те предаде? Него като видя, Петър каза на Исус: Господи, а с този какво? Исус му каза: Ако искам той да остане, докато гойда, теб какво ти е? Ти Ме следвай. (Йоан 21:20-22)

Виждайки съботата в Най-святото място, адвентистите били призвани да си почиват на гърдите на Исус, както Йоан, за да излязат от сатанинското царство на силата. За да им помогне да осъзнаят, че се нуждаят от това, Бог допуснал очакването за силова изява на Христос (Второто пришествие) като това на първите ученици да ги доведе до горчиво разочарование, демонстрирано в преживяването на Йоан:

И гласът, който чух от небето, пак заговори с мен и каза: Иди, вземи отворената книжка, която е в ръката на ангела, който стои на морето и на земята. И аз отидох при ангела и му казах да ми даде книжката. И той ми каза: Вземи и я изяж; и в корема ти ще стане горчиво, но в устата ти ще бъде сладка като мед. И така, взех книжката от ръката на ангела и я изяхох. И в устата ми беше сладка като мед, но като я изяхох, коремът ми се възгорчи. (Откр. 10:8-10)

## VI. Личната история е обща

Малцината, които продължили в светлината на Светая Светих разбрали, че на 22. 10. 1844 г. Христос е влязъл там и Го последвали. Процесът очистване на небесното светилище означава и техните телесни храмове да бъдат очистени от погрешното разбиране, че Бог желае кръв, за да може да прости. Това е така, защото, ако се кланяме на такъв бог, който има в себе си смърт и осъдителност, същото ще проявяваме и към другите, когато се провиняват срещу нас. За да бъде завършен процесът на Умилостивението е необходимо напълно да отразим неосъдителният дух на Отец:

Защото Отец не съди никого... (Йоан 5:22)

А Всичко е от Бога, който ни примири със Себе Си чрез (Иисус) Христос и ни даде служение на примирение, тоест, че Бог беше в Христос и примири света със Себе Си, като не счете на хората прегрешенията им, и че вложи в нас словото на примирението. И така, от страна на Христос ние сме посланици, като че Бог чрез нас умолява; молим Ви от страна на Христос: примирете се с Бога... (2 Коринтяни 5:18-20)

Издаването в лаодикийско състояние скрило тази истина от адвентистите и се наложило Бог да остави техните представи за съд да се изявят в доктрината за изследователния съд, за да може, „където се умножи грехът, много повече да се умножи благодатта“ (Римляни 5:20). На Йоан било показано, кога ще се яви народ в средите на остатъка, който да довърши тази опитност:

... но че в дните на гласа на седмия ангел, когато той се приготви да затръби, тогава ще се изпълни тайната на Бога, както Той е благовестил на Своите слуги, пророците... Тогава ми се каза: Трябва пак да пророкуваш за много народи и нации, и езици, и царе. (Откр. 10:7-11)

Този народ трябва да се върне към правилното раз-

бирание за Христос като единороден Син. Дотогава докато се изисква Исус да бъде съвечен на Отец, за да се поддържа пълнотата на Неговата божественост, умът е заключен в царството на силата. Макар да няма начало, тъй като концепцията за начало принадлежи на създаденото чрез Христос време, Божият Син има произход:

А ти, Витлеем Ефратов, макар и да си твърде малък, за да бъдеш между юговите хиляди, от теб ще излезе за Мен Егин, който ще бъде владетел в Израил; и произходът Му е от начало, от дните на вечността. (Михей 5:2)

Какво представляват „дните на вечността“ не ни е разкрито. Знаем обаче, че Исус е произлязъл от Отец в „дните на вечността“ преди Хронос (2 Тим. 1:9). Всеки, който настоява, че божествеността на Исус се определя от безкрайно време, поставя Хронос над Божия Син. Библията обаче ни показва ясно, че създадените по образа на Бог и Неговия Син – Адам и Ева – са напълно равни, независимо, че Ева е произлязла след Адам и то от неговото „лоно“. Дали това прави Ева по-малко човек от Адам? Да не бъде!

Виждаме как повторното влизане на остатъка в Най-святото място е зависимо от приемането на Христос като истински Божи Син. Не случайно разбирането на ранните адвентисти било точно такава. Те също не вярвали, че Светият Дух е друга личност, защото това учение отново принадлежи на силовото царство. Отхвърлянето на истината за Божията идентичност отложила за дълго възможността народа на остатъка да се изпълни с Христовия Дух. Затова пророкуването на Йоан щяло да се отложи.

## VI. 7. Видях царството

Морето от стъкло, смесено с огън, отдавна бе избледняло от паметта ми. Испитанията, скръбта, борбата срещу звяра и неговия белег – всичко това вече бе само далечен спомен. Видях краят на сатана, огненият пъкъл, и възкресението. Видях Бог да съди мъртвите според делата им, и имената, записани в Книгата на живота. Знаех, че съм спасен, не по заслуги, а по **неизмеримата благодат на Агнеца**. Но нищо от онова, което бях видял дотогава, не можеше да ме подготви за следващото, най-великото разкритие.

Този път, ангелът, който ми показва тези неща, не говореше за битки, нито за съд. Гласът му бе изпълнен с нежност и предвкушане на вечност. **„Ела тук, ще ти покажа невестата, жената на Агнеца.“** (Откр. 21:9) Сърцето ми подскочи. Невестата! През всичките тези години на служение, преследвания и изгнание, една истина бе горяла в мен: **Христос обича Своята Църква**. Но да я видя по този начин, да ми бъде показана като Негова възлюбена, бе отвъд всяка представа.

И тогава го видях. Невестата не беше просто група от хора. **Тя беше град.**

**„И ме отнесе духом на голяма и висока планина и ми показва святия град, Йерусалим, слизащ от небето от Бога, пригответен като невеста, украсена за своя съпруг.“** (Откр. 21:10-11)

Дъхът ми спря. Този град не беше земен. Не беше съграден от човешки ръце, нито беше резултат от земни усилия. Той слизаше **„от небето от Бога“**. Всяка негова част дишаше **Божествена чистота и съвър-**

**шенство. Беше "приготвен като невеста, украсена за своя съпруг".** Това не беше просто място за живеене; това беше **обиталище на най-дълбока интимност и любов**, отражение на връзката между Агнеца и Неговия народ.

Спомних си две далечни случки от моето минало, които все още ме караха да се изчервявам, дори след хиляди години. Първата, когато аз и брат ми Яков, чрез майка ни, бяхме поискали специални места в царството. **„Тогава при Него дойде майката на Зеведеевите синове със синовете си, кланяйки Му се и молейки нещо от Него. А Той ѝ рече: Какво искаш? Тя Му каза: Заповядай тия мои двама сина да седнат един отдясно Ти, а един отляво Ти, в царството Ти.“** (Матей 20:20-21). Гордост, стремеж към власт, желание за надмощие – всичко това беше отражение на **земното царство на постиженията**, където позицията се печели със сила и влияние. Тогава не разбрахме **природата на Божието царство – царство на отношенията, на служението и на смирението**. Исус ни бе поправил нежно: **„Вие не знаете какво искате... Който иска да стане велик между вас, ще ви бъде служител; и който иска да бъде пръв между вас, ще ви бъде роб; точно както и Човешкият Син не дойде да Му служат, а да служи и да даде живота Си откуп за мнозина.“** (Матей 20:22, 26-28)

Втората случка беше още по-показателна за което тогавашно погрешно разбиране на Божия характер. Бяхме на път за Йерусалим и Исус изпрати вестители напред към едно самарянско село, за да Му пригответ място. **„Но не Го приеха, защото лицето Му беше обърнато към Йерусалим. И като видяха това учениците Му Яков и Йоан, казаха: Господи, искаш ли да кажем да падне огън от небето и да ги изтреби, както направи и Илия?“** (Лука 9:53-54). Каква ужасна идея! Да поискам огън да падне върху хора,

които просто не ни приеха! „**Но Той се обърна, смърти ги и каза: Вие не знаете на какъв дух сте. Защото Човешкият Син не дойде да погуби човешки души, а да спаси.**“ (Лука 9:55-56). Разбира се, тогава си мислехме, че сме ревностни за Бога, но всъщност бяхме пропити от човешкото разбиране за отмъщение и наказание, мислейки, че Бог действа като могъщ тиранин.

Сега, гледайки Новия Ерусалим, разбирах още по-ясно тези уроци. Този град, Невестата, не беше за онези, които търсеха места отдясно или отляво, не беше за онези, които се бяха опитвали да си спечелят привилегии, нито за онези, които искаха да призовават небесен огън върху невярващите. Той беше за **онези, които познаваха Агнеца**, които Го бяха следвали навсякъде, които бяха преобразени от Неговия характер на безусловна любов. Това бяха **144 000**, запечатани с Божието име на челата си (Откр. 14:1), тези, които не се бяха осквернили (Откр. 14:4), в чиято уста не се бе намерила лъжа (Откр. 14:5). Не техният етнически произход или дела ги правеха специални, а **тяхното дълбоко, интимно познаване на Божия характер, разкрит в Исус Христос**. Те бяха „начатките“, първите плодове от човечеството, които бяха преживели пълното преобразяване на ума си, за да отразяват съвършено Божията същност.

Ангелът продължи да описва града: „**Имаше славата Божия; и сиянието му приличаше на скъпоценен камък, като яспис, прозрачен като кристал.**“ (Откр. 21:11) Това беше град на светлината и чистотата, без никаква сянка или несъвършенство. „**Стената му беше голяма и висока, имаше дванадесет порти, а на портите дванадесет ангела, и написани имена, които бяха имената на дванадесетте племена на Израел. От изток три порти, от север три порти, от юг три порти и от запад три порти. А стената на града имаше дванадесет основни камъка, и на**



**тях – дванадесетте имена на дванадесетте апостоли на Агнеца.“ (Откр. 21:12-14)**

Всяка част от него говореше за **съвършен ред и пълнота**. Дванадесетте племена на Израел и дванадесетте апостоли на Агнеца – тези бяха основите на Божия народ, от началото до края. Те не бяха там, за да покажат изключителност, а за да символизируют **единството и пълнотата на всички, които са част от Божия план**.

Размерът му беше умопомрачителен. „**И този, който говореше с мен, имаше златна тръстика за мярка, за да измери града и портите му, и стената му. И градът лежеше четириъгълник, и дължината му беше колкото и широчината му. И измери града с тръстиката: дванадесет хиляди стадии; дължината и широчината, и височината му бяха равни.“ (Откр. 21:15-16)**

О, този **съвършен куб!** Спомних си, че и **Светая Светих** в старозаветните скиния и храм беше съвършен куб. Това не беше случайно. Светая Светих беше най-свящото място, където Божието присъствие обитаваше най-плътно, мястото на единението с Бога. Сега, **Новият Ерусалим, като куб**, беше не просто град, а **разширена, всеобхватна Светая Светих**, където Божието присъствие щеше да обитава завинаги с Неговия народ. „**А стената му беше сто четиридесет и четири лакътя“ (Откр. 21:17)** – числото 144, което веднага ме препрати към **144 000** – тези, които бяха следвали Агнеца. Това беше тяхното обиталище, **техният дом**, мястото, където тяхната интимност с Бога достигаше своя връх. Новият Ерусалим беше не просто град, а **символ на най-дълбокото, най-чистото и най-истинското познаване на Божия характер**.

И още нещо удивително: „**И храм не видях в него,**

**защото Господ Бог Всемогъщи е негов храм, и Агнецът.”** (Откр. 21:22) Нямахме нужда от храм, от сграда, която да символизира Божието присъствие или да бъде място за жертвоприношения. **Защото Бог и Агнецът бяха неговият храм!** Това означаваше, че **целта на храма – единението с Бога – вече беше постигната в пълнота.** Не просто че няма храм, а че **144 000 са вътре в самия Храм,** живеейки в съвършено общение с Всемогъщия Бог и Агнеца. Те са толкова дълбоко потопени в Неговото присъствие, че самият град, обитаван от тях, е проявление на този вечен Храм.

Разбирах, че този град, тази Невеста, е за тези, които са разбрали **истинската същност на Бога, разкрита в Христос: характер без насилие, без отмъщение, само любов.** В годините ми на земята, и особено като писар на тези видения, бях виждал колко често хората разбираха погрешно Бога. В Стария Завет изглеждаше, че Той изисква кръв и унищожава народи. Но сега, през призмата на Агнеца, всичко ставаше ясно. Моята младежка грешка да искам огън от небето да изтреби самаряните беше пряк резултат от едно **неправилно, земно разбиране на Божиата справедливост.**

**Бог не е убивал хора.** Той е допускал естествените последици от греха и човешките избори да се извяват. Неговият характер е бил винаги любов. Неговата „ярост“ е била просто **оттегляне на Неговата защита,** оставяйки човека да пожъне онова, което е посял. Той е този, който **плаче над Йерусалим,** който иска да събере децата Си, но те не желаят (Матей 23:37). Неговите действия не са били продиктувани от гняв, а от **страдание заради последиците от човешката свобода на избор.**

И още по-важно, **Бог не е изисквал кръста, за да ни прости.** Това беше най-голямото прозрение. Ние,

хората, в нашето паднало състояние, бяхме изградили система, където **справедливостта изисква наказание и смърт**. Бог не се е нуждаел от кръв, за да бъде „умилостивен“. Той е **любов по Своята същност**, Той винаги е готов да прости. **Но Той ни среща в нашата погрешна система за справедливост**. Христос дойде не за да бъде наказан от един гневен Бог, а за да **понесе върху Себе Си последиците от нашия грях, от нашата система на смърт**, за да покаже **цената на греха** и да ни **освободи от неговото робство**. Неговият кръст не беше изискване, а **жертва на безусловна любов**, която ни даде възможност да разкъсаме завесата.

Тази завеса, която ни отделяше от Бога, не беше там, защото Бог не ни е искал близо. Тя беше там, защото ние, в нашето греховно състояние, не можехме да устоим на Неговата святост. Кръстът беше **пътят да започнем пътя си от „двора“** – мястото на външно поклонение и осъждане – **към „Светая Светих“** – мястото на най-дълбока интимност и общение с Бога.

**„И видях ново небе и нова земя; защото първото небе и първата земя бяха преминали; и море вече нямаше... Ето, скинията на Бога е с човеците; Той ще обитава с тях; те ще бъдат Негов народ, и сам Бог ще бъде с тях, техен Бог. И Той ще изтрие всяка сълза от очите им; и смърт не ще има вече, нито скръб, нито плач, нито болка ще има вече; защото предишните неща преминаха.“** (Откр. 21:1, 3-4)

Аз знаех, че **този град е Невестата**, тези 144 000, които бяха разбрали Бога по начин, по който малцина преди тях бяха успели. Те бяха тези, които, чрез безусловното си доверие и следване на Агнеца, бяха отразили Неговия характер най-пълно. Те щяха да живеят в Неговия дом, в Неговото непосредствено присъствие.

Но ангелът не спираше. Той ми показа и **„реката на водата на живота, бистра като кристал, която извираше от престола на Бога и на Агнеца“** (Откр. 22:1). И покрай реката **„отсам и оттатък имаше дърво на живота, което дава плод дванадесет пъти, като дава плода си всеки месец; и листата на дървото бяха за изцеление на народите.“** (Откр. 22:2)

**Народите.** Това беше потвърждението на онова, за което пророците като Исаия бяха говорили. **„Ще строят къщи и ще живеят в тях; ще садят лозя и ще ядат плода им.“** (Исаия 65:21) Новият Ерусалим щеше да бъде центърът, но **обновената Земя също щеше да бъде населена.** Щеше да има **„народи, които са спасени“**, които „ще ходят в светлината му [на Новия Ерусалим]“ и **„царете на земята“** ще носят славата си в него (Откр. 21:24).

Тези **„гости“** на сватбената вечеря (Откр. 19:9) – всички останали спасени от вековете, които също бяха изкупени чрез кръвта на Агнеца – щяха да имат свое място в това ново творение. Те нямаше да обитават Светая Светих на Новия Ерусалим по същия интимен начин, но щяха да се ползват от **благословиенията, които извираха от него.** Тяхната праведност също беше от Христос, но нивото им на познаване и разбиране на Божия характер, а оттам и на тяхната трансформация, може би не беше достигнало същата върховна интимност.

Небето не беше място, където всички щяха да бъдат еднакво разположени, нито щяха да имат изкуствена йерархия, както в земните царства. Божие царство е **царство на отношенията, и дълбочината на тези отношения зависи от дълбочината на познаване на Неговия характер.** 144 000, Невестата, бяха достигнали най-дълбокото познание на този характер, освободени от всякакво погрешно разбиране за насилие или изисквания за кръв, виждайки само

**безкрайната любов, която се жертва, за да спаси и възстанови.**

Сега разбирах. Моето желание някога да седя от-  
дясно или отляво на Исус беше **наивно и земно**. Ис-  
тинското „място“ в Божието царство не се печели,  
а се изживява чрез **пълното посвещение и трансфор-**  
**миращо познаване на Агнеца и Неговия Отец**. Нови-  
ят Ерусалим не беше просто дестинация; той беше  
**въплъщение на този съвършен характер**, в който  
живеят онези, които са го познали най-добре, и чието  
сърце е станало едно с Божието.

Аз, Йоан, свидетелят на тези невероятни неща,  
бях видял не само края на времето, но и **началото на**  
**вечността, изпълнена с любов, светлина и съвърше-**  
**но познаване на нашия невероятен Бог**. И тази кар-  
тина беше толкова по-велика от всяка земна мечта  
за власт или позиция.

# Апокалипсис

*на божествения характер*

Тази книга е плод на десетилетия посветени на изучаване на Божието слово с молитва. Книгите Даниил и Откровение, които са изпълнени с пророчества са от най-сложните за разбиране и тълкуване, но авторът силно вярва, че точно чрез тях Бог е предвидил да ни открие много истини, които касаят точно нас – хората в последното време на земната история.

Тази книга разкрива органичната връзка между Даниил и Откровение, като ги представя като единно цяло, изградено върху модела на източник и канал, чрез който божествения модел на Сътворението се разгръща в рамките на апокалиптичните пророчества. Подчертава се цикличния характер на историята, в която моделите на отстъпление и възстановяване се повтарят, особено в духовен план след кръста. Основната цел е да се осветли ненасилственият и любящ характер на Бога, да се коригират разпространените погрешни схващания, като в крайна сметка се подготви един верен народ от 144 000, който да отразява съвършено Неговия образ в края на времето.



БАЩА НА ЛЮБОВТА